Scanned by CamScanner

vc AHDRE.KS

SPINII DESTINULUI

Traducere din limba engleză LAURA COMĂNESCU

«jtib

vProlog

Seara târziu» În umbrele prelungi, şedeam tăcută şi nemişcată lângă una dintre statuile de

marmura ale lui Paul Le-am auzit şoptindu-mi despre trecutul pe care nu-l puteam uita, făcând cu viclenie aluzii la viitorul pe care încercam să-l ignor. În lumina palida a lunii care tocmai răsărea licărea fantomatic spectrul regretelor care îmi spuneau În ficcare zi că fi putut şi ar fi trebuit să fac altfel. Dar sunt ceea ce am fost dintotdeau- na, o persoană dominată de instincte.

Am găsit azi o şuviţă argintie în părul meu,

aducându-mi aminte că m curând s-ar putea să devin bunică, şi m-am cutremurai. Ce fel de bunică urma să fiu? Ce fel de mama eram? în farmecul amurgului, îl aşteptam pe Chris să vină lângă mme şi să-mi spună, cu ochii lui albaştri, plini de sinceritate, că nu mă ofileam; că nu sunt doar o floare de hârtie, ci una adevărată.

Mi-a cuprins umerii cu braţul, iar eu mi-am aşezat capul În locul în care părea să se potrivească ccl mai

bine. Amândoi ştiam că povestea noastră era pe sfârşite şi că Bart şi Jory urmau să ne ofere fiecăruia ce era mai bun sau mai rău din ceea ce urma să vină.

Acum este povestea lor, a lui Jory şi a lui Bart, şi ei o vor spune în cuvintele lor

.PAKTEMHTÂ3

Jery

De fiecare dată când tata mi-vorbea rău mă uit de la geamul, un anume gâlton este din tot-un loc tonim, de tendă fără ocupare: Bicicleta pe care o ascundeam în fiecare dimineață în ora mai apropiată răpă trecute ai mă are în mișcare.

Ca să ajung acasă trebuia să parcurg un drum lungat, greșit, fără case, plină spongram la un conac vechi, abandonat, care trenurile lui alergau pe viteza și mă lăsau să mă uitch cine locuise acolo; de ce fusese abandonat? Când vedeam acea casă, imediat inventeam, gândi că în curând aveam să fiu acasă.

La câțiva kilometri de acel aveau, este casa avuției, Ionuț și soția lui pe un drum în zig-zag, labirintic. Locuiau în Paisler, Moșia Conzeg, la vreo treizeci de kilometri mai de San Francisco. Ofeciile de muncă erau o pădure de aspuzia și cenușă, Zona la care locuiam noi era rece și de multe ori nelucrică. Unele colțuri în vălătucei uriași, involburați și de multe ori acoperea peisajul toată ziua. Ficiind totul și puții reci și umezi. Ceață era trăiscăștizem, dar și zero-uriță și mizerțiană.

Pe cât de mult îmi plăcea casa nou, aveam niște amintiri vagi, nihilistoase, legate de o gălăsă din sud, plină de magnezit natural, pe care văzuse ațâțat mașchi speciale. Îmi amintesc de un bărbat tuuș, cu păr negru, care bourgeze și îmbrăcămintă; am bănuit casa lui, ajunsese că sunt fiul lui. Nu mi-aminteșc fapte la fel de bune cum îmi amintesc amintirea plicul de

triste avataruri ale Irecerii spre viaţa de adult este că nu mai există nimeni destul de mare sau de puternic care să tc poală ridica în braţe şi să te ţină strâns, şi să tc facă să te simţi din nou În siguranţă.

Chris era al treilea soţ al mamei mele. Tatăl meu a murit înainte sâ mă nasc; numele lui era Iulian Marquet, şi toţi din lumea baletului îl cunoşteau. Abia dacă auzise cineva de doctorul Paul Scotl Sheffield, al doilea soţ al mamei mele. În acelaşi stat din sud, în oraşul Greenglenna, locuia bunica din partea tatălui, madame Marisha.

Ea era cea care îmi trimitea o scrisoare în fiecare săptămână şi pe care o vizitam în fiecare vară. Părea că îşi doreşte la

fel de mult ca mine ca cu să devin cel mai faimos dansator din lume. Astfel, i-aş dovedi ei, şi întregii lumi că tatăl meu nu trăise şi nu murise în zadar.

Bunica mea nu era nicidecum o bătrână obişnuită de aproape şaptezeci şi patru de ani. Cândva, fusese foarte faimoasă şi nu lăsa pe nimeni să uite acest lucru, nici măcar pentru o clipă. Era regulă că nu aveam voie să-i spun bunica dacă ar fi putut cineva să ne audă şi să ii ghicească

vârsta. Îmi şoptise odată că aş putea să-i spun *mama*, dar nu mi să părea corect din moment ce aveam o mamă pe care o iubeam foarte mult. Aşa că îl spuneam madame Marisha, sau madame M., la fel ca toţi ceilalţi.

Vizita noastră anuală în Carolina de Sud era aştepată îndelung în timpul iernii şi imediat dată uitării după ce ne întorceam şi ne cuibăream În siguranţă în micuţa vale unde se adăpostea casa noastră lungă din lemn de sequoia.

„La adăpost, în valea unde nu şuieră vântul", spunea mama de multe ori. De prea multe ori, de fapt - de parcă vântul care suflă ar tulbura-o enorm.

Am ajuns la aleea noastră unduită, am parcat bicicleta şi am intrat în casă. Nici urmă de Bart sau de mama. Fir-ar! Am fugit În

bucătărie, unde
Emma pregătea
cina. îşi petrecea
majoritatea
timpului în
bucătărie, ceea ce
explica silueta ei
durdulie. Avea o
faţă prelungă şi
severă când nu
zâmbea; din
fericire, zâmbea

mai tot timpul.
Putea să-ţi ordone
să faci asta

Spitalul destrămului 13

el faci altfel, şi sîmbătă îi pierdea chiriaşul cuantul de care trebuia să te ocupi. Acord pe care Bart refuza să-l facă. Suspectam el firmei era mai îndîrjită cu Bart, pentru că el dădea lapteie pe alături cînd Incerca să-şi pună singur în pahar. Scăpa paharul de apă din mînă cînd îl dădea. Nu putea să pună nimic în mînă şi nu era lucru de care să nu se lovească. Mesele cădeau, îndeplin ai răsturna. Dacă cădea vreun prelungător pe undeva prin casă, cu sîguranţă Bart îl lua în picioare şi se ducea de-a berbecuţul – sau blunderul, cuvînt cel mai adînc se prăpăşea pe podea.

– Unde e Bart? am întrebat-o pe Emma, care e curăţa cartofi ca să facă o ciorbă pentru hîşnica de vînă băgată după în cuptor.

– Iorj, îţi zic atunci, n-ai mă bunur cînd o să-l vîd pu bănul ăla că stă la grămă la fă de mult ca tine. Nu-mi place nuam să-l văd în bucătărie. Vrăbule să mă opesc din ce fac şi să mă uit în jur, să pereăd ce se putea să cădeur sau de ne se putea să se lovească. Slavă Domnului că ere *nobil* ăla pe care să stea! Chiar aşa, ce-aţi facut voi pe nobil ăla?

– Nimic, am spus eu. Nu voiam să-i spun de cîte ori am fumat la cimarul abandonat, de discoteu de zid, şi nici am jucat acolo. Nu voiam voi să mergem acolo, dar părinţii nu trebuiau să pie pă să vadă chiu nic. Apoi am întrebat: Unde e mama?

Emma spuse că venise acasă mai devreme, pentru că se simţise cuasi ei de inele, lucru pe care îl ştiam deja.

– Iertăm din cînd în cînd, îmi explică ea.

– Dar unde e acum?

– Iorj nu pot să stau cu ochii pe toată lumea şi să mai fac ceurţi şi la ce am eu de făcut. Acum cîteva minute a spus că se duce în magazia să caute nişte poze vechi. De ce nu te duci şi tu o ajuţi şi cauţi?

Aşa Incerca Emma să mă comunăte politicos că îi stăteam în drum. Se uie Iudegrul spre scîrţîe care duceau spre mansardă, ascunse în capătul îndepărtat al debaralei eonate mai cu aşternuturi de pat, în holul din spate. Cînd treceam prin [illegible] deschideau-se şi bătăceau-se, spre o [illegible] vînzat pe tata stînd în

,

picioare, nemișcat, în foaier, cu o sclipire stranie în ochii lui albaștri, care m-a făcut să vreau să-l strig și să-l smulg din gândurile lui. M-am oprit indecis.

Se îndreptă spre dormitorul lui, după ce lăsă din mână servieta neagră de doctor. Trebuia să treacă pe lângă debaraua cu așternuturi, a cărei ușă era întredeschisă. Se opri, ascultând, la fel ca mine, sunetul vag al muzicii de balet care plutea ușor în jos pe scări. De ce era mama acolo sus? Dansa acolo din nou? De fiecare dată când o întrebam de ce dansează într-un loc atât de prăfuit, îmi spunea că se simte cumva silită să danseze acolo, în ciuda căldurii înăbușitoare și a prafului. „Să nu-i spui tatei despre asta", mă avertizase ea de câteva ori. După ce am întrebat-o asta, a încetat să mai meargă sus, iar acum făcea asta din nou.

De data asta mă duceam sus. De data asta aveam de gând să ascult ce scuze invoca în fața lui. Pentru că tata urma s-o prindă!

Am mers tiptil în urma lui pe scările abrupte și înguste. El se opri exact sub becul ce atârna din cel mai înalt punct al mansardei. Își fixă privirea asupra mamei, care continua să danseze de parcă nu-l văzuse intrând. Ținea o mătură în mână și se juca de-a măturatul, întruchipând-o pe Cenușăreasa, cu siguranță nu pe prințesa Aurora din *Frumoasa din pădurea adormită*, căci aceea era muzica ce răsuna din bătrânul picup.

Doamne! Inima tatălui meu vitreg se oglindea toată în ochii lui. Părea speriat, și aveam senzația că suferea doar din pricina faptului că ea dansa în mansardă. Ce ciudat! Nu înțelegeam ce se petrece între ei. Eu aveam paisprezece ani, și Bart avea nouă, și mai aveam foarte mult până să devenim adulți. Iubirea pe care o aveau unul pentru celălalt mi se părea foarte diferită de cea pe care o vedeam între părinții celor câțiva prieteni pe care îi aveam. Iubirea lor părea mai intensă, mai tumultuoasă, mai pasională. De fiecare dată când credeau că nu-i vede nimeni, se uitau adânc unul în ochii celuilalt și trebuiau să se atingă de fiecare dată când treceau unul pe lângă celălalt.

Acum, că eram adolescent, începeam să fiu mai atent la ceea ce se petrecea între cele mai importante modele pe care le aveam. Mă gândeam de multe ori la diversele măști pe care le aveau părinții mei. Erau trei la număr: una pe care o afișau în public, alta pentru mine și Bart și a treia, cea mai personală, pe care și-o arătau doar între ei. (De unde să știe ei că, *de multe ori*, cei doi fii ai lor nu erau suficient de discreți încât să se întoarcă și să plece, așa cum ar fi trebuit?)

Poate așa erau toți adulții, în special părinții.

Tata continua să se uite fix la mama răsucindu-se în piruete rapide, care îi răsfirau părul lung și bătai într-un semicerc. Costumul ei de balet era alb, la fel și poantele, iar eu eram vrăjit, uitându-mă la ea cum dansa, mânuind mătura ca pe o sabie cu care împungea mobila veche, depășită acum pentru mine și pentru Bart. Împrăștiate pe podea și pe rafturi, erau jucării stricate, mașinuțe de copii și sculuțe, vase pe care cei ea, sau Emma le spărsese și pe care voia să le lipească la loc într-o bună zi. Fiecare mișcare din mătură stârnea milioane de firicele aurii de praf. Agitate și nebunești, se străduiau să se așeze înainte ca ea să scoată din nou și să le facă din nou să zboare.

– Fleacuri! strigă ea, precum le-ar ordona o regină sclavilor ei. Fleacuri și nu vă mai întoarceți! Nu mă mai chinuiți! Și se învârtea iar și iar, atât de repede, încât trebuia fie să mă întorc ca s-o pot urmări cu privirea, fie să amețesc uitându-mă după ea. Lovea cu piciorul, executa *fouettes*-urile cu mai multă precizie decât pe scenă. Neastâmpărată și stăpână pe sine, se învârtea tot mai repede și mai repede, ținând ritmul muzicii, făcând din dereticatul casei o activitate de un asemenea dramatism, că îmi venea să îmi arunc cât colo încălțările, să sar lângă ea și să fiu partenerul ei, așa cum fusese odinioară tatăl meu adevărat. Dar n-am putut decât să stau în penumbra purpurie și să privesc ceva ce aveam senzația că n-ar trebui să văd.

Tatăl meu înghiți nodul care probabil i se pusese-n gât. Mama părea atât de frumoasă, atât de tânără și delicată. Avea treizeci și șapte de ani, ceea ce era oarecum la o vârstă înaintată, dar avea

o înfăţişare atât de tineească şi gusta fi atât de ușor rănită cu o vorbă aspră.

– Cathy! strigă tata, ridicând ceaţă de pe ilusc, lovită ironica se ogni cu un aunet surdşi. OPREŞTE-TE! Ce faci?

Ea îl scuz şi îşi flutură braţele subţirele şi albe ca şi cum ar fi dansat, venind spre el cu paşi mici, ogali, vrăjiţi besuţie. Dintr-un moment, înainte de a începe să se lovească filo rotu bere-o serie de pirouette la jucul lui, dizolvă. Locul – temperghdeci cu mitura!

– TERMINĂ! Ţipă el, tot.Ighindu-i rămâna din mână şi arătând-o cât colo.

O apucă de mijloc, grămădindu-i braţele de o parte şi de alta a trupului, în timp ce rămase la spate în cheşi o apucă cărţii. Îi dădu drumul doar cât să poată să-şi fluture braţele ca denă urgă frânte şi să-şi scoţere gâtul cu mărinile. Deasupra mărilor tremurânde şi albe, ochii ei albaţiţi erau din ce în ce mai mari şi din ce în ce mai betonenţi. Buzele îi plâns începură să tremure, şi, încet, încet, cu o mare reticenţă, se uită la locul spre care arăta tata cu degetul.

Şi ca m-am uitat şi am văzut, spre surprinderea mea, două fiinţe! Pe două persoane, egoiste în acea parte a muntelui care era încă în construcţie. Tata îi poruncise că urma să avem o cantină de muncitori acolo nu. Dar dacă putuţi pătrăz toate vechiturile acelea? De ce?

Mama începu să vorbească cu voce răguşită, speriată.

– Chris! Ţipă acum! De câte ori nu ajungi atât de devreme...

O prăzoar, fac eu ceru urgent. Acum putea s-o prindă la punct, să-i spună să nu mai dunăstor în acestă acolo unde şi prăfos. din pricina cărui pulbu îi lăgher. Fără şi eu tmi chiliean scarna ci nu pres tempo să inventez scuze.

– Cathy, ştiu că am adus pătrăzile alea nu, dar cum ai reuşit să le asamblezi? se miră tata. Cum ai făcut cu mâinile? Apoi, tresări a dzua cară când observă, copaţi pentru piazăc. Cathy, dărei ei, cărţile-ar fi în ea, chiar trebuie să se repete tatăl! Nu putem să învăţăm din greşelile altora? Chiar trebuie s-o luăm din nou de la capăt?

, scul» drept In ochii lui. Mdiib pinii

Ţot pentru a-l îngrădica pe el să mai poată intrebări la care ea nu voia să răspundă!

Mi s-a făcut cârdiet de frig în tatuarcical rumbru al zmeurdel. Un fior rece mi-a cobortă pe spate, făcându-mă să vreau să fug şi să mă ascund. Se mă simt tulburăr cuţirat că spionam – este Ţăcu Ţiart, nu eu.

Cum putuam scăpa fără să le strag atenţia? Dubeţe să rămân în ascunzătoare.

– Uită-te la mine, Cathy! Nu mai eşti o copilă drăgălaşă şi şi e un joc. Puterile nâna nu ne ce chiu

iinKxmS.ûrirnnu uok [aicc^i] de piente m3 fi«a roă sperii ţi rtial rău. O »ÀpW?

iiaiipg d6S- în
Recate zi
mă*ntf<b cu

ție și după tot ce s-a întâmplat. Cu toate astea, an după an continui să te iubesc, să am nevoie de tine și să am încredere în tine. Nu-mi transforma iubirea în ceva grotesc!

Expresia ei trăda o confuzie totală. Sunt convinsă că și a mea. N-o iubea cu adevărat? Asta voia să spună? Mama se uită la paturi din nou, de parcă era surprinsă să le vadă acolo.

– Chris, ajută-mă! spuse ea cu o voce sugrumată, venind mai aproape și întinzându-și brațele din nou.

El o împinse la o parte, scuturând din cap. Ea îl imploră:

– Te rog nu da din cap, nu te preface că nu înțelegi. Nu-mi amintesc să fi cumpărat [illegible], aici! Am avut un vis azi-noapte. Se făcea că am venit aici, sus, și am asamblat paturile, dar când am venit azi aici și le-am văzut, am crezut că tu le-ai pus acolo.

– Cathy! EU NU AM PUS PATURILE ACOLO!

– Dă-te din umbră. Nu văd unde ești. Își ridică mâinile micuțe, albe în fața ochilor, parcă încercând să dea la o parte pânze de păianjen invizibile. Apoi, se uită la mâinile ei de parcă o trădaseră – sau oare chiar vedea pânze de păianjen care-i țineau degetele legate?

La fel ca tata, și eu m-am uitat în jur. Mansarda nu fusese niciodată atât de curată. Podeaua fusese frecată, cutiile cu vechituri erau stivuite în ordine. Mama încercase să facă mansarda să pară mai primitoare, atârnând pe pereți tablouri drăguțe cu flori.

Tata se uita la mama ca la o nebună. Mă întrebam la ce se gândește și de ce nu putea să-și dea seama ce o tulbura, cu toate că era cel mai bun doctor din lume. Oare încerca să decidă dacă ea doar se prefăcea că a uitat? Oare privirea aceea tulbure, confuză din ochii ei îngroziți îi dădea altceva de înțeles? Probabil că da, pentru că a spus încet, cu blândețe:

– Cathy, nu trebuie să fii speriată. Nu mai înoți într-un ocean de [illegible] și nici nu mai ești trasă în adâncuri de un curent, fără nici un ajutor. Nu te mai îneci. Nu te mai scufunzi. Nu mai e un coșmar. Nu trebuie să te mai zbați acum, că mă ai pe mine. Apoi o trase în brațe, și ea căzu spre el, agățându-se de el parcă încercând să se salveze de la înec. E în regulă, draga

i

___, . . „ 3-o pe spate. stingâridu-i obnjli

ți ttcrgâîwh) i lacrimile carelnceptira și-i curgă. El îți
inélittS oi tandrețe Mrbia a să-ți coboare în«!' buzde
c3ik ale ei. Struni Juri o veimeie. Rcântfu-mi sl-ini (în
respirat»- Bunica îl merit. Conacul foxworth a an din
temelii.

ici. No ctio de ce vin, no ttiu decedan-
aez.d<urdad ne culrva ¡mîji-rd rânjite. Uneori, ei ral ci
sunt

eps eu, iar mămica e la Bilorneti; distanță, unde
ei-o îl pontl ub ec mai facă ciu nicicdată. Virginia a în sprcape
dooi mii de kilomatri distanță, și ce-a fost a trecut. Când al be-
deiefi, întrebăr-se un singur lucru – dacă am putut sk îndurăm
ce s-fost mai rlău ma e firesc să pokem face faptlu ce e mai bun!

Vnaru sk lug, voioș și sk rîzuțș. Și eo simțeam cî mă leoș
în concurul lyr de mrrctatni, chiar și când nu înțelegeam despre
ce vorbesc. Vedeam doi oamenri, pîrinții meș, ce pe ssiste strî-
ttil pr caps me i cunoșcem – mai tineră, mai slabă, mai pugen
dmnrî de loamdere.

—Sărutî-mă, mamantă enatna. Trenzește-mă și gonește fer-
termie. Spune-mi cî mă iubești și cî o vk mă iubești mereu,
indiferent ce fur.

El se iuvoi cu oarecare entuziasm. Cînd mugi v-o cîrcîngă,
ea vrea ca el sk durmere cu ea. Pornri pîcupel din mou, și mașina
se îmîlgă în incîpere.

Chîrcî cît mai bîne, îl poleoam cum iocerca sk execute pugil
difîcîli de balat care ar fi fost atît de simpli pentru mîne. Nu

de salonul cum era mama. Era jenant să te uiți la ei cum încearcă. Cuplul, ca pese alt dans, cu o melodie pe care putea ei să conducă.

Dansăm în tăcere,
Hai la fiindul rodofin. dansăm în tăcere/...

Acum, tata era îmbătat, o pieptea stângă, cu cheazul lui lipit de ei în timp ce pluteau pe podea.

– Mi-e dor de florile de hârtie care fluturau în urma noastră, spuse cu tristețe.

– Și germenii erau joc, uitându-se în lungire la televizorul alb-negru din colț. Avea ochii închiși, vocea îi era duioasă și visătoare. Avea dinți pământeni ca și tei. Iubesc chiar și atunci, spre rușinea ta.

Rușine? De ce?

Nu mă ce ne o conopim pe *vremea* zilei ce avea puțăpreuse ani. M-am bucurat, bucurie dulă ah mi-ai adus tăcere clară și tonic se trăiesc și pe ziua dulă. Marea și Cartea, este ei mai acolo, Ingerii de acolo la pupin timp după ce pământul mamei fusese rupt într-un secțiune nuto. Mereu-și spre mal ca un pribeag, și o fiere simpatică, de cuiere, pe nume Fanny le duce la cele servicial dimea ara ea, de Sheffield, care le oferise un mărțișele un cărțoi. Mama îmoprat cuvoarfie de baiet din mea vede fi cumoscut pe Julian Bimport – unul care ziu tatăl meu. Eu e-am văzut la scurt timp după moartea lui. Apoi, mama s-a căsătorit cu tata Paul. Și tata Paul a fost tatăl lui Bart. Trecuse foarte mult timp de când îi cunoscuse pe Chris, care era frunte mai mic ai bătrânu Dual. Dorii, cum ar fi putut ei o schimbă pe vremea ziei? Numa *vreo puțăpreuse* mai? Cine ne răspunde? Oh, Doamne Dumnezeule...

Dar acum, ei dansă ne alăpine, începu din nou cuarte.

– Bun, acum te simți ceva mai bine, îi-ai revenit, spuse tata. Vrea să mă promiți ceva nu-i ei, dacă se întâmplă ceva cu mine, poate mâine, poate peste ani de zile, nu ei nu o uită ai uitarăul

Spinii *destinului* pe Bart şi pe Jory în mansardă ca să poţi să te arunci într-o altă căsnicie fără piedici.

Uimit, mă uitam la mama cum îşi smuci capul în sus înainte să exclame.

- Asta crezi tu despre mine? *Blestemat să fii dacă poţi să crezi că eu semăn atât de mult cu ea!* Poate că am asamhlat paturile. Poate că am adus coşul aici. Dar nu mi-a trecut nici o secundă prin gând să... să... Chris, ştii foarte bine că nu aş putea să fac aşa ceva!

Ce? Ce să faci?

O sili să jure. Chiar o forţă să rostească acele cuvinte, iar în tot acest timp

ochii ei albaştri scânteiară de furie.

Transpirat, dar şi rănit, eram furios şi teribil de dezamăgit de tata, care ar fi trebuit să ştie prea bine că mama n-ar fi făcut aşa ceva niciodată. N-ar fi putut! Mă iubea. Şi îl iubea şi pe Bart. Chiar dacă uneori privirea i se adumbrea când se uita la el, totuşi, nu ar fi putut în veci să ne ascundă în mansardă.

Tata o lăsă pe mama în mijlocul mansardei, iar el merse cu paşi mari să ia

coşul de picnic. După aceea, deschise fereastra, dădu plasa la o parte şi azvârli coşul pe geam. îl urmări cu privirea până căzu la pământ, apoi se întoarse s-o confrunte mânios pe mama, din nou.

- Poate am perpetuat păcatele părinţilor noştri, trăind împreună. Poate, în final, Jory şi Bart vor fi răniţi - aşa că să nu-mi mai şopteşti diseară, în pat, că vrei să mai adoptăm un copil. Nu ne permitem să mai aducem încă un copil

Sn haosul ăsta pe care l-am creat! TU nu realizezi, Cathy, că atunci când ai adus paturile astea aici, inconştient, plănuiai ce să faci dacă secretul nostru iese la iveală?

- Nu, 21 contrazise ea, intinzându-şi braţele neajutorat! N-aş face aşa ceva. N-aş putea să fac aşa ceva...

- Trebuie s-o spui din toată inima! se răsti el. Indiferent ce se întâmplă, noi, sau *tu* nu vei ascunde

copiii în mansardă ca să ne salvezi pe tine sau pe mine.

- Te urăsc pentru că ai impresia că aş putea să fac aşa ceva.

-încerc sâ fiu răbdător. încerc să am încredere în tine. Ştiu că încă ai coşmaruri. Ştiu că încă te chinuie toate lucrurile care s-au întâmplat când eram mici şi inocenţi. Dar trebuie să te maturizezi destul încât

să te poţi uita la tine cu sinceritate. Toi n-ai învăţat că subconştientul deschide de multe ori calea către realitate?

Veni înapoi lângă ea s-o strângă în braţe, s-o aline şi s-o sărute, să-şi domolească tonul, iar ea se agăţa de el cu disperare. (De ce atâta disperare?)

-Cathy, dragostea mea, alungă fricile pe care ţi le-

a inculcat bunica aceea crudă. Ea voia să ne facă să credem în iad şi în eternele lui chinuri răzbunătoare. Nu există nici un iad în afara de acela pe care ni-l creăm noi înşine. Nu-mi mai distruge credinţa, dragostea mea, cu toate faptele tale „inconştiente[0]. Viaţa mea nu există fără tine.

-Atunci nu te duce s-o vezi pe mama *ta* vara asta.

£1 îşi îndreptă capul şi se uită fix peste al ei, cu o privire îndurerată. Eu m-am lăsat în tăcere pe podea, ca să stau să mă uit la ei. Ce se întâmpla? De ce

mi-era dintr-odată
atât de frică

Bart

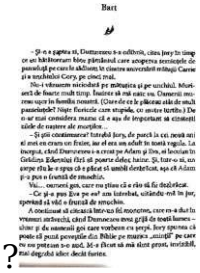

– Şi-n o gaşteu si, Dumnezeu-s-o mîhnit, zîsu Jory în timp
ce am bătătorum bine pămîntul care acoperea semînţele de
pasulugă pe care le sădîsem în cinstea sovorbirii mîhugi Carne
şi a tenchînlui Cory, pe cîncî mai.

Nu-i vîrusem nicicîndrel pe mîhuţica şi pe unchîul. Mîrî-
sentî de foarte mult timp. Inaintor să mă uaic eu, Dumnezîi mu-
rem uşor în familia noastră. (Cîte-de-cîte p-şîlcuzu atîle de multî
pasulunţîde? Nişte fîcricile care stupînde, co motre turtîn.) De
ci ar mai considera mazu că e aşa de important să cîntăreţîi
sîlde de vastere ale mustîlor...

– Şi ştii cîntîmmarea? Întrebă Jory, de parcă la cei nouă ani
ai zori eu eram un frăier, iar el era un adult în toată regula. La
început, cînd Dumnezeu-s-a creat pe Adam şi Eva, ei locuîan în
Grădîna Edenului fîzî să poarta dolog haine. Şi, tot-o şi, un
şarpe rîu le-a spus că-n grîul şi umîlî dorbrîcînt, aşa că Adam
şi-a pus o frunză de smochin.

Vai... oarecarî gîn, care nu plînu că e rău să fu dezbrăcat.

– Ce şi-a pus Eva pe ea? am întrebat, uitîndu-mă în Jor,
sperînd să văd o frunză de smochin.

A mărîtuat şi cîncică bîtr-un fîl monotonu, care m-a dut în
vremuri străvechî, cînd Dumnezeu mea grîjă de toată lumea –
slîne şi de oamenii şi care vorbeau cu ştrşi. Jory spunea că
poate să pună pereţîle din Biblie pe muzică „mîrîţă" pe care
nu ne puteau s-o auzî. M-a fîcut să mă sîmt prost, invizîbîl,
mai degrabă albă decît furnică.

?

-Jory, da' unde găseşti frunze de smochin?

- De ce-ntrebi?

-Dacă aş avea una, mi-aş da jos toate hainele şi aş purta doar asta.
Jory se puse pe râs.
- Păi, bine, Dart, da' poţi să porţi frunza doar într-un singur fel - şi ţi-ar fi ruşine.
-Ba nu! -Ba da!
- Mie nu mi-e ruşine niciodată!
-Şi-atunci de unde ştii cum e? Şi oricum, l-ai văzut tu pe tata vreodată să poarte o frunză de smochin? -Nu... Dar mă gândeam că, din moment ce nu văzusem o frunză de smochin

vreodată, de unde să ştiu dacă îl văzusem sau nu pe tata purtând aşa ceva? I-am zis asta lui Jory.

- Crede-mă, ai şti, a răspuns el, şi a râs batjocoritor de mine. Apoi zâmbi răutăcios, făcu un salt lung peste toate treptele de marmură, neputând să nu-l

admir. Eu
rămăsesem de
căruţă. Ce n-aş fi
dat să fiu şi eu aşa
graţios! Să pot şi
eu să dansez şi să
vrăjesc pe toată
lumea să mă
placă. Jory era mai
mare şi mai
deştept - dar ia
stai un pic. Poate

că eu eram în
stare să mă fac
mai deştept, dacă
nu mai mare.
Aveam capul
mare. Şi creierul
trebuia să fie mare
în el. Aveam să mă
înalţ incet-incet,
să îl prind din
urmă pe jory. să îl
depăşesc. Ba

poate chiar să
crcsc mai înalt
decât tata. mai
înalt decât uriaşul
din *Jack şi vrejul de fasole*
- şi uriaşul ăla era
mai înalt decât
oricine! Nouă
ani... ce n-aş da să
am paisprezece.
Uite-i pe]ory cum
mă aşteaptă pe

ultima treaptă, să-
l prind din urmă.
Umilitor. Odios.
Nu prea fusese
Dumnezeu darnic
cu mine când
împărţise
coordonarea. Ţin
minte, acum cinci
ani, când eu
aveam patru ani,
Emma ne-a dat

fiecăruia câte un
puişor de găină,
numai puf moale
şi galben, care
ciripea. În viaţa
mea nu am mai
simţit ceva aşa
plăcut. Şi îl ţineam
şi-l iubeam, îi
simţeam mirosul
de puiuţ, apoi l-am
pus încet jos - şi.

la naiba, puişorul a căzut mort pe jos

Spera destinului 25

– L-ai strâns, spuse iute, care ştie lucruri din astea. Ţi-am zis să nu-l strângi prea tare. Puişorii sunt fragili şi trebuie să aşteptăm ca ei, bieţii de ei, să fie aproape de maturitate – aşa că dacă vrioare, fii mai blând, da?

Credeam că ovea să mă trăznească. Dumnezeu exact în secunda scrâşnea, deşi ea vine Lui în mare parte. Ce vină aveam eu că am fi ficuse terminaţiile nervoase până la mapadaţa gulii? Nu era vina mea că ne puteam să simt durerea ce toţi celălalţi – era vina Lui. Apoi m-am cutremurat, de teamă că ar putea ca El să îmi facă ceva. Dar, după ce o-a luduraţ de mine, o ceţ-mii tîrzia, am mers la bucul unde puişorul lui Jory se plimba singurel. L-am luat în mînă şi i-am spus că are un prietenu. Şi ce ne-am mai distrat! Nu îl fugăreşam pe el, el mă fugărea pe mine, cînd, deodată, după doar câteţ-cîte de distracţie... şi puişorul îşi a căzut lui!

Ochii cheţilor roşi şi îţpreţne. De ce-a dat bătut aşa repede?

– Ce-aţ am strigat. *N-am strâns!* Nici n-am pus mâna pe el! Am avut grijă ... aşa că nu mai fiţe pe mortul şi ridică-te, că vine taţa şi nu vă crezuţi că te-am cutremţ intenţional!

Odată, îl văzusem pe tuţi cum e scos un om din apă şi i-a salvat viaţa, pompînd apa afară şi suflînd în el ceţ, apa că era ficuţ şi ea acolaţ lucru cu puţţenţ. A rămas mort. După aia l-aţi mazat iniima, apoi m-am rugat, tot mort a rămas.

Nu eram bun de nimic. De absolut nimic. Nu puteam să rămîn cuţţ. Eramu ziţţu că îţi pierde tîmpul cu haine curate pentru mîne. Nu puteam să fiţ în mînă o lufţerie cînd o gătţ pţum. Jucăţîile mi se ficeau bunăţţ cum ţîţţgeţţu în mîne. Pantofiţ noi scîţţau pentruţţ în ceţ mînute după ce ficeau rîuţţgînţţ cu picioarele mele. Nu eu vina mea că nu îmaţţu wow. Pur şi simţţu, ocoţţul nu ţţîne să îţţ facă pantofi bunţ, care nu scîţţcesc. N-a fost zîţţ în care să n-am genuncheţţ plin de julîţţ din de plumuţţ. Cînd mă jucam baseball, mă împţţedicam şi cădeam în tîţţ bate. Mîţţile mele au avut pînţţgerea de a prinde la lumea, aşa că mţ se dădeau degetele peste cap şi de două ori am avut dupţţ ceţţţ. Da, tuţţ, ori am căzut din copac. Odată

Spinii destinului

când ale mele arătau ca
nişte crengi noduroase,
care stăteau să sângereze.

- Mă urăşti, nu-i aşa? Ai vrea să mor, nu-i aşa?

S-a uitat lung la mine, într-un mod straniu.

- Neah, nu te urăsc şi nu vreau să mori. îmi place aşa de tine, ca (rate, cu toate că eşti cam împiedicat şi pârâcios.

-Mda. mulţumesc mult.

- Mda... pentru nimic. Hai să mergem să ne uităm la casă!

În fiecare zi, după şcoală, mergeam la zidul înalt şi alb şi

stăteam acolo, iar în unele zile intram în casă. În curând, venea vacanţa, şi nu aveam nimic altceva de făcut toată ziua decât să ne jucăm. Era plăcut să ştim că respectiva casă era mereu acolo, aşteptându-ne. Un căsoi înspăimântător, cu multe camere, cu pereţi scorojiţi, cufere pline cu comori, tavane înalte, camere cu forme ciudate la care erau ataşate încăperi mai mici; uneori exista câte un şir de cămăruţe ascunse unele după altele.

Era plin de păienjeni acolo, care işi ţeseau pânzele pe candelabrele elegante. Alergau şoareci peste tot, cu sute de pui care depunea căcăreze peste tot. Insecte de gradină se mutaseră înăuntru, câţărându-se pe pereţi şi târându-se pe podelele de lemn. Păsările intrau pe coşuri şi zburătăceau nebuneşte, Încercând să găsească o cale de ieşire. Uneori, se izbeau de pereţi, de geamuri, şi noi veneam şi le găseam

moarte, demne de milă. Alteori, eu şi Jory ajungeam la ţanc şi deschideam uşile şi ferestrele ca să işi poată găsi scăparea.

Jory îşi închipui că cineva abandonase probabil casa în grabă. Jumate din mobilă era încă acolo, acoperită de praf şi mucegăită, duhnind într-un hal care îl făcea pe Jory să strâmbe din nas. Eu adulmecam mirosul şi încercam să-mi dau seama ce spunea. Puteam sa stau complet nemişcat şi

aproape că auzeam fantomele vorbind, şi, dacă şedeam nemişcaţi pe canapeaua de catifea prăfuită şi nu vorbeam, din beci se auzeau nişte foşnete vagi de parcă fantomele voiau sa ne şoptească secrete la ureche.

27

Să nu spui cuiva că îţi vorbesc fantomele, că or sa creadă că eşti

nebun, mă prevenise Jory

28 V.C. Andrews

Deja aveam o percepţie ambivalentă în familie – mama lui tată, care era bătrînă şi cam de nebună, departe, în Virginia. O dădeă pe vară mergeam la ea şi o vizităm pe ea şi mătrîntele vechi. Mamă zic voia să vîntoaţă căldura lungă din căsătoria, unde oamenii îndrăgeşti frumos se plimbau pe gazon, şi rămînea o ar fi putut să-şi dea seama că sînt rotunzi dacă ne-ar fi aflat acolo pasionaţii îndrăgeşti în concurse alte.

În fiecare seară, mamă îi întreba pe tatăl, cînd se întorcea de acolo:

– Ei, cum e? E mai bine?

Tatăl se lăţeşte înainte să răspundă.

– Da, nu pera se vede venin pertigen... dau o-ne vedea dacă ai fărîn o.

Avea o tăbăcie mereu pe mamă. Se purta de parcă ar fi vrut ca bunica să rămînă închisă pe veci.

– La anodăţi ăiri, Christopher Dell, se răstea mama, e fin invers, nu alta. Ea ar trebui să se poată în genunchi – şi să ce cînă mual iertare!

Vara trecută ne mai mercescerăm în est la mămătă. Urcăm munţoaiele vechi, pe bătrîna rîndurne blîndţă, cu hainele şi ungea, potoale, cu cîrcul de lucru de pîr alb şi negru – şi acum nici măcar nu-mi amă plăm dară este deoă bătrînică din est ne ne mai vînăm răcîndă. Cît drepea eri din mercînte – să ştim a făţă fierî! Pen ţoţă mcrţă în viaţa neastră, dădeau mătă pette cap.

– Dau, rak. Bărî! strigă Jory.

Îl deja se căţăcar le copăcul din partea noastră a năţăhă şi stăţea acolo nu şi mă aţăţă. Am reuşit să mă caţăţ şi ţi-am apucat lîngă Jory, care ţnţăţa şi tînu apţăţuit de trunchiul copacului – pentru orice eventualţăţă.

– Jăţ ce? strînse Jory vinăţor. Ţnţă e bunăţ şi o ţă-i cunoşţi mămă e cînă la foţ de mare ca una. Din cînă în cînă, e ană

Mle-nil plncr mni mull casa noastră, spuse Jory, în timp ce eu nvniu npucat să-mi lovcsc călcâiele în zidul clădit din i-ftrAinlzI pe sub stucatura albă.

Momi pomenise odalA că i se părea interesant contrastul de lexlurl dat de cărămizile nflate la vedere. F.u Imi dădeam silinţa să fac zidul mni interesan!.

Onr cm adevărat că într-o cnsă uriaşă ca aceea de acolo puteai să te ri\ tAceşti În întuneric şi să hoinăreşti zile în şir Nici

una dintre hAI nu funcţiona. Nu era apă. Chiuvete ciudate, fără apă şi cămări de fructe stupide, ftră fructe, şi crame de vin fără vin.

- N-ar fi frumos să se mute acolo o familie mare? întrebă Jory, cnre îşi dorea la fel ca mine să aibă o mulţime de prieteni În zonă *cu* care să se joace.

După ce ne întorceam de la şcoală, ne aveam doar unul pe celălalt.

-Şi dncă ar avea doi băieţi şi două fete ar fi

perfect, continuă Jory visător. Ar fi destul de frumos să fíe *numai* fete în casa de alături.

Frumos, desigur. Pun pariu că ar fi vrut să se mute acolo Melodie Richarme. Atunci, ar fi putut s-o vadă în fiecare zi, s-o în în braţe şi s-o sărute, cum îl văzusem făcând de câteva ori. Mi se ftcen greaţă.

-Urăsc fetele! - numa băieţi! m-am bosumflat eu.

Jory izbucni în râs, spunând că am doar nouă

ani şi în curând or să-mi placă mal mult fetele decât băieţii.

- De ce are Melodie braţele puternice[1]?

- îţi dai seama cam cât de prost pari să întrebi asta? E numele ei de familie şi nu înseamnă nimic.

Exact când voiam să-i spun că el e

---

1 Aluzie la numele de familie al lui Melodie, Richarme. care s-ar traduce -braţe puternice" (n.rcd.)

prost, pentru că
toate numele
trebuie să
însemne ceva,
altfel ce rost ar
mai avea, două
camîone traserfi
pe aleea lungă, ce
ducea spre conac.
Uau! Nimeni nu
mergea acolo În
afară de noi

.Am stat şi ne-am uitat cum muncitorii alergau încolo şi-n- coace, făcând una-alta. Unii urcară pe acoperişul portocaliu, despre care mami spunea că se numeşte „ţiglă*[1], şi începură să-l verifice. Unii aveau role uriaşe de tapet sub braţ. Alţii verificau ferestrele, iar câţiva se uitau la tufişuri şi la copaci.
-Hei! spuse Jory, destul de supărat Cred că a cumpărat cineva casa. Pun pariu că or să se mute când totul o să fie reparat Nu voiam vecini care să deranjeze *intimitatea* mamei şi a tatei. Mereu ziceau cât de bine era că nu aveau vecini prin preajmă, care să le „deranjeze intimitatea[0].

Am stat şi ne-am uitat până s-a lăsat întunericul, apoi am mers acasă şi n-am suflat o vorbă părinţilor - pentru că atunci când spuneai ceva cu voce tare devenea realitate. Gândurile nu se puneau la socoteală.

A doua zi era duminică, şi am mers la un picnic în Stinson Beach. Apoi, luni seară, eu şi Jory eram înapoi pe zid. holbân- du-ne la toată activitatea ce se desfăşura acolo. Era ceaţă şi frig, dar vedeam destul de bine. Nu mai puteam să mergem acolo şi să avem locul nostru special, doar pentru noi. Unde să ne jucăm acum?
- Hei, copii! strigă un bărbat vânjos într-o altă zi, când doar priveam. Ce faceţi voi acolo?

-Nimic! strigă Jory. (Eu nu vorbeam niciodată cu străinii. Jory râdea mereu de mine că nu prea vorbeam cu alţii În afari de mine însumi.)

-Nu-mi ziceţi voi mie că nu faceţi nimic, când eu vâ văd acolo! Casa asta e proprietate privată, aşa că staţi departe, sau o să aveţi de-a face cu mine!

*Era cu adevărat rău şi avea o înfăţişare fioroa&ă; hainele de lucru pe care le purta erau vechi şi murdare. Când se apropie» am avut în faţa ochilor cele mai mari picioare pe care le-am văzut în viaţa mea. şi cei mai murdari bocanci. Mă bucuram d eram pe zid, la trei metri distanţă, şi eram în avantaj faţă de el - Bine. da, ne-am jucat acolo puţin, spuse Jory, căruia nu-i era frică de nimeni, dar nu stricăm nimic. Lăsăm totul exact cum l-am găsit.*Spím'í *destinului*

31

bine, de-acuin nu mai căleaţi pe-aici deloc! se răsti el la noi, uitându-se urât, mai întâi la Jory, apoi la mine. O bogătană a cumpărat locul şi n-o să vrea să dea târcoale pe-aici nişte ţânci. Şi nu vă închipuiţi că o să puteţi să vă furişaţi pe-aici pentru că e o femeie În varslă, care locuieşte singură. O să aducă servitori cu ea.

Servitori. Uau!

-Oamenii bogaţi pol să facă fix cum vor ci, mormăi uriaşul de jos, în timp ce se îndepărta. Fă aia, fa ailaltă, şi să fie gata ieri. Bani... Doamne, ce n-aş da să am şi cu parie de ei!

Noi o aveam doar pe Emma, aşa că nu eram tocmai bogaţi. Jory zicea că era mai degrabă ca o mătuşă rămasă fată bătrână, nu chiar ca o rudă, *dar* nici servitoare. Pentru mine, Emma era doar o persoană pe carc o ştiam dintotdeauna şi care nu mă plăcea la fel de mult cum îl plăcea pe Jory. Nici mie nu-mi plăcea de ea, aşa că nu-mi păsa.

Trecură săptămâni. Şcoala se terminase. Şi muncitorii tot acolo erau. Acum, şi mama, şi tata observaseră şi nu erau prea fericiţi în privinţa vecinilor pe care nu intenţionau să-i viziteze sau să-i facă să se simtă bine-veniţi. Şi eu, şi Jory ne întrebam de ce nu voiau să primească vizitele prietenilor la noi acasă.

- Sunt îndrăgostiţi, şopti Jory. Suni ca nişte proaspăt însurăţei. Ţine minte, Chris e al treilea soţ al mamei, şi floarea nu s-a trecut încă.

Ce floare? Eu n-am văzut nici una.

Jory intrase în primul an de liceu cu brio. Eu de-abia mă táram în clasa a cincea. Detestam şcoala. Detestam căsoiul ăla vechi, care părea nou acum. Apuseseră vremurile acelea înfricoşătoare şi stranii, în care ne distram acolo pe cinste.

-Mai tragem de timp până când putem să ne furişăm acolo s-o vedem pe bătrână, spuse Jory, în şoaptă, ca să nu audă toţi muncitorii care tundeau tufişurile şi tăiau copacii.

Femeia avea în proprietate hectare întregi de teren, douăzeci, poate mai mult. Asta le dădea de lucru oamenilor care se ocupau de curăţenie, pentru că cei care munceau pe acoperiş lăsau să cadă pe pământ orice. Curtea femeii era plină de hârtii,

cuie, bucăţi de lemn lăsate în urmă după reparaţii, plus gunoiul adus de vânt prin poarta de fier din faţa aleii, care era cam ceea ce ar numi Jory „aleea îndrăgostiţilor"

Dirigintele acela de şantier urâcios culegea cutii de bere când venea la noi încruntat, doar ca să vadă că nu faceam nimic rău.

- De câte ori trebuie să vă zic, măi băieţi? răgea el. Să nu mă faceţi să vă zic iar! îşi puse pumnii uriaşi în şolduri şi se uită urât la noi. V-am

avertizat o dată să nu apropiaţi de zid - acuma ***valeal***

Jory nu voia să plece de-acolo din moment ce nu faceam nimic rău cuiva doar stând şi privind.

-Voi doi sunteţi surzi? strigă el din nou.

într-o secundă» faţa lui Jory se schimonosi.

-Nu, *nu* suntem surzi! Locuim aici. Zidul ăsta desparte terenurile, zidul ăsta ne aparţine *nouă* după cum îi aparţine şi *ei.* Aşa zice tata. Aşa că o să stăm aici şi o să ne uităm cât de mult vrem. Să nu îndrăzneşti să ne mai zici „valea" **vreodată!**

-Ce obrăznicătură!

Şi plecă fără ca măcar să se uite la mine, deşi eram şi **eu** tot obrăznicătură - în interior

.Noi cunoştinţe

Eram la micul dejun. Mami îi vorbea lui tati despre una dintre balerinele ei. Bart şedea la masă în faţa mea, se juca cu cerealele reci din castron şi se încrunta. Nu prea îi plăcea să mănânce decât prostii, şi tati spunea că nu-i fac bine.

-Chris, eu nu cred că Nicolc o să-şi revină, spunea mami cu o privire îngrijorată. £ groaznic că maşinile rănesc atât de mul[i oameni, plus ca are şi o fetiţă de doi ani. Am văzut-o acum câteva săptămâni. Sincer, îmi aducea atât de mult aminte de Carrie când avea doi ani.

Tati dădu din cap absent, cu privirea fixată în ziar. Scena petrecută între ei În mansardă nu-mi dădea pace, în special noaptea, când nu puteam să dorm. Uneori, stăteam singur în cameră şi încercam să-mi amintesc ce era ascuns adânc în mintea mea. Eram sigur că e ceva important, dar nu puteam să-mi amintcsc ce.

Şi atunci, ascultând cum vorbeau despre Nicolc şi fiica ei, mă tot gândeam la scena din mansardă şi mă întrebam ce însemna oare şi cine anume era bunica de care se temeau. Şi cum de

se cunoaşteau pe când mama avea doar paisprezece ani?

- Chris, implora mama. încercând să-l forţeze cu tonul ei să lase jos pagina sportivă, nu mă asculţi când vorbesc. Nicole nu are rude deloc - ai auzit? Nici măcar un unchi sau o mătuşă care să aibă grijă de Cindy, dacă ea moare. Şi ştii că nu s-a măritat niciodată cu băiatul ăla pe care-l iubea

_m rduâ discuţia dcspte Nicolcjl
Iai spun ea di ûri doar şi poale a-ar Eâa cinej» al o «tdorf« mediii dacă» întâmpla ml.. Se ikHd a»-}i ia jachêţa ,pol - Nu ienuigindlls«-i mai nu-Nicole poate s3*tirevini. E IAnird. puternici. practic sinStoasi. Dar dad ej ti atiidt
-1ati.aân Batt, care piui «unei fax*« poiac «au dimineaţa, nu poate 1« mi oHigc nimeni şi n>«3 Sn cal »an aM! N-osa merg, şi mpoale d ml oblige nimeni!
-Eadcvărat, spuse tăti, apucindu-l de sub bSrKe «I ctaf» ■■ lu-i în joaca pini] negru, fi aţa rebel NI
-Si conduci cu grîji.

■' ■ ■ iasl spunj asta În fiecare >i dud d (kal

– Peter, Peter, dovleac înfulecă, avea o nevastă care tot pleca; într-o coajă de dovleac o vârî și-o ținu acolo bine mersi.

Bart zâmbi, apoi se ridică de la masă și plecă – era modul lui de a-și cere scuze.

O, Doamne, avea aproape zece ani și încă mai cânta cântecele pentru copii! Își luă puloverul lui preferat și îl aruncă peste un umăr; făcând asta, dărâmă cutia de lapte. Laptele se adună într-o băltoacă pe podea, și Clover veni pe dată să-l lipăie ca o pisică. Mami era foarte preocupată cu o pană a fetiței lui Nicole, așa că nu observă laptele.

Emma fu cea care veni să șteargă laptele, uitându-se urât la Bart, care scoase limba la ea și plecă agale.

– Îmi cer scuze, mami, am zis, grăbindu-mă afară după Bart.

Din nou pe zid, am stat și ne-am holbat în toate părțile. Amândoi ne doream să vină mai repede bătrâna, să se mute acolo.

– Deja mi-e dor de casa aia, se plânse Bart. Urăsc oamenii care se mută-n locul nostru.

Amândoi ne-am făcut de lucru toată ziua, am sădit semințe, am smuls buruieni și curând ne întrebam cum aveam să ne petrecem noi toată vara fără să mergem măcar o dată la casa din vecini.

La cină, Bart era morocănos pentru că și lui îi era dor de acea casă. Se uita urât la farfuria plină cu mâncare.

– Mănâncă bine, Bart, spuse tati, altfel, n-o să ai energie să te distrezi la Disneyland.

Bart căscă gura de uimire.

– Disneyland? Ochii lui negri se măriră de bucurie. Mergem pe bune? Nu mergem la est să vizităm mormintele?

– Disneyland e o parte din cadoul de ziua ta, explică tata. O să-ți faci petrecerea acolo, după aia zburăm în Carolina de Sud. Acum, să nu te plângi. Trebuie să ne gândim și la nevoile altora, nu doar la ale tale. Bunicii lui Jory îi place să-l vadă măcar o dată pe an și, pentru că am sărit-o anul trecut, acum așteaptă vizita noastră de două ori mai mult. Și mai e și mama mea, și ea are nevoie de o familie.

»

Într-un final, sosi și ziua în care conacul fu gata. După acea veniră femeile care spălară geamurile și frecară podelele. Grădinarii veniră să greblеze locul, să tundă gazonul, să toaleteze din nou copacii, și în tot acest timp noi ne uitam pe furiș pe fereastră, după care dădeam fuga înapoi la zid și ne cocoțam în copac, în speranța că nu aveam să fim prinși. Cocoțați pe zid, ședeam cuminți de parcă n-am fi încălcat nici o regulă impusă de părinții noștri.

– Acușica vine! șopti Bart, foarte entuziasmat. Imediat apare bătrâna, uite-acuma!

Casa restaurată era atât de grandioasă acum, încât ne așteptam să vedem vreo actriță faimoasă, vreo soție de președinte, vreo personalitate marcantă. Într-o zi, când tati era la serviciu, mami, la cumpărături, și Emma, tot în bucătărie, ca de obicei, am văzut o limuzină uriașă, neagră intrând încet pe aleea ce ducea la casa de alături. În spate, venea o mașină mai veche, dar tot atrăgătoare. Cu două săptămâni înainte, aleea fusese numai crăpături și denivelări, iar acum era asfaltată și netedă. I-am dat un ghiont lui Bart să-și mai domolească entuziasmul. În jurul nostru, frunzele formau o boltă numai bună să ne țină ascunși, dar de sub ea puteam să vedem totul foarte bine.

Șoferul încetini, după care opri mașina lungă și luxoasă, apoi coborî și ocoli mașina ca să le deschidă portiera pasagerilor. Ne uitam cu sufletul la gură. În curând, urma s-o vedem pe ea – acea doamnă putred de bogată, care își putea permite orice!

Șoferul era tânăr și avea un aer elegant. Chiar și de la distanță, puteai să-ți dai seama că e arătos, dar domnul în vârstă, care coborî din limuzină, nu era arătos deloc. M-a luat prin surprindere. Nu ne zisese muncitorul acela despre o doamnă și servitori?

– Uite, i-am șoptit lui Bart, ăla trebuie să fie majordomul.

n lui «Se braţ pe şofer. Oh. Doamne! Eia tmbrăcală în neg« iin cap țână-n picioare, acoperită ca *o* arăboaiei. Un vă) re. gra B acoperea capul şi fața. Oare era viduvi» Musulmanei? Pilea misterioasă.
-Uiăsc rochiile «{Itoitit târăsc pe jos. Uri« bit rinele care poartă vttiri negre pe«« feți. IMsc fantomele.
Eu nu puteam decit şi mă uU fascinat, gândlndu-mă că femela se mişca destul de graţios seJbstraiele cernite. Chiar ţi tio

ascuntătoarea noastră, simțeam că îl disprețuiește pe majordomul bătrân şi sbb. Hiu - intrigi!
Se uitata jur la toate. Oburd bucali de ti mp»e uită în direcția rwtstri, la zidul alb şi la acoperişul rasei noastre. Ştiam d ou pute» s» vadi mare luciu. Deseori stătusem exact unde «itea ea, uitându-mă spre casă. ţi nu putusem să văd decit vârftl acoperişului fi coşuL Doar de la al doilea etaj ar A putui mai planteze nişte copaci h»lḷi lingă zidul alb.
dintre eucalipţii Inalţi ai (rodi Poate *ii* voia sa se uite la casa noastră?' să 51 bage nasul În toate. Dar era mai probabilei nu «na ca aed nepad şi crească atât de aproape de casă.
Acum se opri ;i a doua maşini lingă prima. Din ea coborî o menajeri in uniformă neagră, cu şoit şi bonetă albe, cochete în unttaeivenjiadal servitori Cmbrăcaţi in uniforme gri. Servitorii Aiaăed care se agitară încolo şi-ocoace, cărând înăuntru multe valize, cutii de pălării. plante vii şi altele asemenea, di timp femaa in negru stătea complet nemişcată şi se uita ţa
0 imensă dubă galbenă pentru mutări se apropie şi începu să descarce mobili elegantă, dar doamna tot «fură stătea. B-

panea întrebări, femeia« îndepărtă şi ditpăru în «nac-

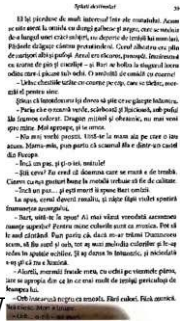

W

V.C. Andrews

Chiar în aed moment, Bart strivi omida cu piciorul. După aceea sari din copac şi se şterse de zeama verde şi lipicioasa pe gazonul proaspăt al doamnei.

-Ai ftcul un lucru groaznic, Bart Winslow! Omizile trec printr-un stadiu care se numeşte metamorfoză. Specia pe care tocmai ai omorât-o devine cel mai frumos fluture. Aşa că n-ai omorât un dragon, ai omorât o zână, un rege sau o regină - ce] mai dulce iubitor de trandafiri.

- Vorbărie de balet stupidă, fii opinia lui, deşi părea un pic speriat. Pot să mă revanşez, spuse el, neliniştit, uitându-seîn jur agitat. O să fac o capcană şi o sa prind o omidă vie. O s-o ţin ca animal de companie şi aştept până se transformă într-un rege al zânelor, şi după aia îi dau drumul.

-Hei, doar glumeam, dar de-acum nu mai omorî insecte care nu sunt pe trandafiri.

- Daca le găsesc pe trandafiri, pot să le căsăpesc pe toate? Era de neînţeles nevoia lui Bart de a omori insecte. Odată,

îl prinsesem smulgând picioarelc unui păianjen, unul câte unul, înainte să-l zdrobească între degete. Apoi, sângele negru îi stârnise curiozitatea.

- Oare insectele simt durere?

-Da, am spus eu, dar nu-ţi face griji. Mai devreme sau mai târziu, şi tu o sâ simţi durere. Aşa

că nu plânge. Era doar un vierme pufos, nu un rege sau o regină a zânelor. Hai să mergem acasă acum! îmi părea rău pentru el, pentru că îl ştiam sensibil în legătură cu faptul că el nu poate să simtă durerea ca mine, deşi, Re vorba între noi, ar trebui să se bucure de asta.
- NU! Nu vreau să merg acasă. Vreau să văd înăuntru, în casa de alături»

Exact atunci ieşi Emma să sune clopoţelul care anunţa masa de seară, aşa ca ne-am grăbit să ajungem acasă.

40

A doua zi, ne-am dus direct la zid. Oamenii terminaseră cu mutatul după ce ne duseserăm noi la culcare. Gata cu camioanele care veneau şi plecau. Eu îmi petrecusem cea mai mar

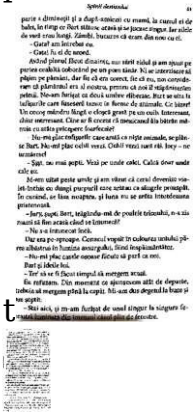

Spirit domnesc. 11

parte a dimineţii şi a după-amiezii cu mamă, la cursul ei de haute, în timp ce Bert stătea acasă şi se juca singur. Am aflat de vreo trei luni. Zâmbi, bucuros că eram din nou cu ei.

– Gata! am întrebat eu.

Ardoul plenul Dacă dimineţa, nu este tâlul şi am ajuns pe partea cealaltă coborând pe un pom înalt. Nu ar interesa nă pâşiei pe pământ, dar fiu că era corect, fie că nu, nu conteda-rare să plăcintul era al nostru, pentru că zon îl răspândeau pelmă. Ne-am furişat în două umbre efilerate. Bert se uita la tulpinile care foşneau numai în firme de pământ. Ce bine! Un concoţ mândru lângă o cloşcă grasă pe un cuib. Interesant, chiar interesant. Cine ar fi crezut că mănâncă câte bătrâne mătrăşi cu atâta pricepere! *Surfaceale!*

Nu-mi plac mişcările care arată ca nişte omizuie, se plâns Bert. Nu-mi plac cefele verzi. Cifele verzi sunt rău. Ioey – ne urmărese!

– Şşşt, nu mai şopti. Vezi pe unde calci. Calcă câte unde calţi ei.

Mi-am uitat peste umăr şi am văzut că cerul devenise vânătă-frăţim cu dungi purpurii care scăteau ca aluzgile prunghi. În cuţiend, ar fiun ocupţiu, şi luna nu se arăta. Interdeţuna prietenească.

– Bert, şşşt. Bert, trăgându-mi de poalele tricoului, o-a zis mami să fim acasă când se întunecă!

– Nu o-a întunecat încă.

Dar era pe-aproape. Cerescul voşnit în culoarea unuhui pâru albăstrea în lumina asurgalui, fiind înspăimântător.

– Nu mi plac cazile nemur fiţuri şi pref-ca mi.

Bert şi ideile lui.

– Tre' să se fi făcut timpul să mergem acasă.

Ea refăcuse. Din mocnţa ca ajutarucm atât de departe, trebuia să mergem până la copii. Mi-am dus degetul la buze şi ne aţipit.

– Stai aici, şi m-am furişat de unul singur la singura fe-nă care lumina din imaşul cărui plin de ferestre.

t

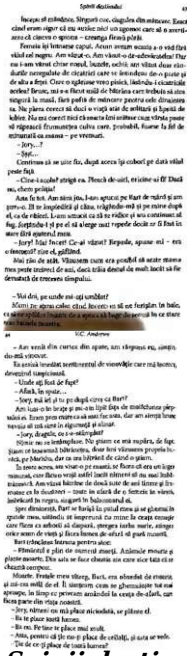

Spinii destinului 43

Incaps; ai mândrie. Sărguri cu; cingăra din mănuse. Eram cînd eram sigur că ma ratise mai un spunse care ai o asemănarea că cineva o spuma – cruntga firmă pînă.

Fermin îşi întoarse capul. Acum avusese senzaţia a o vînd fără vînă cel negru. Am văzut-o. Am văzut-o de-adevăratdoa! Dar nu i-am vărsat chiar rosul, bănăţie, ochii au vărsat doua cîndatîle neregulate de cicatrici care se întindeau de-o parte şi de alta a feţei. Ceea o ajutase vreo pătică, îndrăzna i-ecuatrîdăţe acelea? Bruse, mi-a-n fîcut mînă de bătrîna care trebuia să stea singură la masă. Fără pofta de mănînce pentru cele dimaintea ia. Ne plăcea exerciţ să duci o viaţă atît de solitară şi lipsită de iubire. Nu mă cunoşti nici tîn nouăte ţîni orăbuse cînd vîrsta poate să nîgnească fîrmuntrîna cuîva care, probabil, fiserse fa fîl de mîncătă ca mama – pe vremuri.

– Jory...?

– Spă...

Continua să se uite fix, după aceea îşi coborî pe dată vînă peste faţă.

– Cine-i aceîa? strigă ea. Plouă de-atît, ei cîine ai fî? Dacă nu, chem poliţia!

Ana fu tot. Am stînt jos, l-am apucat pe Kurt de mînă şi am ţupu-o. El ne împîndică şi căma, răspîndu-mă şi pe mine după el, ca de obicei. L-am urmat ca să ne rîdîce şi ana continuat să fug. Şoptindu-i şi pe el să alerge mai repede decît ar fi fost în stare fără apăsarea mea.

– Jory? Dar ăsta? Ce-ai văzut? Repede, spune mi – era o femeie? zise el, gîfîind.

Mai rău de atît. Vîinuseem cum era geanţîl ăl acăte mama mea peste umărul de sus, deci trăia dincul de mult. Ăscît să fie dîmatuţă de trecerea timpului.

– Vai dră, pe unde mă-ţi umblat?

Mătă pe ajuns cîndu cînd. Ăscînt ea să ne fotăgîm în baie, ca acîne spălă – îmăţîn de a spăsa să bage de seamă la ce stare mă-ţi îmbîlît hainăţă.

– Am venit din cursa din spate, am răspuns eu, simţindu-mă vinovat.

Ea avusese tresărit neînţărcînd de vinovăţie care mă lovise, dovezîrd tăşpicînă.

– Unde aţi fost de fapt?

– Află, în spate...

– Jory, nu îţi şi tu pe după cîrcu ca Kurt?

Am luat-o în braţe şi mi-a în lîşit fîţa de mătăcîtuse pîrţăuşă ei. Eram prin stare ca să mă fac sînt, dar am simţă brusc nevoia să mă uite în ăşcunţă şi sînat.

– Jory, drăgălie, ce s-a-nîmplat?

Mînie nu se întîmplase. Nu ştiam ce mă supăra, de fapt. Ştiam ce trăsesem în bătăreţea, dar îmi vînseem propria lăcătă, pe bătrîţă, dar ea mă bătrînă de cînd o ştiam.

În teatru acea, am văzut-o pe mamă, şi ăscea ăl era un lîgo mîncînă, care ăscea voşăl mănă îmăţă mîncînă şi nu mai îmăţă mîncînă. Am văzut bătrîne de dincă toate de ani tîmne şi frumoase ca în douăzeci – toate în sîară dă o femeie în vîrstă, îmbrăcată în rogoz, ocupînd în bălcoanul ăl.

Spre dimineţă, Kurt se furăşă în pătul meu şi se gîmenă în spatele meu, sătîndu-şi împrenuţă în mine în ceapă cînă care ăscea ca arbănţă şi dăşpărţă, pîrţăşa iarba mărie, atîngă orice semn de vînă şi ăscea bănăm de sfîrşă să şuşă mămă.

Kurt rămăcînă bătrînă pentru atîne.

– Mămă! e plin de mămă mămă. Animale mămă şi plante mămă. Din sătă se face cîmăţă şîn care nice tăţă ăl se cîmămă cempănă.

Mămă. Frămă rămă tîrîţă. Kurt, ăra mămă de mămă şi îşi ăra mămă de ăl. Ă: mămă cînă se gîmănăşă în mămă şi apăşă. În timp ce petrecem amîndoi la ceaţă de-afară, cu ăscea pare din vîţă mămă.

– Jory, rămă! ăs mă plăce nicăodată, se plînse ăl.

– Ăs îţi place mămă bătrînă.

– Ăs eu. Pe tine te plăce mămă mămă.

– Ăsă, pentru că îţi ăs îţi plăce de cîţă, şi ăsta se vede.

De ce îţi plăce de mămă bătrînă?

Spinii destinului

-Nu-mi place. Dar zâmbesc şi mă prefac chiar şi-atunci când nu-mi place de cineva. Poate ar fi mai bine să înveţi şi tu să-ţi pui o mască din când în când.

- De ce? Nu e Halloween.

Mă îngrijora. După cum mă îngrijorau şi paturile din mansardă. La fel ca acel lucru straniu care apărea între părinţii mei din când în când, aducându-mi aminte că ei ştiau ceva ce eu nu ştiam.

45

Mi-am închis ochii şi am decis că întotdeauna lucrurile se termină cu bine

La vânătoare

S« uitau h mini, dar nu mă vedeau. Nu ^tiau cine sui». Pentru a, uu cran dedt o diestic cate sedea U masa lor idtt chinuia w înghită boMconiilc pe oare mi le puseseră tu forfotit. Gândurile nele umblau aiurea, dar nu puteau şi mi k- cileasci, nu puteau să ml'înţeleagă nicicum. Avem de gSnd sâraeigalaturi. la conac, undi fusesem invitat. Şi când mS durream, »»am grjij şi pronunţ totul cum trebuie - mejeu pisę auigca atenlţia ci fac pejeii de pronunţie. Aveam de gind sa fac totul ea la carie, pentru doamna in vârstă de alături.

Tăxiia şi meis singur ţi sa nu-i zic lui Jorv. Oricum, el na avea nevoie de prieteni noi. Avea cursurile lui de balei,inconjurat de toate fetele alea drăguţ, 51 era «totul. Cu Melodie,

aferidc părinţi, ii ci nu Înţelegeau. De cum pleçam de la micul dejun, o zburleam spre gridlia noastii, cal (ory era încă la culţi se Îmbuiba cu clătite cu sirop de arţar. Porc. asta era...

Canicula. Soaiele dogorea prea tare. Umbre prelungi se fot- mau pepâmânt. Zidul alb se ridiaal naibii de sus - jtla oaie dinainte zidul ala ci aveam şi tiu dărei eram un împiedicat, ţi .el* «dseiă sa laci totul mai greu" Copacul in care m-m cocoţai an lu tocmai du.

n-aş da ă am şi cu pirio.r. lungi şi frumoase ca |ocy. Veji

«

eleqant pe umăr. pieptul în fa|ft (i bărbia în jos. Am măiţil® drept k uşa ci din laţi. Apoi, am bătut are, am Tolosit rioci nehil de brom, care oa u n căp de leu ai falcile desfăcute.

Ar fi trebuit ci vină coqordonat Mi-ainlat si deschiflt ua, dar voi chiar dnamea lis pertacarâ. O mai văzuem de cîtivo ori prin curv. Tino uşa deschiză dcnar pustjie, lăsînd cu rgicosie cazde zuurlui sî cadă pe podeiua ei.

- Bart...? pşgri ex.

Avea o voce surprinzător de veselă.

Dace chiar se bucura aşa mult sî mă vadă? Şi nici măcar nu mi cunoşţso lucîl.

– Bart, ar mimcrul Mă bucur că ai venit.

– La o parte, doamnă! am ordonat eu. Cuvinţii mei o »u tcunpuat! Mi-am flicat vocea sî pară mai pozitcnzîi şi mai rîgnşîlă, ca o »şeşi de cosere. N-are nici sîi vă spunşi, Mă bine vă protăţi. Nuccical ou e de pazea dumneavoastrâ.

– Oh, Bart! spuse ea, chicîind. E foarte drăguţ din partea

tacă ai acceptat invitaţia. Stai jos ţi vorVţtc cu mine. Povts- teţKmidespretine.despw viata ta. Spune-midacăe«laferick dicâ fratele tău e fericît, dacâ 1(1 place unde stai ţi dacâ V

Am dat un «ut puternic uşii, cas-o Închid, cum fac toţi Şi-

Ţmuta mea militară perfectă .n admirabili; ştiam că dom na avea să Re impresionată. Doctorii nu erau aţa speciali Nkt dansatorii. Dar un pneial de cinci stele - asta era imptej» ăurt! Nimeni nu avea un nume mai lung decît al meu: generalul BaitMomew Scott Winslew Sht-fiield. Nici măcar foty Jan«* MarţuaShcffiicli nu era aşalung, nu suna aşa btoe. Sui sive ii când o afla inamicul cine conduce armata!

– Nu, am spus eu. Oricum ar fi degeaba. N-ai putea să-mi faci rău cu bătaia; nici să mă înfometeze, că nici măcar nu-mi place să mănânc. Am lăsat capul în jos și am șoptit: Mami și tati mi-au zis să nu bat la ușa doamnei în vârstă, bogate, care locuiește alături, în casa mare, cu fantome.

– Oh, zise ea, cu un suspin. Sunt multe case mari, cu fantome, în care locuiesc doamne în vârstă, bogate?

– Da' de unde, am zis eu tărăgănat.

După aceea am mers agale spre un perete dintr-un salon de unde puteam să mă uit afară și să văd cine venea și cine pleca. M-am sprijinit de perete și am scos din buzunar jumătate de-o țigară pe care mi-am rulat-o singur, în timp ce ea se așeză în balansoar ca să se uite. Mă privea cum suflam rotocoale de fum în aer, zâmbind ușor când îl învăluiau capul. Prostie să de văd cobora și se ridica în ritmul respirației sale. Mă-ntreb dacă doamnea cu chestia aia pe față.

– Bart, de multe te ori vă aud pe tine și pe fratele tău vorbind în curte. Uneori folosesc o scăriță ca să mă uit peste zid – sper că nu te deranjează.

N-am răspuns. I-am suflat trâmbe de fum în față.

– Te rog, vorbește, Bart... stai jos și relaxează-te, simte-te confortabil, ca acasă. Vreau să te simți acasă la mine, ușa vă

e met«. desdnsi tic fi lui Jory. Viaţa ne» c alâtrfe singuratici, nu mi ara decât pe mine *ţi* pe Wm A 01 os, majordomul meu.

Deipre ce puteam şi vorbim»

– Nu vă spionam, spuse ea repede, doar îngrijeam trandafirii care se cațără pe zid și trebuie tăiați – și n-am ce să fac dacă se uită, nu?

Spion. Asta era. Am strivit mucul de țigară cu talpa gheatei prăfuite. Îmi intra soarele-n ochi, așa că a trebuit să-mi înclin borul pălăriei. Al dracu' soare îmi făcea rău.

– Doamnă, m-ați chemat aici, foarte bine, am venit... da' să trecem la subiect.

– Bart, dacă îți iei, o să bem ceva răcoritor cu tine. Vei

date «1 oji? Apoi, pe uţă intri « ser cu o tavl *(lini* de bunitituri. L'.u, ti îocuvimlâ din cap ciitre doamna fi apoi dispâru, politicos CC mi-a olărit ea - nu îndeajuns din toate - (■ am început. Nu îmi plăcea mâncarea sănitossă, avea un gustwiM, M-am ridicai plec imediat ce-am dat gata dulciurile;

-Mulţumesc, doamnâ, ca v-aţi milostivit de un biet cwboţ case nu prea k arc cu ospitalitatea }i chestii de-astea. Acum.

- Bine, dacă trebuie, spuse *tu* cu tristeţe, şi mie îmi pini râu pentru că locuia doar eu servitori şi nu avea copii ca rniat Vino şi mâine daci vrei, şi adu-l şi pe Jory cu tine. O şi aia ce

-Nn vreau sâ-I aduc pe Joiyl

-Eţti secretul *meu!* El lace de toate mereu. Eu nu (acrucr odată nimic! Pe mine nimeni nu mă place niciodată.

Uau, mâ făcu sâ mi simt bine. M-am uiut pe furif la («1» ei, dar n-am putut şi văd nimic în iferS de ochii «i albaştri.

-Decernapis - ' nu mi p|i

– Bart Winslow, nu doar că te plac, spuse ea într-un mod ciudat. Te iubesc!

– De ce?

N-o credeam. Doamnele se îndrăgostesc la prima vedere de Jory, niciodată de mine.

– Am avut odată doi fii, acum nu-i mai am, spuse ea, cu privirea-n pământ și vocea tristă și gâtuită. După aceea am vrut să mai am un fiu, cu al doilea soț, dar nu am putut. Își ridică ochii și îi întâlni pe ai mei. Așa că vreau ca tu să ții locul celui de-al treilea fiu pe care nu l-am putut avea. Sunt foarte bogată, Bart. Pot să-ți ofer orice vrei tu pe lumea asta.

– Ce-mi doresc eu în adâncul inimii – chiar ce-mi doresc eu cu adevărat?

– Da, orice poate fi cumpărat cu bani eu pot să-ți ofer.

– Orice poate fi cumpărat cu bani?

– Din nefericire, nu. Într-o vreme, credeam că e posibil, dar acum știu că banii nu pot cumpăra cele mai importante lucruri. Multe lucruri pe care nu le-am prețuit cum trebuie, pe care nu le-am luat în serios – of, dacă aș putea să-mi reiau viața de la capăt, cât de diferită ar fi! Am făcut atâtea greșeli, Bart. Vreau să fac totul cum trebuie pentru tine, cu tine... și dacă trebuie să mă ții secret, poate într-o zi... eh, hai s-o lăsăm pe altă dată. O să mai vii?

Părea atât de demnă de milă și mă făcea să mă simt jenat. Mi-am frecat picioarele și m-am hotărât că ar fi mai bine să plec cât mai repede înainte de a încerca să mă pupe.

– Doamnă, eu tre' să mă întorc în tabără. Oamenii or să se-ntrebe dacă sunt rănit sau mort. Dar țineți minte – v-am înconjurat și nu puteți câștiga războiul ăsta!

– Știu, spuse ea cu o voce care părea atât de tristă. N-am câștigat niciodată un joc. Mereu am fost înfrântă, chiar și atunci când credeam că am în mână cărțile câștigătoare.

Exact ca mine! Îmi părea rău pentru ea.

K – Doamnă, dacă vă jucați cărțile cum trebuie, o să vin în fiecare zi să vă fac o vizită – sau chiar două ori trei.

– Mulțumesc, Bart. Tu adu-mi cinci ... cărți să joc, și eu te voi aștepta cu ele pe masă.

Și atunci mi-a venit o idee. O mulțime de lucruri pe care le-am vrut și nu le-am căpătat niciodată. Nu voiam cărți, jocuri, jucării sau alte asemenea chestii obișnuite. Un singur lucru voiam și mă uitam la ea plin de speranță... poate ea avea să fie cea care să mi-l ofere.

– Cum vă cheamă?

– Vino mâine din nou și-ți zic.

Trebuia să vin din nou. N-aveam cum să nu vin acum.

Am mers acasă, și nimeni n-a observat că eram acolo. Mami vorbea în continuare despre fetița pe care trebuia s-o aibă dacă dorea ei preferată, Nicole, murea. *Doamne, n-o lăsa pe Nicole să moară*, m-am rugat eu în gând.

– Jory, hai să ne jucăm cu mingea!

– Nu pot. Mă duce mami cu mașina la cursurile de după-amiază. Părinții lui Melodie mă scot la cină diseară, și după aia la film.

Pe mine nu mă ducea nimeni nicăieri – în afară de părinți. Nu tu prieteni. Nu tu un animal al meu. Clever, al mâțului, îl plăcea mai mult pe Jory, scheuna de parcă era rănit când îl călcam din greșeală pe coadă sau mă împiedicam de el, și era mereu în picioarele mele.

Câteva zile mai târziu, am mers iar spre ușa din spate.

– Unde te duci? întrebă mami, care se tot uita la o poză cu fetița aia pe care voia s-o ia.

Nu-i erau de-ajuns doi băieți – trebuia să aibă și-o fiică. Fetiță prostuță.

– Bart, răspunde-mi. Unde te duci?

– Nicăieri.

– De fiecare dată când te-ntreb ce faci, unde te duci, mereu zici că n-ai fost nicăieri și că n-ai făcut nimic. Acum vreau să aud adevărul.

Jory râse și o îmbrățișă.

– Hai, mami, ar trebui să știi asta până acum. Când Bart iese pe ușa din spate, el e peste tot. N-ai văzut în viața ta un copil

să-i placă atât de mult să se prefacă. Acum e asta, apoi ailaltă, și singurul lucru care nu e niciodată... e el însuși.

Toată forța pe care am concentrat-o în privirea mea cea și tăioasă ar fi trebuit să-l reducă pe Jory la tăcere – dar el continuă.

– El preferă fantezia în locul realității, mamă, asta tot.

Nu era așa. Eram plictisit, asta tot. Nu primeam suficient din lucrurile pe care mi le doream în viața reală, și când mă jucam, făceam totul cum trebuie – și primeam tot ce mi doream. Apoi, el și mami se puseră pe râs, și eu eram din nou exclus. Enervat. Mă enervau la culme.

La naiba cu toți care râdeau de mine! Dar mă simțeam prost să umblu pe toată lumea, iar faptul că jucam teatru mă făcea fericit. Ce-aveam de pierdut dacă mergeam acasă la ea? Nimic, absolut nimic.

Riscându-mi viața prin cele mai întunecate jungle periculoase, m-am luptat să ajung la ea. M-am zbătut curajos înainte, înfruntând monstrul iar și iar, doar ca să ajung la ea, cățărându-mă pe copacul alunecos, care voia să cad. Escaladând zidul acela înalt, ca să ajung la ea. Prin vânt și zăpadă, prin ploaie și ceață, orbit, cu picioarele înghețate, m-am luptat din răsputeri să înaintez spre ea.

A cincea oară în trei zile, m-am împleticit spre casa ei. Și iat-o acolo, zâmbind pe sub văl, iubindu-mă ca nimeni altcineva. M-am simțit fericit și plin de afecțiune până-n măduva oaselor când mă strigă și își desfăcu larg brațele; am zburat în îmbrățișarea lor, ținând-o strâns; ardeam de nerăbdare să stau în poală la ea, să mă mângâie și să mă dezmierde. Avea nevoie de mine. Voia să mă iubească ca și când aș fi fost propriul copil. M-am simțit bine la ea în poală, deși nu mă așteptam. Nu mi s-a părut groaznic când m-a sărutat pe obraji – dar era un pic ciudat. Fir-ar el de văl!

Pentru că mă iubea, iar acum și eu o iubeam, îmi dădu o ... unde se țin toate lucrurile pe care mi le dădea. Două trenulețe electrice cu toate accesoriile, mașinuțe de jucărie, ... de jucării și jocuri. Toate lucrurile acelea cu care să mă joc – în casa ei, nu a mea.

, . v. am dai peslcmajordnmuUla ciudat Joht

Amos. ui camere ei preferaţi. riiscxilindll-i lucrurile, imn», răltd ceva despre *fraieri* şi despre faptul ca banii ei urmausj fie cuiind împărţit!. Nu-mi plăcea *ci* punea măiMpciucnuit ci. Nu-mi plăcea că vorbea urit despre ca pe la spate.

spune-i ru stăpânei că am venii şi bucătarului ei v^ta! „hct»tJ de cincdită.i, cu biscuiţi OKU. nu cu negrese.

iul. Efti fericit dacă ai rotar o penoanib

ii mi retrag. N^t pliceau dinţii lui hiţi. *OZ fio*t to*lua sS-i împlini la toc. |i mal (1 clămpăneau tic erau pe gurii lui.

-f|i place de ea.uu-i iţa? întrebi et, zâmbind cui dând din cap în sus ii *-n fos.* bjtc-<i pane jl-n alta, ca: Tri iii afli.tWârul gol gulu| despre cine i

mința. Știam cine sunt – de cele mai multe ori.

Complet singur acum. Nimic de făcut. M-am așezat și mi-am încrucișat picioarele ca tati, după aceea m-am lăsat pe spate ca să-mi aprind o țigară scumpă, ceea ce tati nu făcea niciodată. (Mamei nu-i plăceau bărbații care fumau.) Nu era nimic rău în privința fumatului, din câte puteam să-mi dau seama, m-am gândit eu când am suflat în aer patru cercuri perfecte de fum... uite cum plutesc spre Pacific. Or să ajungă în Japonia peste muntele Fuji.

– Bună dimineața, Bart, dragule! Ce *mi* bucur şi te vid!

b intri şi teafoi În balansoar, -lni-aladiuponeiult

Vocea ei părea îngrijoraţi.

-iXagu] mai. Mia ci ţi-am promit un ponei, li asta1|i do- K^i în cel inai muJt pe lumea a e de complicat sa (ii uit ponei.

... pe atunci nu știam că

– Ai promis! am strigat eu.

Oare îmi puneam speranțele în persoana greșită? În cineva care nu putea să se țină de cuvânt?

– Dragul meu, un ponei are nevoie de grajd, și poneii te fac să miroși urât. Părinții tăi și Jory sigur și-ar fi dat seama că ai un ponei aici.

În loc de răspuns, am început să plâng.

– Toată viața am vrut un ponei, spuneam eu printre suspine. Toată viața mea, și acum o să îmbătrânesc și n-o să am unul niciodată...

Am mai plâns puțin, apoi, cu capul plecat, m-am îndreptat spre casă, nevrând să mă mai întorc vreodată.

– Bart... există un câine mare și frumos, care n-o să miroasă

cs d tc dea de gol. l'n Şt- Bemard - un dine aţa marc, că popi sal călăreţi I ca pe un ponei. Dacă il (ii coial fi pufos. n*o să te deadeplcm

le care s3-l botez Apple[1].

- Scumpule, dai poţi sS-t zici ? unui clţeluj Apple - dar iu o să le mănânce -, fi glndeşte-te cit de gflos o să fie |or

yVC. Andrews

Ca atras de un magnet, m-am întors fără să vreau. Femeia mă săltă la ea în poală şi mă ţinu acolo cuibărit, aşa că, până la urmă, nu fu atât de rău.

-Poţi să-mi spui bunica.

- Bunica.

Era plăcui să ai o bunică. Am strâns-o tare şi am aşteptat să-mi zică „puiule', dar ea continuă să se legene în balansoar şi să fredoneze un cântec de leagăn. Mi -am băgat degetul mare în gură. Era plăcut sa fii ţinut în braţe sărutai, să te facă cineva să te simţi neajutorat şi iubit. Şi nu mirosea a naftalină deloc

-Eşti urâtă sub văl? am întrebat eu, întotdeauna curios sâ

ştiu cum arata.

Vălul era aproape transparent, dar nu suficient.

-Bănuiesc că ai putea crede câ da, dar odată am fost foarte frumoasă - ca mama ta-

-O ştii pe mama? am întrebat eu.

Uşa se deschise ţi apăru servitoarea mea preferată cu o tava cu îngheţată ţi negrese calde, abia scoase din cuptor.

-Să mănânci doar o negresă şi un pic de îngheţată, ca sâ poţi să te întorci după prânz.

Continuă apoi să-mi spună să nu mai înfulec aşa mult deodată, pentru că nu e politicos şi pentru că dăunează sistemului digestiv.

Eu eram manierat. Mami mâ învăţa mereu. Nu ştiu din ce motiv, am fost destul de nervos încât să sar jos din braţele ei. gândindu-mă ce voia John Amos să-mi spună de fapt. Pe cârd mă împleticeam spre uşă,

deodată, John Amos era acolo, în hol. şi îmi zâmbea, dându-mi fiori. Sc înclină puţin şi îmi pu» în mâini o cărţulie îmbrăcată în piele roşie.

- Am impresia că nu prea ai încredere în tine, şopti el, sâsâ- ind ca un şarpe. E timpul să afli cine eşti cu adevărat. Doamna aceea care ţi-a zis să-i spui „bunica[0] *este chiar bunica tal*

Oh, Doamne, vai! Nu ştiam că am propria bunică. Eu credeam că bunicile mele sunt moarte sau la balamuc.

56

Da, Bart, ea e bunica ta, şi mai mult, odată a fost căsătorita cu tatăl tău. Tatăl tău *adevărat*

.Fojrworth, N-a existat nicicând pe lumea asta un bXibat mal deştept ca străbunicul tău - tatăl bunicii tale cere sti soim în balansoar fi poartă vilul ala negru şi urii

- E ftumonsi pe sub el, am spus eu. Nu-mi pticca ce zicea îi felul în «re se uiUL Mu I-ain vizul niciodată (ata. dat inii dau scama dupi voce că este drăguţi - mai drăguţi decât titie!

Majordomul zâmbi batjocoritor, apoi ty schimbi imediat

-Bine. cum viei tu. Dai după ce citeşti canea asta scria de străbunicul tău drag, o să înţelegi dl uu poţi şi ai Incredere in femei, mai cu seamă In femei drăguţe. Au ele metodele lor. viclene, de a-l Sili pe bărbaţi ,11« facă vria. O & afli $ tu curSnd, când o şi ajungi bărbat. Un bărbat frumos, cum era tatăl tău, iar ea l-a bat ţi l-a făcut un căţeluş, cum te bceţipeluie.

Nu eram cSţeluţul cl. nu eram!

-El afost al iloilta soţ. Barlholomew Winslo», cu opt ani mii tânăr decât ea; nu ş»la ce face. S-a gândit ci putea s-o folosească - dar ea s-a folosit de el Vreau şi te salvez de eo ca să im ajungi *şi* tu ca tatăl tiu - mort

Mort. Aproape toatl lumea dtn familia noastră era moarta.

Itu ştiusem ci *femeile sunt* alât de rele. Mereu bănuiam asta, dar nu ara ţtiul niciodată. Ar trebui sl-l provin pe lory.

- Acum, dacă vrej sl-ţi salvezi sufletul ne ' rile iadului, o sa citesti canea asta si o sa devii puterr

I tîu. Şl-apcj.J or jŞ te mai stipAnoascii fc

idar autori mai fl şuiere. Era ctl mii uriti perscani pt cm, ^.«m.reo.tal Dar o Bimscm pe Emmn aicind 6c mi

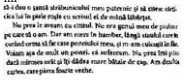

mirtMfamn ^.“.a m-ipirtoJ.*«.. u* „II MHml 1« parii«! ii pa MMI *V” mmu cum m-um* simt» rimf d rc/deuşee». ^ Amkl< ompldul. rdi depierdul »►■» .™1.t/Ir] Cil *it* srnpir *er»m fiii* o *momi* care rf »4 jjretrlil culcoi» ;i care sd (mi oseufte ruijlcaiiile. Awomcika

bFrriieojitf. liltpinil el/»>Cedemo* nposedal-oiurfel Incdlji *inlflsrcd spaldtfiului ei Iubitor?*

Nostim Ml simteam ciudat cind im ridicat privire» din ;laroluj Şla roşu eu saisul lui micuţ şi înghesuit, care ii««» ie intindea cât mai mult în josul paginii, de parei trebuia sifr loseasclfiecare bucăţici din spaţiu.

ii mie Uni (ultsc mereu Kami ci, totr-o zi, s-ir putea» mama şi plece pur şi simplu, firi nin un aH motiv. doar ci n» mai mea şi fie lingi mine. Şi cu aş rlmine singur cu

unWll «»mg, weMlsveacumslmăhlbeascică la « de mult cunilf-

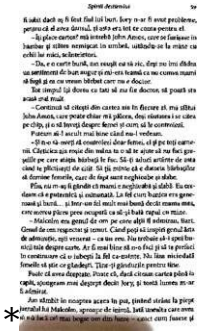

Spirit destemisit 59

fi unui dacă aş fi fost fiul lui Bart, Kory n-ar fi avut probleme, pesemn că el avea dorinţă, şi poate era lui te cinta pentru el.

—Îţi place cartea? mă interbă John Amos, care se furişase în bucătărie şi stătea nemişcat în umbră, uitându-se la mine cu ochii lui mici, scânteietori.

—Da, e o carte bună, am răspuns eu să nu zic, după nu îmi dădea un sentiment de bun augur şi nici-o bucurie ca nu-i cumva mamei să fugă şi ea cu vreun bărbat care nu e doctor.

Tot timpul îşi dorea ca tati să fie doctor, să poată sta acasă cât mult.

—Continuă să citeşti din cartea ăia în fiecare zi, mă sfătui John Amos, care putea chiar mă plăcea, după sfatului i se citea pe chip, şi o să bucuri despre ferme şi oameni şi le controzoşi.

Puteam să-l ascult mai bine când nu-l vedeam.

—Îţi nu e să-nveţi să cunoşteţi doar fetele, el îşi pe mîţi cartea. Ciudacă aşa ceşte din mulcu nu o să te ajute să nu faci greşelile pe care atâţia bărbaţi le fac. Să-ţi ajuţi arătăte de ceea câtă te plăceşteţi de câţi. Îţi îţi mirăc că e durerea bărbaţilor şi dorinţe femeile, care de fiţă sunt neghioabe şi slabe.

Plîn, nu m-aş fi gândit cît munci e neghioabă şi slabă. Eu credeam că e puternică şi autoritară. La fel cum bunica era generoasă şi bună... şi bun-un fel mult mai bună decât mama mea, care nu-mi place prea mult, ca să-şi bată copilul cu mîna.

—Malcolm nu greşeşti de om pe care alţii îl mănâncă, Bart. Greşeşti de om respectat şi iubit. Când poţi să înţeşti greşeşti fără de admiraţie, eşti vrăjmaş – ca tu om. Nu trebuie să-i spui bunicii tale despre carte. Ar fi mai bine să o-o faci şi să te preţuci în construcţie că o iubeşti la fel ca-mintre. Nu lăsa niciodată femeile să ştie ce gândeşti. Tine-ţi gândurile pentru tine.

Poate că avea dreptate. Poate că, dacă citeam cartea până la capăt, înţelegeam mai degrept decât Kory, şi toată lumea m-ar fi admirat.

Am stătut în noaptea aceea în pat, gândind ştiind la pirpţe iertăţii lui Malcolm, sponsorţe de igienă, Iată ţinuţia care eram o, nu ştiu ce mai bogat sau din bunăţi cum fusese şi

*

V.C. *Andrews*

Malcolm Neal Foxworth, care trăise odată într-un lot pârtat numit conacul Foxworth.

Acum aveam doi prieteni. Doamna, bunica mea W în negru, şi John Amos, care vorbea cu mine mai mult făcuse tati vreodată. Ciudat lucru, cum intraseră nişte în viaţa mea, începând să-mi dea mai mult decât pâri

¡Generozitate

Mama cumpărase o scoală de balet care purta ¡nea numele vechiului proprietar. Păstra denumirea, *Scoob le Bâlei Marie DuBois,* lăţfndu-lepă elevă să creadă că ea eta Mane DuBoii. Ne explică mie ţi lui Bart mai târziu ci era mai uşor decât să tcVibube numele şcolii, şi mai profitabil totodată. Iaţi părea Şcoala ei te afla la ultimul etaj dintr-o clădire cu două etaje în Sin Rafiei, nu departe de locul unde avea lallcabinetul medical De multe ori luau primul împreună şau îţi petreceau câte o noapte în San Francisco, unde mergeau la vreun spectacol de bâlet sau la vieun film, ca şi nu mai facă dramul cu maşina acasă şi înapoi în oraş. Emma era cu noi, eşa că nu ne deranja prea tare, deşi uneori mă simţeam ruşinat când îi vedeam venind acasă strălucind de fericire. Avea nă fiţere să creă că noi nu eram la fel de importanţi pentru ei, aşa cum ne fdăceasi credem.

Intr o noapte. ctoderam agitat ¡i nu puteam şi adorm, m-am furişat în linişte afară din dormitor, ca să iau o gustare, nimic altccva. Cum am păşit pe podeaua din holul ce ducea «afre camera de ii, am auzit vocile părinţilor mei. Tare. Se certau. Iar el rareori îşi vorbeau pe un ton dur umil altuia.

Nu ştiam ceti fac,să stau tan să mă întorc în cameră- După aee<u>ea. mi-am adus aminte de întâmpl</u>area din mansardă şi, pentru protecţia mea şi a lui Bart.

am 8)04« câ trebuia să ştiu ce era vorba

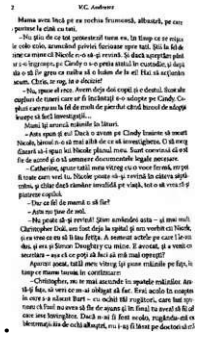

2 V.C. Andrews

Mama avea încă pe ea rochia frumoasă, albastră, pe care purtase la cină cu tati.

– Nu plâu de ca tot pomestrul tuna ea. În timp ce se ridica colo coiu, aruncând priviri furioase spre tatl. Jiiii la fel de rine ca mine cîi Nicole e-o sk-şi revinâ. Şi dacă aşteptări plăcute ş-o îngrămşi, pe Cindy o-o pstia statul le cuntatlie, şi după ăla o sîi îie greu ca nuiba sâ o luăm de la el! Hai sâ ne'jutăm oeam. Chtia, ie-eg, ia o dăcuie?

– Nu, spune ol rnu. Avem deja doi copii şi e destul. Ştim ale cuplurl de tineri care ar fi încântaţi e-o adopte pe Cindy. Copilul care ruum la fel de mult de pierdut câtrdi tuncel de adopţie ieupre sâ facă investigaţii...

Mami îşi arunccă mâinile la tâmpi.

– Ăsta spun şi eu! Dacă o avem pe Cindy trmiete sâ meart Nicole, bieul n-o sâ mai aibă de ce sâ investigheze. O sâ ovrg Gmerk sâ-i spun lui Nicole plânul mtu. Sunt convinsă dă eil fie de acord şi o sâ semnere documentele legale necesare.

– Catherine, spune tatăl meu vitrzg cu o voce fermă, nu pot fi trate cuei vrel tu. Nicole poate vă-şi revină în câteva săptămâni, şi chiar dacă rămâne invalidă pe viaţă, tot o sâ vrea ăi şi pstrete copilul.

– Dar ce fel de mamă o sâ fie?

– Ăsta nu ţine de sol.

– Nu poate sâ şi revină! Ştiţi ăsvăndeşi asta – şi mai mult Christopher Dulâ, am fost deja la spital şi am vorbit cîi Nicole, şi ea vrea ca eu sâ îi iau fetiţa. A semnat actele pe care îi le-am dus, şi am şi Sirvar Dougherty cu mine. E avocat, şi a venit ca martor – ace ek ce poţi sâ faci aă mă mai oprşti?

Apoimi ăoeat, tatăl meu vitrzg îşi puse mâinile pe faţă, în timp ce tiuem lacuuă în continuare:

–Christopher, nu te mai ascunde în spatele mâinilor. Ridică-ţi faţa, sâ vezi ce m-ai silăgat sâ fac. Fraţi acolo în cuptor în care a-o sâcuit Burt – cu ochii tăi rugători, care îmi spuneau că l'ai no avea sâ fie de ajuns şi în final tu aveai sâ fii al cărui ieu binângăm. Dacă n-ai fi fost acolo, rugându-mă cu lăcrămăţii în de ochii albaştri, eu i-aş fi lăsat pe doctorii sâ îi

•

Spinii destinului

convingă să semnez hârtiile alea, dandu-mi consimţământul să mă sterilizeze! Aş fi născut încă un copil, chiar de-ar fi fost să mor din cauza asia. Dar *tu* ai fost acolo, şi am cedat - de dragul Iau, fir-ar să fie! *De dragul tău!*

Se prăbuşi în hohote de plâns pe podea şi se ghemui pe-o parte, infigându-şi degetele sale lungi în părul aspru al covorului. Părul ci lung, blond se răsfiră ca un evantai de aur pe covor, sprijinjndu-i obrazul ca o pernă în timp plângea fără oprire, dojenindu-se pe ea şi pe el pentru ceea ce făceau.

Ce făceau ei *oare?*

Se întoarse pe spate, desfăcându-şi larg braţele. Tati îşi descoperi fa(a şi se uită la ea, părând profund rănit.

-Ai dreptate, Christopher. Mereu ai dreptate! O singură dată am avut eu dreptate, dar atunci i-aş fi putut salva viaţa lui Cory.

Suspinând, işi întoarse privirea de la tati, care îngenunchease lângă ea şi încerca s-o ia în braţe. Ea îl lovi, făcându-mă sâ icnesc.

-Ai avut dreptate şi când mi-ai spus să nu mă mărit cu Julian! Pun pariu că ai jubilat când

mariajul nostru a eşuat lamentabil. Pun pariu că ai fost mândru nevoie-mare când Julian a lăsat-o pe Yolanda Lange să distrugă tot ce aveam. Totul s-a întâmplat exact cum ai prezis tu, şi ai fost tare fericit. După aia, Bart a murit sufocat în incendiul care a ars conacul Foxworth până la temelii. Rădeai şi-atunci în sinea ta? Te bucurai că scă- pasem de el? Credeai că o să alerg în braţele tale şi o să uit cât îi datoram lui Paul? Te îndoiai că tl iubeam pe Paul? Vocea ei deveni un ţipăt ascuţit. Când eu şi Paul eram amanţi, niciodată num-am gândit că ar fi prea bătrân, până n-ai început tu să mă pisezi întruna cu vârsta lui. Poate nu i-aş fi dat nici un pic de atenţie Amandei dacă nu m-ai ii bătut tu la cap că mă căsătoresc cu un bărbat cu douăzeci şi cinci de ani mai în vârstă.

63

M-am făcut şi mai mic. Mi-era ruşine că stăteam şi ascultam; mi-era frică să mă ridic şi să plec, acum că auzisem atât de mult. Mami era pornită, de parcă ţinuse toate acestea în e

amult limp |i era gtta a i lc arunce în fată h moronul „ tdvit - (i ¡Uă-J. £1 jc rttrigea în tap jUcuhil boci. -tpanimall dupl.amiaaain cărc ra-am cadilMitai Lipi că. 1(1 armhteţti? (iiraicjlé-|f la momntul io cai» mi-ii dai inelul pà meni |_ pi» pe dig«. Ai oailatatU/de nalt.,} pastprul à trtfcuhsl te îndemne <v u toapa. Ji-n touiragulafc ma impletai din pnivirl. Ap tnjUfl atugd, cum ar B tirxl] sa rqlipt fi dupi moartea iui. Tjai dorit sà moirS wioIM cà ai vif.3 «ama TA? O dori 11(9 care se indepllooqtcdelaiaiK atrbtnpber Doni Al CAŞTIGAT! MEREU CAŞTIGI! STAI ;i

/ISTBTT ÎN 'TIMP CEBNROR POSEBRULCA SAMI OAIVKI»

resii CAP! EtBINE, IAIVMA! TOC IJM>L M-AI VM't! - iii patul I9u. (Setai |>e«u|ia ta. li sim|i bine? IISIMUMNE

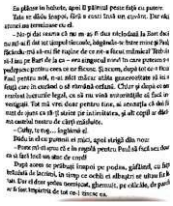

Eu gândeam în hohote, apoi îl pătrunsei pentru faţă cu pumnii.

Tata se dădea înapoi, fără a avea timb nici ajutoru. Dar nici atunci nu renunţase cu ele.

...Nu-ţi dai seama că nu m ai fi dus vreodată la Bart dacă nu mă-ai fi dat mi timpul necesar, bâgîndu-te între mine şi Paul Rickards, ştii ab-ent fie ragine de ce ne-a lăsat mănuşcă? Bîth-ii ai dat pe Bart de la ea — ora angajeal nou? Ta care poteaun-i pedepsesc pentru ceea ce ne fiicesc. Şi acum, după tot ce-a fiicu Paul pentru noi, n-ai mîit măcar atîta gnacmoîtate îi ia a fugi cere în cuiînd o dă mărdnă cellani. Chiar şi după ce am reuşeat lucrurile legal, ca să nu vină nonsemîţîje ai fiscî ie neagşi. Tat mă vrea doar pentru tine, ai uncuţîţa cîi dai îi mai de ajuns ca îîi-ţî aicim jor zaiimîiîrea, şi alt copîl ar dîeî ma cantral tnstru de cîrţî cddîuîte.

—Gaby, ta ung... îngîmnă el.

Dadu în el cu pumnii ei mici, apoi strigă din nou:

—Pune mîi-ma; el e la regală pentru Paul.ii fiuî sa dor ea ai fărî trcî un atar de cuuî!

După aceea se prăbuşi înapoi pe podea, gîfîind, cu fîţî bîîdaîi în lacîmi, în timp ce ochii ei albaştri se uitau fix la tata. Eu îl dădeam pînă tuerîcoat, ghemuit, pe cîţîdîu, de parî ar fi fost împărţită de tot ca-i tîncîc ea.

Voiam să plâng, pentru el, pentru ea, pentru Bart, pentru mine. Deși nu prea înțelegeam multe lucruri.

Tata începu să tremure necontrolat, de parcă iarna venise pe neașteptate în camera noastră de zi. Oare mama spusese adevărul? Oare el fusese în spatele tuturor morților din familia noastră? Și mi-era frică, pentru că îl iubeam.

– Doamne Dumnezeule, Catherine! spuse el într-un final, ridicându-se în picioare și îndreptându-se spre dormitor. Îmi fac bagajul și-ntr-o oră am plecat, dacă asta vrei. Și sper că ești mulțumită. De data asta, tu ai câștigat!

Cu un singur salt grațios, mama fu în picioare și începu să alerge după el. Îl prinse de braț și îl întoarse, apoi își aruncă brațele în jurul lui și îl strânse.

– Chris! strigă ea. Îmi pare rău! Atât de rău. Nu cred un cuvânt din ce-am spus. Am fost groaznică, știu asta. Te iubesc; te-am iubit mereu; mint, înșel, spun orice, numai ca să fie cum vreau eu. Nu face fața asta rănită, trădată. Ai dreptate să nu vrei să o iei pe fiica lui Nicole, pentru că mereu ajung să-i rănesc pe toți cei pe care îi iubesc. Distrug ceea ce iubesc cel mai mult. Dacă aș fi fost o persoană corectă, aș fi găsit cuvintele potrivite pe care să i le spun lui Carrie, dar nu i-am zis ce trebuia, nici ei, nici lui Julian.

Încă îl strângea în brațe, în timp ce el stătea drept ca un băț în îmbrățișarea ei, fără să răspundă pasiunii cuvintelor, sărutărilor, îmbrățișărilor ei. Ea îi luă o mână fără vlagă și încercă să se pălmuiască peste față cu ea și, nereușind, se pălmui cu mâna sa.

– De ce nu mă lovești, Chris? Slavă Domnului, ți-am dat destule motive în seara asta. Nu trebuie să o am pe Cindy, nu când vă am pe tine și pe băieții mei...

Îmi dădeam seama că tatăl meu vitreg se simțea neputincios în fața chinului ei. Scenele ei dramatice îl trimiteseră într-un colț unde voia să rămână destul încât să izbutească să-și reia poziția, cumpănind bine. Dar ea sărea la el. Îl ataca, până când începe din nou să țipe la el.

cflc! Viei și crai că sunt doar o actriță ore Il) joacă rolul, a® l-a jwstiratna pe al ci. Nici măcar acum. după atâția an), n poți să-ți dai seama când joc teatru fi cind nu. Și ^i] deci Acum vocea ci devenise amenințătoare, cinici. Dacă nu li-ai Mint capul să-mi wiallie» catul jamU, o ' C.hrittophet, s-e frica st te ui(l ta mine cu

Hă. spune-sunt ca ea, nu? Asaeraeaîn aeea ultimă nmp. trla conacul Foxwocth. clnd musafirii roiau în jurul posaild . . . . . LTa în bibliotecă ți tipa can

încet, inoei, el începea s4-(i piardă cumpliții. Mi-ba 0 dcteamădecearn puiot să turneze. Voiams» fiiEfisăn qp» pentru că, daci a a ridicai mana al dea în ca, a; fi sirii»' apin Mu l-af lisa niciodată d dea în mama.

~ : ea hm aurise rugăminţile tăcute? !i dădu drunml

vorbea mama? Și unde fusese tata Paul în tot timpul ăsta? Când mama nu-l cunoscuse pe fratele lui mai mic – sau cel puțin asta îmi păruse. Oare părinții mințeau?

Conacul Foxworth, de ce suna atât de cunoscut?

Tata se lăsă încă o dată în genunchi lângă ea, și de data asta, cu mare gingășie, o luă în brațe, și ea nu îl respinse. Săruturile lui rapide îi inundară fața palidă, încercând să sufoce cu buzele cuvintele care ieșeau necontenit.

– Chris, cum poți să mă mai iubești când sunt așa o scorpie? Cum poți să înțelegi în continuare cum de sunt urâtă atât de des? Știu că sunt la fel de scorpie ca ea, doar că eu mi-aș da viața să pot să repar răul pe care mi l-a făcut.

Fără să-și spună un cuvânt, privirile lor se fixară una pe cealaltă, până când respirația le deveni sacadată. Pasiunea aceea, care părea întotdeauna între ei, se descătușă, și un fior îmi gâdilă și mie pielea.

Ca nu cumva să văd mai mult, m-am întors încet în cameră, având încă în minte imaginea rușinoasă cu ei rostogolindu-se pe podea, iar și iar, întorcându-se, trăgând unul de celălalt, amândoi sălbatici – și ultimul lucru pe care l-am auzit fu un sunet de fermoar. Al lui sau al ei, nu știam. Deși mă gândeam la asta. Oare o femeie deschidea vreodată, de bunăvoie, slițul unui bărbat – chiar și o soție?

Am fugit în grădină. În întuneric, aproape de marele zid alb, lângă o statuie albă de marmură, am căzut la pământ și am început să plâng. Statuia lui Rodin, „Sărutul", fu primul lucru pe care l-am văzut când m-am uitat în sus. Doar o copie, dar îmi spunea multe despre adulți și despre sentimentele lor.

Fusesem atât de naiv să cred că integritatea părinților mei era desăvârșită, dragostea lor, o sclipitoare panglică fină de satin, neîntreruptă. Acum era ruptă, pătată și nu mai strălucea. Oare se certaseră de multe ori, doar că nu auzisem eu? Încercam să-mi aduc aminte. Cred că nu se mai certaseră atât de rău înainte. Avuseseră doar scurte conflicte care se rezolvaseră imediat.

i

Pentru că ea plângea, mi-am spus. Palaparece... pe o vârstă de bărbat. Deja îmi apăruseră câteva fire... boasei și în alte locuri. Trăgându-mi nasul, încercând să-mi ... lacrimile în frâu, am fugit spre zidul alb și m-am urcat în ... Odată ajuns pe zid, m-am așezat în locul meu preferat ... m-am uitat la uriașul conac alb, care arăta fantomatic în lumina lunii. Am stat și m-am tot gândit la Bart și cine a fost ... lui. De ce nu-l botezaseră după tata Paul? Firesc ar fi ca un ... să poarte numele tatălui. De ce Bart, și nu Paul?

În timp ce mă uitam și mă întrebam toate acestea, ... dinspre mare a început să se ajungă, în vălătuci, învăluind ... nacul până când n-am mai putut să-l văd. Totul în jurul meu era acoperit de pâcla cenușie, groasă. Sinistru, înspăimântător, misterios.

De alături veneau niște sunete înfundate, bizare. Care plângea cineva acolo? Suspine zguduitoare însoțite de jelanii ... rugăciuni scurte, care cereau iertare.

Oh, Doamne! Care femeie așa jalnică plângea ... păcătoase și mame? Ea ce făcuse? Toată lumea avea un ... rușinos de ascuns? Oare eu o să fiu ca ei când mă fac mare?

– Christopher, am auzit-o plângând.

Speriat, m-am smucit și am încercat să-mi dau seama ... era. De unde știa numele tatălui meu? Sau avea și ea un Christopher al ei?

Un singur lucru știam. Ceva întunecat și amenințător ... în viața noastră. Bart se purta mai ciudat decât de obicei. ... influență într-un mod subtil și nu reușeam să-mi dau seama. Indiferent ce-l schimbase pe Bart, cu siguranță ... legătură cu mama și tata. Dacă eu nu puteam să-i înțeleg, ... n-avea nici o șansă. Dar indiferent ce se petrecea între ei, ... ce se întâmpla cu Bart, simțeam de parcă toată greutatea ... stătea pe umerii mei, care încă nu erau suficient de puternici.

Într-o după-amiază, am plecat intenționat mai devreme ... la cursurile de balet ca să ajung acasă mai repede. Voiam să ... ce face Bart cât eu nu eram acolo. Nu era în camera lui ...

L-am găsit ușor. Spre surprinderea mea, era în casă, în brațele bătrânei care nu purta decât haine negre.

Mi-am ținut respirația. Ștrengarul se ghemuise în poala ei ... comită. M-am apropiat pe furiș de fereastra salonului care părea să fie preferata ei. Îi cânta încetișor, în timp ce el se uita spre fața ei acoperită de văl. Ochii lui negri, mari erau plini de inocență, până când expresia lui se prefăcu într-una de bătrân șiret.

– Tu nu mă iubești de fapt, nu-i așa? întrebă el cu o voce extrem de ciudată.

– Oh, ba da, răspunse ea încet. Te iubesc mai mult decât am

Iubit vreodată pe cineva...

- Mai mult decât ai putea și-J iubeţi pe Jor>* De *ct* nalba să mă iubească pe mine?

Femela rtiti un pk, se uită în altă direcţie ¿1 răspunse:

- Da... tu eşti foarte,foarle spcclal pentai mirt* -Osămă iubeţii pe ml ne cei mal mult mereu?

Maţ A dui acasi, »J le spun zi

70 V.C. Andrews

Într-un final, Bart se ridică și spuse:

– La revedere, bunico!

Rostise asta cu vocea lui obișnuită de băiețel, dar ce voia să spună cu *bunico*?

Am așteptat răbdător până am fost sigur că Bart era în curte, înainte să dau ocol casei imense și să bat tare la ușa din față. Mă așteptam să-l văd pe majordomul bătrân, târșâindu-și ...

rde piu Mil! lung spre fesier, «Jarînsis! doamna bilriilM» lorj ManjueĂ Sheffield, «m spus eu mindru. a(a

com ai

... și

– Jory, murmură ea. În secunda următoare, deschise larg ușa. Intră, mă invită ea fericită, dându-se la o parte ca să mă primească.

Undeva, departe, în umbre, am avut senzația că am văzut pe cineva care s-a ferit repede să nu fie văzut.

– Mă bucur atât de mult că ai venit în vizită. Fratele tău a fost pe-aici și a secat rezerva noastră de înghețată, dar pot să-ți ofer o cola și prăjituri sau biscuiți.

Nici nu-i de mirare că Bart nu mânca mâncarea gustoasă făcută de Emma. Femeia asta îl hrănea numai cu prostii.

– Cine sunteți? am întrebat eu furios. Nu aveți nici un drept să-i dați fratelui meu de mâncare.

Femeia se dădu un pas înapoi, aparent rănită și umilă.

– Am încercat să-i ...

•r trebui sä fiepte plnldifil masi, dar a Insistat Şl, le rog. nu m» judeca prea aspru tei să-mi dai {ansa să-ţi explic.

Mi intili cu un gest să iau Ine Inlr-unul din saluamltti elegante. De;l a; fl vrut şi refuz, ¡mi stârnise curiozitatea.»" urmat-o În «ea ce cred ci era cea mai ftumoasâ Inripattfi ' * nu A fost bitr-un palat franţuzesc! Erauscdo

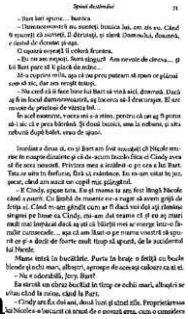

Spune-mi adevărul 71

– Bart îmi spune... Bartica.

– Dumneavoastră nu sunteţi bunica lui, am zis eu. Când îţi spuneţi că sunteţi, îl distraţi, şi sărăc Domnului, domnică, e datul de dumnezeu şi-aşa.

O apucă nervoşă. Îl cotoară fruntea.

– Eu nu am nepoţi. Sunt singură! Am revoie de cineva... şi îmi Bart pare ori îl plăcă de mine...

Mi-a rupţine mîţă, aşa că ne pere puteam să spun or plănui ceo-ă nic, dar am urcat tonul.

– Nu cred că îi face bine lui Bart să vină aici, doamnă. Dacă aţi fi în locul dumneavoastră, aţi încerca să-l dezvăţaţi. El are nevoie de prietene de vârsta lui...

În acel moment, vocea mi s-a stins, pentru că am aţi fi putut să-i zic că e pesa bătrînă. Şi dînsă tăcută, ana la mîhnare, şi ăta răbuşă după bobet, urma de apoi.

Involuat a dînsa ut, eu şi Bart am fost anunţaţi că Nicole suferise în noapte dizaărte şi că de-acum fuzolo fiica ei Cindy avea să fie sora mezănă. Prietena mea a intîlnit o pe cea a lui Bart. Tata ar uite la Berlurie, fiică şi, răzătoare. Eu m-am uitat la pe, pe ut, dînd am uzat un cîpul mţa gîţăgînd.

– E Cindy, spune tata. Eu şi mama ta am fost lîngă Nicole cînd s-nscut. Ce limbă de mamă ne-a rugat să avem grijă de fetiţa ei. Cînd m-am gîndit cum ar fi dacă voi dşi aţi chemîse sîngeni pe lîngă ea Cindy, mi-am dat seama cît şi eu aş mari mult mai lămţucat dacă aş ştii că fiiţţii mei ar merge lotu-o în mîţîr cumecadie... aşa că am lîsat-o pe mama vouă să spuă ce şi-a dorît de foarte mult timp să spună, de la accidentul lui Nicole.

Mama intră în bucătărie. Purta în braţe o fetiţă cu bucle blonde şi ochi mari, albaştri, aproape de aceeaşi culoare cu ai ei.

– Na e adorabilă, Jory, Bart?

Eu stăteţi un cîrnz bucălat în timp ce ochii mari, albaştri se uitau cînd la mine, cînd la Bart.

–Cindy are fix doi ani, dînd luni şi cînd zile. Proprietăreasa lui Nicole e-o bucuroţ că trăiţ de e poţţă ieru, cum o consideru

m

ea. Ne zâmbi vesel Mai ţii minte când Îţi doreai o soră,)ory> Ţi-am spus atunci că nu pot să mai am copii. Dar uite, uneori, Dumnezeu lucrează pe căi misterioase. Plâng În sinea mea pentru Nicole, care ar fi trebuit să trăiască optzeci de ani. D* avea coloana ruptă şi multiple leziuni interne...

Nu mai continuă cu restul poveştii. Şiam că era foarte tria ca o persoană atât de tânără şi de drăguţă ca Nicole NickolssJ moară, la nouăsprezece ani, doar ca să putem noi să avem son de cait pomenisem eu, În treacăt, în urmă cu mult timp. -Nicole era pacienta ta? l-am întrebat pe tata. -Nu, fiule, nu era. Dar pentru că era o prietenă, şi elevi mamei tale, am fost anunţaţi când nu a mai răspuns la tratament. Ne-am grăbit să ajungem la spital să fim cu ea. Presupun că nici unul din voi nu a auzit telefonul azî-dimineaţâ, la palm Mă uitam la noua mea soră. Era drăguţă, în pijâmâluţaci roz. Buclele moi stăteau înfoiate în jurul feţei. Se ţinea strâns de mama mea şi se holba la străini, înainte sa şi ascundă capi şi să se ferească de privirile noastre.

- Bart, spuse mama cu un zâmbet cald, şi tu făceai aţa. Dacă îţi ascundea! faţa, credeai că nu putem să te vedem doar pentru că tu nu puteai să ne vezi pe noi.

- Ia-o de-aici! ţipă el. Faţa lui era o mască roşie de fura. Ia-o de aici! Pune-o în groapă cu maică-sa! Nu vreau nici o sori! O urăsc, o urăsc!

Tăcere. Nimeni nu fu în stare să rostească un cuvânt dnp izbucnirea aceasta.

Apoi, cât timp mami se uită în continuare, prea şocata uâ respire măcar, tata se întinse să-l calmeze pe Bart, care siri m lovească pe Cindy! Apoi fetiţa plângea, iar Emma se uita urii la fratele meu.

- Bart. În viaţa mea n-am auzit ceva mai urât şi mai cnufl, interveni tati În timp ce-l ridica pe Bart ca să îl aşeze pe genunchiul lui.

Fratele meu se foi şi se agită, încercând să scape, ftrâaii butiîns

23

– Mergi în camera ta și stai acolo până învăți să ai compasiune pentru alții. Te-ai simți foarte nomcos în locul lui Cindy.

Mormăind în barbă, Bart tropăi spre cameră și trânti ușa.

Tata se întoarse, își luă servieta neagră și se pregăti să plece. Îi aruncă mamei o privire plină de reproș.

– Acum înțelegi de ce nu am fost de acord s-o adoptăm pe Cindy? Știi la fel de bine ca și mine că Bart a fost mereu foarte gelos. Un copil atât de adorabil ca Cindy n-ar fi stat două zile într-un orfelinat până să fie adoptat de un cuplu norocos.

– Da, Chris, ca-ntotdeauna, ai dreptate. Dacă Cindy ar fi fost instituționalizată, ar fi fost adoptată de altcineva – și noi doi am fi rămas toată viața fără o fiică. Dar în situația dată, eu am o fetiță care mi se pare că seamănă leit cu Carrie.

Tatăl meu făcu o grimasă de parcă ar fi avut un junghi. Mama rămăsese la masă, ținând-o pe Cindy în brațe, și pentru prima dată de când îmi aminteam, nu o sărută la plecare. Și nici nu îi spuse „Ai grijă".

Cindy mă fermecă aproape instantaneu. Mergea de-a bușilea încoace și-ncolo, încercând să atingă toate lucrurile și apoi să le guste. M-a cuprins un sentiment plăcut văzând că fetița era atât de dornică, atât de iubită și de răsfățată. Împreună, cele două arătau ca mamă și fiică. Amândouă îmbrăcate în roz, cu funde roz în păr, doar că Cindy avea în picioare șosetele albe cu dantelă.

– Jory o să te învețe să dansezi când o să te faci mai mare.

I-am zâmbit mamei când am trecut pe lângă ea, în drum spre cursul de balet. Repede, mama se ridică să i-o dea pe Cindy Emmei, după care veni lângă mine, în mașina încă parcată în garajul larg.

– Jory, cred că Bart o să învețe curând s-o placă pe Cindy, nu crezi?

Am vrut să spun că nu, nu avea să se întâmple asta, dar am încuviințat din cap; nu voiam să știe cât de îngrijorat eram pentru fratele meu.

l

Pfiu, nu-mi dădusem seama că am rostit cu voce tare.

-Nimic, mami. Repetam doar ceva ce l-am auzit peBart că-şi spunea aseară. Plânge în somn, mami. Te cheamă, ţipă ca ai fugit cu amantul tău.

Am încercat să zâmbesc şi să par vesel.

- Şi eu care nici nu ştiam că faci lucruri de-astea...

Mi-a ignorat remarca glumeaţă.

- Jory, de ce nu mi-ai zis până acum că Bart are coşmaruri?

Cum puteam să-i spun adevărul? Că era mult prea absorbita
de Cindy ca s-o mai intereseze de alţii. Şi că n-ar trebui sâ-i dea nimănui mai multă atenţie decât lui Bart. Nici măcar mic.

- Mami, mami! l-am auzit pe Bart strigând în somn în noaptea aceea. Unde eşti? Nu mă lăsa singur! Mami, te rog, nu pleca Nu-l iubi mai mult decât pe mine. Nu sunt rău, chiar atât de rău... dar nu mă pot abţine uneori. Mami... mami...!

Doar nebunii nu puteau să se abţină. O persoană smintită în familia noastră era de ajuns. Nu ne trebuia încă una care sâ locuiască sub acelaşi acoperiş cu noi.

Aşadar... eu trebuia să-l salvez pe Bart de el însuşi. Eutrebuia să îndrept ceva ce se strâmbase cu mult timp în urmă. Şi undeva, în cotloanele întunecate ale minţii mele, sălăşluiau nişte amintiri vagi şi tulburătoare legate de ceva care mă afectase cu mulţi ani în urmă, când eram prea mic ca să înţeleg. Prea mic ca să pun piesele de puzzle laolaltă.

Problema era că mă gândisem atât de mult la trecut, că acum începea să se trezească şi îmi aminteam un bărbat cu pârul închis la culoare, un bărbat

care nu era tata Paul. Un bărbat căruia mami îi spunea Bart Winslow - şi acestea erau primul şi al doilea prenume ale fratelui meu vitreg

•Cea mai arzătoare dorinţă a mea
Groaznici feţi ja. Cindy aia! Nu-i pisa cine o vedea dea-
curais. Imi lui mafinuţcîc |i Ic roase.
Nu prea-mi mai plicea vara. Nimic de licut. N-aveam unde şi merg decit aliturl. Ritrina imi tot promitea un ponei, care nu maj spirea Mi picii«, mi ducea cu zăhielul. Las; ci-i arit eu. O iac sa stea acolo singuri, n-o mal vizitez. O pedepsesc. A/cîarl am auxil-o pe ntami cum li povestea lui utici a vizut<o pebătrina in negru cum stites peoscari sprijiniţi de zid.
- $1 se holba la mine. Chris. Chiar se holba!
-Ziu, Cathy! Ce tiu poate şi Tlaci daci se hofeeazâ! E o
şi-i facem cu mina. s-o salutim - poete şi facem eunoţţinţi
Am chicotit In sinea mea. Bunica n-ar fi răspuns. Era limidi ca lo|l ttrllnll În alin* de mine. Eu eram singurul in care avea
aveam voie şi merg niciicri. Dar eu erom isteţ, m-am furişat oferiţi m-am jlrecurat alăturl, unde oamenii chiar mi pliceau.

Undc-i poneiul meu? am |ipat eu când am vizut grajdul tjol Ml-ai promis un ponei - oja că, daci nu-mi aduci unul

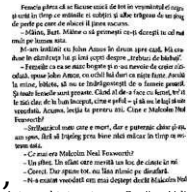

Femeia plânsese atât de tot în veşmintele ei negre, şi-avea în timp ce mâinile ei subţiri şi albe trăgeau de un şirag de perle pe care de câteva ori îl jucase nervoasă.

– Gându, Bart. Mâine o să promeşti ce-ţi doreşti tu cel mai mult pe lumea asta.

Jo! am ieşitînţ cu John Amos în drum spre casă. Mi s-a dusse în cămăruţa lui şi îmi şopti despre „trebuie de bieţul”.

– Femeile ca ea se mişcă bogate şi-o au nevoie de ceşte cîcodaţi, spuse John Amos, cu ochii lui duri ca nişte fiţuri. Aveţi la mine, băieţu, să nu ne înţălţeţeţţi de o femeie generoţ. Şi toate lucrurile sînţ greoaie. Cînd ai de-a face cu Acrot, ter ri le ţiţi clar de la bun început, cîte e preţul – şi să nu le laţ şinte vrodeţiţ. Acuma, leţţia ta pentru mîi. Cine e Malcolm Neal Foxworth?

– Sărăţţacul mai ţare e mort, dar e puterniţ chiar şi-ţa, am spus, fiţi ai ţrţeţ prin bine ţiţi mîţ cu în ţinp ca ne-ţem ţiţi.

– Ce mai era Malcolm Neal Foxworth?

– Un ţiţeţ. Un ţiţeţ care nerăţă un foc de ţinţie în mî.

– Corect. Dar spune tot. nu lăsa nimic pe dinafară.

–Ţi-a ţcazut vreodată ţn mai deţept decît Malcolm Neal

,

-Asta nu-l tot ce te-am Snvi)«. Ai liebul şi(tii roilm* despre el daci ii citeşti jurnalul. II citaşlj allnlc? $-a notat in cartea aii. fidel, toatl viaţa. Am citit-o de zeci de ori. SidWli canea asia inscsmni şi inveţi]i ;1 creşti. Aşa ci. şi no atn donezi lectura jurnalului stribunieului tiu pini nu eşti laM de isteţ şide deştept cad.
- Isteţ ti deştept nu trweamni acelaşj lucru?
-Evidenţe) nu! Iaeţ insearoni ai nti-i laşj pe alţi să-fS*t seama cât de deştept eşti.
-Dccenaplicut-o Malcolsu pe mama lui? am inuctuin deal (liam ci fugise.
Bar oare eu aş uri-o *fc* mama petrau asta?

-SM placi de mama lui? Doamne Dumncieule. Mii»; Malcolm era nebun după maică-sa, pir,5 a tugil ai amantul

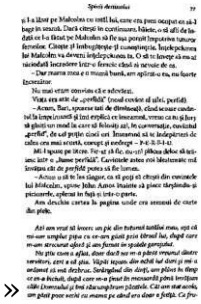

Specii dermoidea 77

»

njftralm *fi en.* ca răni *siligetliul pe* spa«, upraape It^MH, *mwfMftio naea fierbinte, fără aer.*
co sê raiunjeoicà/onntlf/[78] « 1n]Sij[A să păotfejscăiilityi
'■■ • o o *să fia tîietodală păcălit de* o *femeie, imüfCMltil*

Iei* paíIUi! Oara ar fugi jotro bus lisa sà-itll put singur <Ic grijă, cu un tat» vitreg urc... luhea nici *pe*

dey we cit lliuboa pejûryeipe Ci«l)í

Splul derfirtkfiu

OC un ponei de lim **mai.** cind« spun iar că vreau unul. N-osi -Ban, nu fe-ar mai părinplurtăi despre mine.

nul -Dad «,,.,i. n sa KpedepMMCÎ Dunuieau.
j mă plac delpc, fi ao pe)01)'. Acum o au ji pe Citnt pentru ei.
Se uită repede în jur. în special la uşile bătante ca» etaj
, nukpSsanickxliil
destul. în special când era »orba de ram«. Poate doar buntcuU ! - fi lui Min Aroos. După aceca eram din nou «xifci.
icannputea sâ/ie. Trebuia să aleg. Pe caredln eisi-lahf] şi iau decizii dúl astea aşa de importante! Apoi.
dud ¡ca mi ţinea în braţe, faţa mea lipită de pieptul ei raojlt
obeanj] meu, aproape de ureche. Nu'Il a» sperat, doat lăs ! pe Jtohn Anus în pace şi şi nu crezi nimic din ce-ţi spune.W mîngîie faţa şi apoi am simţit cum zâmbeşte. Acum, dacii« o fugi pini în hambar; vei gisi ceva ce orice băiat din hiat
Inccpuasă sicâ alteceva, dar eu am sărit şi am zbugWMdo

În fiecare zlavesm

în flecare zi aveam cubulețe din zahărul mamei, doar, doar. Mă rugam în fiecare seară pentru poneiul pe care trebuia neapărat să-l am. Poneiul acesta avea să mă iubească mai mult decât oricine! Am alergat spre hambar și n-am căzut nici măcar o dată. După aceea m-am oprit brusc și m-am uitat fix. ĂLA nu era un ponei!

Era doar un câine. Un câine mare și flocos, care dădea din coadă și se uita deja cu adorație spre mine; și nu făcusem nimic ca să-i câștig dragostea. Îmi venea să plâng. Era legat cu o sfoară de-un cIot ce ieșea din podeaua de țărână a hambarului. Când se gudura tot, de parcă era fericit să mă vadă – și ucam câinele ăla.

Bunica veni în spatele meu, fără suflu și gâfâind.

– Bart, dragul meu, nu fi dezamăgit! Chiar am vrut să-ți iau un ponei, dar după cum ți-am zis, dacă luam un ponei, s-ar fi mers ocolit [illegible] a cal, și Jory și părinții tăi ar fi aflat și nu te-ar mai fi lăsat să vii pe la mine niciodată.

Am căzut în genunchi și am lăsat capul în piept. Voiam să mor. Mâncasem toată înghețata aia, îndurasem toate pupăturile și îmbrățișările alea... și tot nu-mi dăruise un ponei.

– M-ai mințit, m-am înecat, cu lacrimi în ochi. M-ai făcut să-mi pierd timpul să te vizitez, când puteam să fac cele mai bun.

Iar începusem să pronunț greșit. La urma urmelor, nu eram așa de mare.

– Bart, dragule, nu știi nimic despre St. Bernard! spuse ea, strângându-mă în brațe. Câinele acesta e doar un pui, și uite ce mare e! O să crească mare cât un ponei. Poți să-i pui șa și să-l călărești. Și știai că în munții mai sus e folosită ca să salveze oamenii rătăciți prin zăpadă? Li se leagă un butoiaș cu brandy de gât, și un câine ca ăsta, singur-singurel, poate să găsească un om pierdut și să-i salveze viața. St. Bernardul este cel mai eroic câine din lume.

Nu-mi venea s-o cred. Totuși, trebuia să mă uit mai atent la cățel – ăla era un pui? Trăgea de lesă, încercând să ajungă la mine, și-mi plăcea un pic mai mult de el pentru că flocos asta.

a

– Chiar o să crească mare cât un ponei?

– Bart, are doar șase luni și deja e cam cât unii ponei! Bunica râse și mă luă de mână, trăgându-mă în hambar. Vezi, spuse arătându-mi o șa roșie cu albăstru și [illegible], apoi un cărucior roșu cu două roți. Poți să-l călărești sau să-l înhami la cărucior... și ai și un câine, și un ponei, orice vrei tu, e bun la toate. [illegible] trebuie să faci e să-ți folosești imaginația.

– O să mă muște?

– Nu, evident că nu. Dragul meu, uită-te la el, cât de fericit e că vede un băiat. Întinde mâna și lasă-l să te mirosă. Poartă-te frumos cu el, hrănește-l bine și nu numai că o să ai cel mai frumos câine din lume, dar o să ai și cel mai bun prieten din viața ta.

Speriat, mi-am îndepărtat mâna de corp, încet, [illegible] cățelușul o linse ca pe înghețată. Pupături bălioase. Am [illegible] nu că mă gâdila.

– Bunico, pleacă, am ordonat eu.

Ea se îndepărtă fără tragere de inimă. În timp ce eu m-am îngenuncheat în fața poneiului ca să-i spun ce era.

– Ascultă la mine, am spus eu ferm, și ține minte ce spun. Tu nu ești câine, ci ponei. Tu nu cari brandy în butoiașe la oameni rătăciți și înzăpeziți – tu mă cari doar pe mine. Tu ești poneiul meu, al meu și numai al meu!

Se uită la mine nedumerit, mișcându-și capul când într-o parte, când în alta, stând în fund.

– Nu mai sta așa! am țipat eu. Poneii nu stau în fund, dar câinii,

– Bart, se auzi vocea blândă a bunicii mele, poartă-te frumos, nu uita.

Am ignorat-o. Femeile nu contau în treburi de bărbați, nu era demult. John Amos îmi spusese asta. Bărbații stăpânesc lumea, și femeile trebuiau să stea deoparte și să tacă din gură.

Trebuia să fac o vrajă și să transform un cățeluș într-un ponei. Vrăjitoarele cele de pe scenă știau cum să facă asta. Am stat și m-am gândit la toate vrăjitoarele de scenă pe care le văzusem la balet și în sfârșit mi-am dat seama cum se face.

Îmi trebuiau un nas lung și coroiat și o bărbie ascuțită, și ochi ieșiți din orbite și degete osoase cu unghii negre, lungi de vreo cinci centimetri. Singurul lucru pe care îl aveam cum trebuia erau ochii negri, răi și pătrunzători – poate era de ajuns. Știam foarte bine cum să mă uit urât.

Mi-am ridicat brațele deasupra capului, mi-am încovoiat degetele în chip de gheare, m-am aplecat pe spate și am incantat vraja:

– Te botez pe Apple! Cu această poțiune magică pe care ți-o dau, și cu această vrajă, te prefac în ponei! I-am dat poțiunea magică, un măr. Acum ești al meu, numai al meu! Nu vei mai mânca și nu vei mai bea, de nu vei fi cu cel care îți dă hrană sau apă. Nu vei mai iubi pe nimeni în afară de mine. Vei alerga la mine și vei muri odată cu mine. AL MEU, APPLE, AL MEU! ACUM ȘI PENTRU TOTDEAUNA... AL MEU!

Puterea vrăjii mele îl făcu pe Apple să amușine fructul pe care i-l dădusem. Schelălăi nemulțumit și își întoarse nasul, părând mai interesat de zahărul pe care îl păstram pentru mai târziu.

– Acum, nu necheza și încearcă să mănânci tot, l-am certat eu, mușcând din măr, ca să-i arăt cum se face.

Am întins din nou mărul ca să-l mănânce poneiul meu. Și iar își întoarse uriașul cap alb cu maro. O parte din blana lui era roșcată și destul de drăguță. Am mușcat iar din măr și am mestecat, ca să-i arăt ce mâncare bună căsească.

– Bart, strigă bunica mea, cu o voce gâtuită. Poate am făcut o greșeală. O să duc cățelul înapoi la magazin și o să-ți cumpăr poneiul pe care îl dorești.

M-am uitat de la ea la noul meu animăluț, apoi spre casă și m-am gândit. Sigur aveau să simtă mirosul de cal, dacă poneii miroseau a cai. Mirosul de cățel ar părea normal; ar fi convinși că în sfârșit Clover învățase să aibă încredere în mine – când nici nu mă lăsa să mă apropii de el.

– Bunico, am de gând să păstrez puiul ăsta de ponei. Îl învăț cum să se joace de-a căluțul. Dacă nu învață înainte să merg

la Dlweytand, poţi şi-l dudiiwpd- şi n ara ai m J pot sli.
Râzând, fericii, m-am trintlt în lin fi m-am ale^ cupaiil
plăcut topul lui mare ;i calci la mine în braţe.
M-am uitat Iaca şi roi-sm dai seama ciJnhn Amos nu m, dreplale. Femeile nu erau rele ţi perfid«, şi eram alai de u(uru ei mii dădusem seama în sfirţit <i Tohn Amoi era de hp perfid, iarmami fi bunica erau «Iernai bune lucruri din««u mea - pe langi Apple.
- Bonicft tu ehia* eşti bunica mea adevăraţi fi tată! mo adevărat a Cost al doilea soţ îl tiu?
-Da. aţa c, spuse ea cu capul plecat. Dar e un secrtt Dea al nostru. Trebuie sa promiţi ci nu o să spui niminui.
bucuros ce eram. Un pui de ponei fi o bunică adevărată, crrt ieu adevărat. Doamne, în sfirjlt A reuşiseră să feci ceea ce încercaseră mami fi tati ani

în cu/ănd. am aflat că mâncatul avea de-a face cu iutdtai Cu cit li dădeam mai multă mâncare lui Apple, cu atat ni iubea mai mult. Şi «râ alte wiji. el era al meu fi mînMialmtt Când Vtntatn dimineaţa, fugea sprt mine, şi tea ?i alerga îl cerc. dădea din coadă şi mi lingea pe faţă. Când 11 I>Aămsnl> căruciorul pentru ponei, dădea din picioare ea un cal aderi/* încerca din răsputeri să scape de ţaua micuţi pe care i o puneam pe spate. Mamă, mamă, să vezi ce faţă avea să lâcâ (w

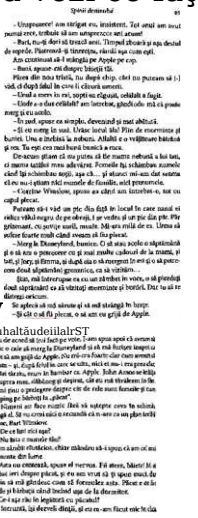

Spărsi deminuhă 95

– Unspouncer! am strigat eu, insistent. Tot omul am avut numai rece, trebuie să am autopreccco sari atunci!

– Bun, m-ţi dori să treacă anii. Timpul alcoarţi şi apa destul de uşoră. Plutoroţi-ţi tinereţea, vârstei sşa cum eşti.

Am continuat să-l mângâi pe Apple pe cap.

– Bună, spune-mi despre bărbăţii tăi.

Pisica din nou trăiţă, tu după chip, chel nu puteam să-l văd, ci după lăbuţ în cive îi cîinoţă umerii.

– Unul a mers în rai, şoptit ea răguşit, celălalt a fugit.

– Unde e a doa celălalt? am întrebat, ghedi-cdo mă că poate merg şi eu acolo.

– În iad, spune ea simplu, devenind şi mai abătută.

– Şi ce merg în iad. Unde iadul ăla? Prin de muntoaie şi bariţi. Una e îndăsiţi la nobuţi. Alţalţ e o wăjîtoare bătuţă şi rea. Tu eşti cea mai bună bunică a mea.

De-atunci gândesc că nu putea să fie mamă nebună a lui tati, ci mama tatălui meu adevărat. Poate îşi schimbau numele când îşi schimbau soţi, aşa ch... şi atunci mi-am dat seama că nu-i gândim răci mamele de familie, ştiţi pentru-mele.

– Caroline Winslow, spune ea câţel am întrebat-o, nu cu capul plecat.

Puteam să-i văd um pic din dişţ în locul în care nasul ei rădea vârful negru de pe obraţi, şi se vedea şi un pic din pte. Pîr pţitoasat, cu porţie multă, mult. Mă uit mălă de ea. Urma să ieşim foarte mult când eram să fiu plecat.

– Mergi la Disneyland, bunico. Ci dă atac acolo o săptămână şi e să ne o petecere cu şi mai multe cuţitcuri de la mamă, şi tati, şi Joey şi firma, şi după ala o să mergem în est şi o să petecem două săptămâni germanica, ca să vizităm...

Ţiţan, mă întrebăgum ea cu un zâmbet în voro, o să pierdăţi două săptămâni ca să vizitaţi mormintele şi bortiţel. Dar ta ăll te dăţengi orăcum.

V Se aplecă să mă sărute şi să mă strângă în braţe.

– Şi cât o să fii plecat, o să am cu grijă de Apple.

muhaltăudeiilalrST

Pe de acord că ţ-ai luat pe rece. I-am spus apoi că aveam ăi gâscac o cale ăi merg la Disneyland şi ăi mă furţişez înapoi ca ţi pot ăi am grijă de Apple. Dăr eră-ora foarte clar cum aveam ă fac eum – şi, după ăţ-ul în care se uită, ăici ei mu-i ieşi grozăc.

Mai târziu, eram în bucătar cu Apple. John Acnoo se trăţăţa deasupra mea, ăllăţăţ şi despre, cât eu mă tăţăţeam în lăţ. Ier ţini pau o pozăţgere despre cât de rele sunt furoţele şi cum îi ţăţăţ pe bătrânţ la „plăcut".

– Numai ai face exactţ! Ăţăţ vă aşteţţe cere ţu schimb, adăţăţ ăl. Şi nu-ţ-ai uăţă o secundă că ţi-ăre ca un ţăţ-lerbă cu zme, ăţăţ Wilmlow.

– De ce îţ-ăţi ăţăţ aşa?

– Nu ţăţ-i mamăle ăţăţ?

Am ăţăţăţ ăţăţăţăţ, chiar mămăţăţ ăţ-ă spus ă-ă spus ă-ă am oţ mă lung nume din lume.

– Ăţa nu contează, spune el Vuerna. Fii atent, bătrâţ! Ăţ-a întrebat ţeri despre păcat, şi eu am vrut ăţ-ă spun mult. Ăţ trebuie ăţ-ă mă gândeţ-ţ-ţom ăţ-ă furoţelţ ăţăţa. Păcat e ăţ-ă ţ-ă furoţelţ şi bătrânţ ăţăţ îneţ-ţ-ţ aşa de la durăţ.

– Ce-i aşa rău în legătură cu păcatul?

Se întrunţă, ţţţ deţeţţ ăţăţţţ, şţ eu eu-am ţţţţ ţţţţţ ţţţţţţ ţţ ţţţ

-Picatule CC folosise femeile ca şi-l ha re bărbaţi ii« Trebuie ii privim wJcvirul În În fiecare birbat e o urai de slăbiciune, de lafilate, şi femeile sliu cum s o giiuiij dăridu-şi joi hainele şi fcioşindu-se ie pllcwile lumeţii <isl seeăliuiasca £»11» bărbatului prn dornii. Uitâteh nMiwă, uitâ-tc cum îi zâmbeşte tafălui tiu, cum îţi wpseţte f»tJ ii
talălui tău ochii - amândoi iun! pe cule şi pSdluiaicJ slwo
Am Înghitit inxre

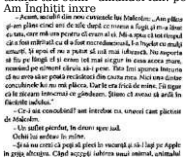

...Acum, uciuiii din nou cuvintele lui Malcolm: „Am plâns şi am plâns cinci ani de zile după ce mama a fugit şi m-a lăsat cu tata, care mă ura pentru ceea ce eu. Mi-a spus că tot timpul cât a fost măritată cu el a fost necredincioasă, i-a bătut cu multă sălbăticie. Şi spun eu nu a putut să suţi mai tolerantă. Nu suporta ai fiu pe lângă el şi eram tot mai singur în casa aceea mare, numind pe cămătul cărţii să-i pese. Fata îmi spunea întotdeauna de ce avea sânge roşiatică din cauza mea. Nici una dintre concubinele lui nu mă plăcea. Cu ele era frică de mine. Îţi spun ca le tăceam întotdeauna ce gândeam. Ştiam cât aveau să ardă în focurile iadului."

- Ce-i aia concubină? am întrebat eu, uneori îmi plăceau de Malcolm.

- Un suflet pierdut, în devoţi spre iad.

Ochii îmi ardeau în mine.

- Şi nu vrei că pupi ai pieci în vacanţă şi să-l lagi pe Apple în grija dânsei. Când acceptă iubirea unui animal, animalul

gţiij <ă>uiejtl
Am tremurat fi fii-am uitat la pulul meu du pond. cine iţi iuglrei cMda.
-E fi putere în odilj rti nepi. Cui. Acecaţi putere pe care n aV« ţi Malcolm. Dumneuu le-a trimit ea fa duci la ayalii
în pact niciodaja în morminl până eă«l toate odrailde Diavolului n-or îl iic I riuliae ai *irit* În Dilcirile iadului. -F'Uelirlk iadului, am rcpelat cu plîcluil.
-Semiţnţele răului *X* reproduc «I «a multiplici iar ţii Iar

Spinii destinului

Dar o iubeam; era mama mea; uneori venea şi mă săruta de noapte bună şi stătea să-mi asculte rugăciunile. înainte să apară Cindy, era mai bună ţi stătea mai mult timp cu mine. Şi nu părea sâ fie îndrăgostită de un „concubin".

Nu ştiam ce să fac.

- Obosii, mami, am spus eu şi m-am îndepărtat încet.

Simţeam câ mă lupt cu mine şi cu toată lumea. Dacă tot ce scria Malcolm şi cita John Amos era adevărat? Era ea oare rea şi păcătoasă, ademenindu-i pe bărbaţi să fie precum animalele? Era rau să fii precum animalele? Apple nu era rău sau păcătos. Nici măcar Clover nu era, şi lui nu-i plăcea de mine.

În camera lui Jory, m-am oprit în faţa acvariului lui de o sută de litri. Aerul provoca un şuvoi constant de balonaşe care bulbuceau la suprafaţă ca la şampania din care mă lăsase mami odată să gust.

În acvariul meu nu voiau să trăiască peştişori drăguţi. Peştii lui Jory nu mureau niciodată. Acvariul meu gol nu ţinea altceva decât apă şi o corabie de pirat de jucărie» care vărsa bijuterii false pe fundul oceanului fals. În acvariul lui ţory

crescuseră alge care şerpuiau printr-un castel în miniatură. Peştii lui sprintau prin reciful de corali.

Jory făcea totul mai bine decât mine. Nu-mi mai plăcea să fiu Bart Bart trebuia să stea acasă şi să uile de Disncyland, acum că avea responsabilităţi.

Un animal de companie putea ii o povară extrem de grea.

M-am trântit pe pat şi m-am holbat la tavan. Malcolm nu mai avea nevoie de puterea lui acum, sau de creierul lui deştept care era şi isteţ. Era mort, şi talentele lui erau irosite. Nimeni nu l-a mai pus vreodată pe Malcolm să facă ccva ce nu voia după ce s-a făcut mare. Nu mai voiam să fiu un băieţel. Voiam să fiu bărbat, ca Malcolm cel puternic, geniul financiar.

O să fac oamenii să sară în sus când vorbesc. Să tremure când îi privesc. Să se facă mici când mă mişc. Se apropia ziua. O simţeam.

Umbre

-Jory, spuse mama în timp ce ne luam sacoşele şi ne fa. dreptam spre maşina ei, nu înţeleg ce se întâmplă cu Bart vara asta. Nu mai e acelaşi copil. Cc crezi că face toi timpul câte singur în curte?

Nu mă simţeam în largul meu. Voiam să-l protejez pe Bart şi sâ-l las s-o aibă prietenă pe bătrâna de alături, şi nu puteam să-i zic mamei că femeia aceea susţinea că e bunica luî Bart.

-Nu-ţi face griji în Legătură cu Bart, mamă! am liniştit-o eu. Tu distrează-te cu Cindy. E un copil tare drăguţ, cum sigur ai fost şi tu.

Mama zâmbi şi mă săruta pe obraz.

- Dacă ochii nu mă înşală, mai există un copil adorabil pt care să-l admiri.

Am simţit cum roşeaţa îmi încălzea obrajii. Nu puteam şi nu mă gândesc la Melodie Richarme.

Era al naibii de drăguţi, cu părul de un blond mai Închis decât al mamei, dar cu ochii albaştri la fel de blânzi şi de Luminoşi. Mă gândeam că m aveam să iubesc vreodată o fată care nu arc ochi albaştri Exact atunci apăru Melodic, fugind spre maşina tatălui eL M-a fl^ să mă holbez la felul cum devenea femeie. Doamne, era o* raculos modul în care fetiţe cu pieptul plat apăreau într-o® cu sâni, talii mici şi şolduri rotunjite, fiind dintr-odatâînz^[1] mai interesante

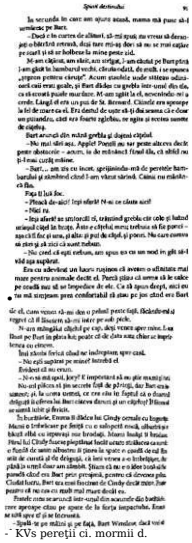

Spun destinului 91

În secunda în care am ajuns acasă, mama mă puse să-l sunăcesc pe Bart.

– Dacă e în cartea de aliniat, să-mi spuie nu vreau să derangiţi o bătrînă enorm, dinţii tare mi-aş dori să nu se mai aşţiar pe ciarfi şi nă ar holbezi la mine peste şid.

Mi am clţinat, am sluţi, am strîgat, i am chiţiut pe Bartpîrn I am gîsit în hambarul vechi, cîrutu-radiţi, du-mulţi. i se spunea „pigeon pentru cărţe". Acum sinchia unde stîtînu salinaerii casă erau goale, şi Bart dădea cu gwbla into-uşul din dîa, ca şi cînnrş puţin mardîm. M am uţit la el, nerverînduţ-mi ţa cerdi. Lîngă el era un pui de Sf. Bernard. Cîinele era aproape la fel de mare ca el. Era dentul de uşte şi-ţi dai seama că e doar un pizandru, cînd vre fînarte uţîrîm, ne uţim şi rectea numte de cîţîrţ.

Bart avea şi din mînă grebla şi dăţnul cîţînl.

– Nu mai sîrî aşa. Apple! Pneţii au nar pente alteeva decît pente abstracţie – acum, ia de mînănci fîmul ăla, că sîhîl nu şi-l-ruu cuţîţ online.

– Bart... am ţîs cu incet, aţrîţînînda-mă de pereţele hartîarului şi sterbînd cînd i am vînut vîrînă. Cîinu nu mînănci fîu.

Pişu îl luă foc:

– Pînuţ de ăsîţ! Ţrşi sfîrîţ N-aţ ce căuta aţrî!

– Nîci ra.

– Ţrşi sfîrîţ ne uţîrorîţi şi, trăţînînd greblu cîţr cobţ şi luînd uţînşşl cîţşl în ţrcţţ. Ăstu e cîţrîţul meu trebuia să fie pureţ – nu cîţî foc şi una, şi alte şi şut de cîţşl, şi pneţ. Nu care cumva să zîţ şi zîţî că aţrî îuîţuţ.

– Nu cînd cîţ uţţ eţîuţ, am spus eu cu un nod în gît şi-l vîd uşa uşîţrat.

Era cu adevărat un lucru ruşinos că aveam o aflînţîţ mai mare pentru animale decît el. Purtă gîţîţ că avea să le calce pe unîţîţ nuţ şi ne împedice de ele. Ce să spun dorşţ, nici eu nu mă simţeam prea confortabil să stau pe jos cînd era Bart

îi iuă o veşnicie să se spele pe mâini, iar când se întoarse, ave» doar palmele turale. Se uită cu scârbi la supa şi lawnd- vi¡urile P* care Iç preglţise P.mma.
- Mănâncă. Bart, altfel n-o «ă mai rămŞnă nimic de line, spuse Emma.
Eu eram deja la al doilea sendviţ. la al doilea castron eu supă de legume şi gala pentru desert, În timp oe Btrl inca mai ciugulea din jumătatea lui de scruhri; sa nici nu se atinsese de supă.
-Ce părere ai despre noua la şura? întrebă Emma, în timp ce o ştergea pe Cindy la gură şi îi dădea jos babţica murdari Nu-i a?» eă e ca o piputS vie!
- Pa, edrlgupa foc, am fost eu de acord.
- Crdy nu e soia noastră! sări Bart. E doar un olt bebeluş murdar, *pe* care nimeni în afară de mama nu-I nea.
-Bartholomew Winslow... să nu le mai nud că vorbeşti aja! Emma se uită plini de reproj la ei. Cindy e o fetiţă minunată, care seamănă atilde multeţ mama la, Ci ar putea sá-iŞç fiică.
Bart continuă sà se uite încruntat spre Cindy, spre mice. spre Emma. cbiar spre M
-Uisc părul btond şi buzeferusücaresunt umede tot limpul mormăi el în barbă. Înaintę să scoată limba la Cindy eare rise f. bătu din palme. Dacă mama nu p-»r bate atita capot ti-i ondulеze păruiţi sà i ia haine noi, ár fi urâtă.
-Cindy n-o să fie niclodală urâti, oegă Emma. uMwlu-se cu admiradla fetită.
După aceea se apleci sà-i sărute feţişoara drăguţă.
Sărutul aceia airase cele mai mânioase priviri innuntale din partea lui Bart

Am stat acolo Încordat, speriat. În fiecare dimineaţă. mâ trezeam ştiind ci trebuia să-l înfrunt pe fratele meu care devenea pe zi ce trecea tot mai ciudat. Şi îl iubeam; îmi iubeam părinţii, ţi zău de nu începeam s-o iubesc ţipe Cindy.Cumva, ştiam că trebuie sá-i protejez pe coţi - dar nu ştiam de ce. nic

iCopil schimbat

&

La naiba cu Jory şi cu Eratna, mă gândeam eu îm tiraj) ^ traversam toridul deşert Arizona. Bine că îl aveam pe Appled mă iubească» şi pe bunica, altfel aş fi fost demn de ţoală nuli lat-o pe doamna mea îmbrăcată în negru, prinundu-itiu braţele larg deschise; eram mai sărutat şi mai îmbrăţişat ¿Edi a fost Cindy vreodată.
Mă servi cu un castron de supă. Era atât de buni, avcu caşcaval pe deasupra.

- De ce nu pot să le spun părinţilor mei cât de mult Imiplu de tine, cât de mult mă iubeşti? Mi-ar plăcea.

Nu i-am spus că nu credeam că e bunica mea adevântt* că doar ziceam asta ca să-i fac pe plac. Într-un fel, asta ral fr a s-o iubesc mai mult, pentru că membrii unei familii tiAuwi se iubească unii pe alţii. Străinii, nu.

Exact în mijlocul uneia dintre mese puse o **basculanta** trtf- înainte să-mi răspundă la întrebare. Ciudat, pâreaiiistUW speriată, deşi cu câteva secunde Înainte părea **veselă.**

-Părinţii tăi mă urăsc acum, Bait, şopti ea uşorTci^[11] le spune nimic despre mine. Ţine-mâ secret. Am căscat ochii.

-l-ai cunoscut mai de mult? .

- Da, acum foarte, foarte mult timp, când erau foaiti^ Dau!

Ce-ai făcut de te urăsc ?

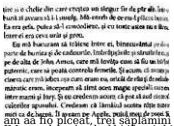

nin aa ho DICeêt, LVrl Sapiamini GSndul actstarri uaa ooaplez ¿fa «mn. Mi Îngrijora toata 1K11. Cine»»»" IM orasd pe Apple }hi ifureiubire«cătawamsSfiujttia'Oji'" " am intors Is zid ¡iun cerceta« un toc to are plinii*

im uitat fab partta dtpt dini <le cartave, grijă Joiy. Toate plantele lui tnfkrlar)» era corect cj «ici florile nu voiau şi creăsclpcnbo mint.M* tărăi la lotul io «are creşteau nalbele lui. Genunchii w>' «Irobit petunii, ou strivii floii de pielei. Ce ai fa» în locul meu? Ar smulge florile lui Jory. ai sSpa gropi în f' dina lui jt ar planta în ele bobocii.

Una câte un», am umplut giurilc cu nalbele WI" Mu voiau ă stei drepte, dar le-am pus eu În aţa H tntKt

*

V.C. Andrews

Spinii destinului

PAKTEAADOi/A.

legendele râului

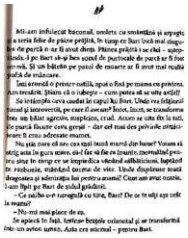

- La o panel ordonă el. Faceţi loc penlru avion. casăpo?u să decoleze spre tărâmuri indepărtaie! E sezonul de vânai canguri în Australia.
- Bart Shcffield, de ce vrei mereu sâ omori ceva?

Aripile îi fâlfâirâ; avionul îşi curmă zborul; motorul muii
şi cl se uita la mine, confuz. În ochii lui căprui-închis se iţi cojii- lui drăguţ care fusese el la începutul verii.
-N-o să omor canguri adevăraţi. Doar o sâ prind uniddin ăla micuţ şi o să-l pun 111 buzunar, şi o să aştept să se faca marc
Tăntălâul!
-în primul rând, tu n-ai un buzunar cu sfârc din care şi sugă puiul. L-am aşezat cu forţă pe o bancă. Bart» e timpul sâ de vorbă ca de la bărbat la bărbat. Cc-i cu tine, omule?
- într-o casă mare şi frumoasă, pe un deal înalt, înalt, când noaptea se lăsa şi începea să ningă, flăcăii roşii şi aurii s-au ridicat mai sus, mai sus. Fulgii s-au făcut roz. Şi-n casa aia eu o bătrână, bătrână rău, care nu putea să meargă şi nu putea ti vorbească, şi tatăl meu adevărat, care era avocat, a fugii s-o salveze. Dar n-a putut! Şi a ars! Ars! Ars! Sinistru. Bizar. Mi-era milă de el.
- Bart, am început eu precaut, ştii că nu aşa a murit tata
De ce-o spusesem În felul acela? Bart se născuse cu doc
câţiva ani înainte ca tata Paul să moară. Câţi ani? Aproape câ-ci aduceam aminte gândurile de-atunci. Aş fi putut s-otntrebp mama, dar cumva nu voiam s-o tulbur şi mai mult, aşadl-fi® dus pe Bart acasă.
-Barl, tatăl tău adevărat a murit În timp ce şedeif[f] veranda lui din faţă, citind ziarul. Nu a murit într-un incendiu Avea probleme cu inima din cauza cărora a facul trombos coronariană. Tata ne-a povestit toate astea, îţi aminteşti?
M-am uitat cum ochii lui căprui se întunecau, pupili dilatau înainte să se dezlănţuie cu o furie teribila.
- Nu mă refer la tata ălal Eu vorbesc de tatăl meu atedr Un tată avocat, mare şi puternic, care n-a avut niciodată mă rea!
-Bart, cine ţi-a spus minciuna asta

?Spinii destinului

-Ars! urlă el, invârtindu-se ca un om orbit de fum, în timp u încerca să găsească o cale de ieşire. John Amos mi-a spus cum s-a întâmplat. Toată lumea luase foc într-o noapte de Crăciun. când a ars bradul. Oamenii ţipau, fugeau, îi călcau în picioare pe cei care căzuseră! - şi cea mai mare şi mai frumoasă casa din lume l-a prins în capcană pe tatăl meu adevărat şi a murit a murit, a murit!

Gata, auzisem destul. Aveam de gând să merg direct acasă ţi sâ le spun părinţilor.

-Bart, ascultă la mine. Dacă nu încetezi să te mai duci în casa de alături şi să asculţi toate minciunile şi aiurelile, eu le spun lui mami şi lui tati despre tine - şi despre cei de alături.

Avea ochii mijiţi, de parcă încerca să vadă vreo scenă întipărită în creierul luL Părea că se uită în interior în timp ce mi-o descria tot mai detaliat. După aceea, ochii lui întunecaţi s-au deschis brusc. Avea o privire sălbatică, nebună.

-Vezi-ţi de treabă, Jory Marquet, dacă n-ai altceva mai bun de (acut. Sări să apuce o bâtă de baseball aruncată pe-acolo, şi mi-ar G spart capul dacă nu mă feream. Dacă ne spui pe mine şi pe bunica, o să te omor în somn.

Rosti ameninţarea cu voce tare, rece şi sec, în timp ce îmi înfrunta privirea.

Am înghiţit în sec, simţind cum spaima îmi ridica părul de pe ceafi. Mi-era oare teamă de el? Nu. Nu putea să-mi fie. Cum mă uitam la el, brusc îşi pierdu curajul şi începu să icnească şi u apuce cu mâna zona din dreptul inimii. Am zâmbit, ştiam «creţul - modul lui de a scăpa dintr-o încleştare adevărată.

- Bine, Bart, am spus eu rece. De data asta fac cum vrei tu. O să mă duc alături şi o sâ

vorbesc cu oamenii ăia în vârstă, care fyi umplu capul cu mizerii.

Renunţă repede la rolul de bătrân. Buzele i se depărtară una de aha. Se uită la mine rugător, dar eu am făcut stânga-mprejur şi m-am îndepărtat, firă să mă gândesc că avea să facă ceva. Bam!

105

Am picat drept în nas, simţind o greutate în spinarea mea. Bart mă placase. Înainte de a apuca să-l felicit pentru că fusese rapid şi precis, se pomi 6ă-mi

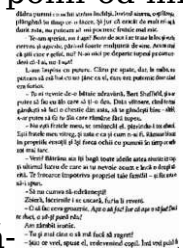

care pumni în faţă- Imi pírea räu peníru el dar îmi neglijai em índaKXüa

Iscu ucia, am plecat. Răspunsul la urma mea, strigătul care avea să mă facă să regret pentru că avea să răsunesc cova care ta pemo să se apropie.

- Şi o să plângi, Iorgă mă avertiză el. O să plângi mai tare decât ai plâns vreodată.

Drumul era bătătorit de bocănit şi tropăo, şi cuţitul, fiert şi furat lui răsunară în urmă. Scurde mă ascunsă în carpetul cuţitul şi-n urma mea venea alegând răşte pioceroşe. Mi-am întors şi l-am văzut pe Clover Englard ca să mă prindă din urmă. Apropiindu-mi-se lăsă în genunchi ca să-l privesc, când îmi simţ în bruşe şi mă lăsă pe lângă cu scrocşi drăgăcoe deviţată pe care mi o purta de când aveam şi eu şi ard.

Tot mi. Tin minte ziua în care mi-am, în mustăţi Hodge din Vizgiria, care o cânteau şi cuibărită în pradăr mustăţior. Îmi aşteptasă că un bărbat înalt, cu ochi tocmai la culoare mă i-dădeau nu doar pe Clover, dar şi o mică pe numa Cullen, geamăn şi un pocoş căzuţa şi spunean Buttercup. Cuţica gândeau în noapte şi nu se mai brocăsă niciodată. Şi Buttercup muţea pe câmă avemu şapte ani. Am auzit în minte vocea bătrânului: „Ai vrea să fii fiul meu?" Bătrânul scrie pe care îl chemau... cum îi chemau? Bart? Bart Wamlow? Oh, Doamne, este bunul bătrânul şi îşi îngăduţ ceva ce-mi-ştăpere cumpărat câmă atunci? Ouşi frăţele mea vărul era fiul acelui bătrânul, nu-ul lui tata Paul? De ce g-ar fi bocănit mum, copilul după un bărbat care nu ara şaţă ei?

- Trăncie să mergi acum, Clover, am spus, iar el plecă şi îngăduţ. Ai răspunsere ari, nu mai ştii în vârsta la care să poţi aborda în relegul mică. Întoarce-te şi gândeşte-ţi bocăl pe fiul lu urdini, şi apropţă-ţi mă, bine!

Dând din coadă, se întoarse supus şi se îndepărtă spre casă, sărăcăţu-se în urmă dos, ca să vadă dacă nu cumva mă urmau după el, ca să mă urmare din nou. L-am urmărit până câţă e după o curbă a drumului. După aceea, m-am îndreptat din nou spre casacul meu. Timpul îndeptrat îmi bătea în mâine ca ploi rele bălăgăn, scărăţindu-mi de bătăţ pe care le-am avut. Bătrânul din Ajunul Crăciunului, şi bărbatul chipeş, care

Spinii des F IMN fur

- Poţî inlra, spuse cl neprimilor, dar să nu stai prea mult. Stăpâna este fragilă şi oboseşte uşor

Am întrebat care c numele ei, peniru că mă săturasem să mă tot gândesc la ea ca la femeia bătrână sau femeia în negru, întrebarea mea fu ignorată. Majordomul mă intriga, cu mersul lui târşâil, aparent şchiopătat, cu bastonul lui de abanos bătând uşor pe parchetul tare, cu chelia lui roz şi lucioasă. Mustaţa lui albă şi subţire atârna în fire lungi de-o parte şi de alta a buzelor înfiorătoare. Dar pe cât de bătrân şi de slab părea, tot reuşea să emane un aer înfricoşător, sinistru.

Mă invită să înaintez, dar am ezitat. După aceea zâmbi cinic, arătându-şi dinţii mult prea mari, mult prea egali şi mult prea galbeni. Mi-am îndreptat spatele şi l-am urmai curajos, gândi ndu-mâ că puteam să lămurcsc lucrurile şi că viaţa noastră avea să fie din nou la fel de

fericită cum fusese înainte sâ vină ei sâ locuiască în casa care era odinioară doar a noastră.

Nu ştiam că În mintea mea existau suspiciuni. Credeam că e doar curiozitate.

Camera pe care o folosea ea mereu mă surprinse din nou, deşi nu puteam să spun exact de ce. Poate pentru că ţinea perdele trase, când afară era o zi atât de frumoasă. în spatele perdelelor, jaluzelele erau închise, **trasând** brazde de lumină pe draperii. Jaluzelele şi draperiile blocau căldura de afară, astfel că salonul era suprinzător de răcoros. Nu prea era nevoie de aer condiţionat în regiunea noastră. Oceanul Pacific, aflat în apropiere, menţinea vremea răcoroasă, făcând ca puloverele sâ fie necesare seara, chiar şi în miezul verii. Dar în casa aceasta era nefiresc de frig.

Era din nou În balansoarul de lemn şi se uita fix la mine. Mâna ei firavă făcu un gest care mă invita să vin mai aproape. Mi-am dat seama instinctiv că era o ameninţare pentru părinţii mei, pentru siguranţa mea şi mai cu seamă pentru sănătatea mintală a lui Bart.

-Nu trebuie să-ţi fie frică de mine, Jory, spuse ea cu o voce mieroasă. Casa mea vă aparţine şi ţie, şi lui Bart. Întotdeaun

a

Spinii destinului

dragoste, pentru că nu înţeleg că există multe feluri de iubire şi e greu pentru o femeie să trăiască ftră un bărbat după ce a fost măritată o dată.

Şi-apoi, de parcă ar fi uitat că sunt acolo, tresări când mă văzu.

-Oh! N-am fost o gazdă prea bună, Jory, cc-ai vrea să bei şi să mănânci?

- Nimic, mulţumesc. Am venit aici doar ca să vă spun să nu-l mai încurajaţi pe Barl să vină aici. Nu ştiu ce-i spuneţi, sau ce face aici, dar

vine acasă cu idei ciudatc şi se poartă de parcă e foarte dezorientat.
- Dezorientat? Foloseşti cuvîntc foarte mari pentru un băiat de vârsta ta.
-Tata insistă să învăţăm câte un cuvânt nou în fiecare zi.
Mâinile ei agitate se ridicară rapid spre gât, ca să se joace cu şiragul de perle prins cu încheietoare în formă de fluture cu diamant.
-Jory, dacă ţi-aş pune o întrebare ipotetică, mi-ai da un răspuns - un răspuns sincer?
M-am ridicat să plec.
-Aş prefera să nu răspund la întrebări...
- Dacă mama ta sau tatăl tău te-ar dezamăgi vreodată, ţi-ar greşi cu ceva, chiar şi ceva important - ai putea să găseşti puterea în inima ta să-i ierţi?
Sigur, sigur, m-am gândit destul de repede, deşi nu puteam să-mi imaginez cu ce ar putea să ne dezamăgească ei pe mine, pe Bart sau pe Cindy: M-am retras spre uşa care mi-ar fi permis să plec în timp ce ea aştepta un răspuns.
- Da, doamnă, cred că aş putea să le iert orice.
- Crimă? intrebâ ea pe dată, ridicându-se şi ea. Ai putea să-i ierţi pentru asta? Nu omor premeditat, ci accidental?
Era nebună, exact ca majordomul ei. Voiam să scap de-aco- lo, repede! Am avertizat-o încă o dată să-l trimită pe fratele meu acasă.

- Dacă vreţi ca Bart să rămână întreg la minte, lăsaţi-l în pace!
Ochii ei se umplură de lacrimi înainte să dea din capşisă-l lase să-i cadă în piept. O rănisem, ştiam asta. Trebuia să-rai împietresc inima, ca să nu-i spun că-mi pare rău. Şi-apoi, tocmai când mă pregăteam să plec, un curier

bătu la uşă, şi ani deschis să-i dau voie să care înăuntru o ladă imensă, dreptunghiulari Fu nevoie de doi bărbaţi ca să smulgă capacul bătut în cule.

- Nu pleca, Jory, mă imploră ea. Stai! Vreau să vezi *ce* e Io hdi

Ce conta? Dar am stat, aveam aceeaşi curiozitate pe care o an
toţi oamenii când vine vorba de conţinutul unei cutii închise.

Majordomul bătrân veni, tocănind pe hol, dar ea il dădu afară.

- john! Nu te-am chemat. Te rog, stai în partea ta din caii până eşti chemat.

Hl îi oferi o privire plină de ură, apoi merse şchiopătind spre cotlonul lui, oricare ar fi fost acela.

Între timp, lada fu deschisă, şi oamenii dădeau la o parte paiele folosite la împachetat După aceea ridicară din culcuşul din ladă ceva înfăşurat într-o pătură gri.

Era ca şi cum ai aştepta lansarea la apă a unei nave. Nerib- darea mea sporea şi mai mult încă din cauza expresiei de pe faţa ei... de parcă de-abia aştepta ca eu să văd conţinutul. îmi dădea şi mie un cadou, cum îi dădea lui Bart tot ce-şi dorea? EI era cel mai lacom băieţel din lume, avea nevoie dedouiori mai multă afecţiune decât majoritatea oamenilor.

Am rămas cu gura căscată şi m-am dat un pas înapoi

Bărbaţii despachetaseră un tablou în ulei. o aveam în faţă pe frumoasa mea mamă, îmbrăcată într-o rochie

albă de ocazie, stând pe penultima treaptă de jos, cu mina ei zveltă odihnindu-se pe un pilastru superb. În spatele el se întindea o trenă lungă, lungă, din acelaşi material alb sclipitor. Scările în formă de melc se înălţau graţios în spatele ei şi *st* pierdeau într-o ceaţă învolburată, prin care artistul reuşise cu măiestrie să redea impresia de aur şi bijuterii sclipitoare, lisând să se intrevadă un conac ca un palat

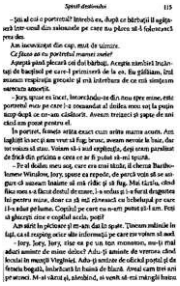

- Da, spuse ea sfârşită, presupun că ai dreptate. Doar m-^ gândit că ar fi amuzant să-ţi văd expresia. N-ar fi trebuii să k păcălesc. îmi pare rău, Jory. Iartă-mă.

Nu puteam să mă uit la ochii aceia extrem de albaştri Tu. buia să scap.

Mă simţeam groaznic În timp ce mergeam anevoie ip» casă. De n-aş fi stat... de n-ar fi fost livrat portretul când eram eu acolo. De ce aveam senzaţia că femeia aceea era mai uni o ameninţare la adresa mamei decât a tatălui meu vitreg? Ce reuşisem să fac? *Tu ai fost» mami, cea care i-a furat drops*la *celui de-al doilea ei soţ?* Oare? N-avea sens oare, din monni ce Bart avea acelaşi nume? Tot ce spusese ea tini confirmi» suspiciunile latente în mintea mea de atât timp. Se deschidea uşi, lăsând să intre amintiri noi, care păreau mai degrabânipf duşmani.

Am urcat scările verandei pe care mama o numea, în gki- mă, „veranda sudistă a lui Paul". Cu siguranţă nuariUac verandă obişnuită din California.

Era ceva diferit în privinţa grădinii azi. Dacă aş fi fost rai puţin tulburat, poate mi-aş fi dat seama imediat ce lipsei Dir aşa, mi-a luat câteva minute să-mi dau seama câ lipsea Clowr. M-am uitat În jur, speriat, şi l-am strigat.

- Pentru Dumnezeu, Jory! strigă Emma pe fereastra din bucătărie, nu mai striga aşa tare. De-abia am pus-o la cukut pe Cindy, şi o s-o trezeşti. L-am văzut pe Clover acum dtm minute, se ducea spre grădină, alerga un fluture.

Desigur. Mă simţeam uşurat. Dacă era ceva pe lumea asti care trezea la viaţă căţeluşul din pudelul meu bitrân enun fâlfâit galben de fluture. M-am dus la Emma În bucWriîf am întrebat-o:

- Emma, e ceva ce-am vrut să te întreb de mult. În ce ans4 căsătorit mama cu doctorul Paul?

Stătea aplecată şi se uita în frigider, mormăindpeninisw

Puteam să jur că era nişte pui fript aici, rămas de asta* M-am gândit că, dacă mâncăm ficat şi ceapă prăjii» Insea

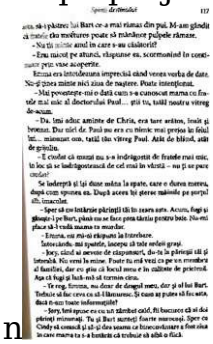

Afară începuse să se întunece. Am căutat peste tot, dar DU reuşeam să dau de Clover. M-am aşezat pe treptele dinspatefc casei, uitându-mă nefericit la cerul care căpăta o nuanţă tran-dafirie, brăzdat cu portocaliu şi violet. M5 simţeam inciedibij de trist şi împovărat, nu-mi doream decât să se sfârşească tel misterul şi confuzia. Clover, under era Clover? Nu-mi dădu-sem seama niciodată până În acel moment cât deroultcooia pentru mine, cât de dor mi-ar fi de el dacă ar dispărea pentru totdeauna. Doamne,

te rog, nu lăsa să fi dispărut de toi! Doamne. te rog!

M-am uitat prin curte încă o dată, apoi am decis ca ar fi mii bine sa merg acasă, să scriu un anunţ în ziar. Aş oferi o recompensă pentru un câine pierdut - o recompensă atât de marc, încât cineva l-ar aduce pe Clover înapoi.

- Clover, am strigat, masai

Strigătul meu îl scoase pe Bart din tufişuri, ImpleticiQ- du-se-se, cu hainele rupte şi murdare. Ochii lui întunecaţi erai Straniu de chinuiţi.

- Ce zbieri aşa?

- Nu-I găsesc pe Clover, am răspuns eu, şi ştii că d nu plod niciodată nicăierL £ câine de casă. Am citit acum câteva zile despre oameni care fură câini şi îi vând la laboratoare, pentru experimente. Bart, aş muri dacă i-ar face cineva un lucniâtf de oribil lui Clover.

Se uită fix la mine, cu o privire îndurerată.

- N-ar face aşa ceva... nu?

-Bart, trebuie să-l găsesc pe Clover. Dacă nu *se* întoaief & curând, o să mi se facâ rău, rău de tot, că aş putea să mor.

a fugit alături. M-am uitat la fratele meu cum înghite insecî apoi începe să tremure. Ce s-a întâmplat?

- Am împuşcat un lup mai încolo» aşa am fîcut. Am împuşcat un iup mare şi rău fix prin ochiul lui roşu şi nesilită Venea spre mine lingându-se pe bot. dar eu am fost roaidtf tept şi m-am mişcat rapid, şi l-am lăsat lat.

Spinii destinului

- Hai, Bart, termină! am spus eu nerăbdător; chiar începea să mă irite cineva

care nu putea niciodată să spună adevărul. Ştii foarte bine că nu e nici un lup în zona asta.

L-am căutat pe Clover până la miezul nopţii prin tot cartierul. Lacrimile îmi înecau vocea, ochii. Aveam cea mai puternică premoniţie că nu avea să se mai întoarcă acasă.

- Jory, spuse tati, care mă ajutase să-l caut, hai să ne băgăm în pat şi il mai căutăm şi mâine-dimineaţă dacă nu se întoarce singur. Şi nu care cumva să stai în pat şi să-ţi faci griji. O fi el bătrân, dar până şi bătrânii se pot se simţi romantici în nopţile cu lună.

Of, fir-ar! N-avea nici o noimă. Clover nu mai alerga după femele de mult timp. Acum, tot ce-şi dorea era un loc în care să se-ntindă şi în care Bart să nu se poată împiedica de el sau să-l calce pe coadă.

- Du-te tu, tati, şi lasă-mă pe mine să mai caut. Mâine mă duc la balet de-abia la zece, aşa că n-am nevoie de somn ca tine.

tmi dădu o îmbrăţişare scurtă, îmi ură noroc şi se îndreptă spre camera lui. O oră mai târziu, am decis că efortul era zadarnic. Clover murise. Era singurul lucru care ar fi putut să-l ţină departe.

M-am hotărât că trebuia să le spun părinţilor bănuielile mele.

Stăteam în picioare lângă patul lor, uitându-mă în jos la ei. Lumina lunii se revărsa prin fereastră şi cădea peste trupurile lor. Mama era pe jumate întoarsă pe-o parte, ca să poate să-l ţină în braţe pe tata, care era întins pe spate. Capul ei stătea pe pieptul lui gol, iar braţul lui o înconjura, astfel că mâna i se odihnea pe coapsa ei. Plapuma era trasă destul încât să le acopere goliciunea, lucru care mă făcu să mă dau înapoi.

Mă simţeam vinovat. N-ar fi trebuit să fiu acolo. Somnul îi făcea să pară vulnerabili, mai tineri, emoţionându-mâ, dar dându-mi totodată şi un sentiment profund de ruşine. Tati mă învăţase de mult despre chestiunile acestea, aşa că ştiam ce făceau femeile şi bărbaţii împreună ca să facă bebeluşi - sau doar ca să se distreze.

Am plâns şi m-am întors să piec.

- Chris, tu eşti, intrebă mama pe jumate adormita, Inlor- cându-se pe spate.

- Sunt aici, draga mea, culcă-te la loc, mormăi el adormit. Bunica nu mai poate să ne prindă acum.

Am Îngheţat de uimire. Vorbeau ca nişte copii. Şi iar bunica aia.

- Mi-e teamă, Chris, atât de teamă. Dacă află la un moment dat, ce le spunem? Cum am putea să le explicăm?

- Şşşt, şopti el, viaţa o să fie bună cu noi de-acum. Bizuiete pe credinţa ta în Dumnezeu. Amândoi am fost pedepsiţi destul; El n-o să ne mai pedepsească.

Fuga, fuga, trebuia să fug cât mai repede în camera mea şi să mă arunc la pământ. Mă simţeam gol dinăuntru, peste tot în jurul meu era vid, în locul încrederii şi al iubirii pe cârc o simţeam aici. Claver nu mai era. Iubitul meu pudel, inofensiv, care nu făcuse niciodată ceva rău. Şi Bart împuşcase un lup.

Ce-ar face Bart după aceea? Oare ştia ce făcusem? De ace« se purta oare atât de ciudat? Uitându-se atât de urât la nami, de parcă ar fi vrut să-i facă rău. Din ochi mi-au ţâşnii din nou lacrimi, pentru că amintirile nu puteau fi negate la nesfârşit. Ştiam acum că Bart nu era fiul doctorului Paul. Bart era fiul celui de-al doilea soţ al bătrânei aceleia, care purta acelaşi nume

ca şi fratele meu vitreg - acel om înalt şi zvelt, care uneori îmi bântuia visele, alături de dr. Paul şi de tatăl meu adevărat, pe carc-l văzusem doar în poze.

Părinţii noştri ne minţiseră pe amândoi De ce nu ne spuseseră adevărul? Era atât de groaznic adevărul acela, încât an puteau să ni-l spună? Aveau atât de puţină încredere în dragostea noastră pentru ei?

Oh, Doamne, probabil secretul lor era atât de oribil, în«[1] nu i-am putea ierta niciodată!

Şi Bart putea să fie periculos. Ştiam că putea fi. ZidupJâ începea să se vadă din ce în ce mai dar. Dimineaţă, am vrui să alerg la mama sau la tata să le spun. Dar când veni diinM[4] n-am putut să spun nimic. Acum înţelegeam de ce tala insis

Spini dintruhi 121

a lucăţion câte un cuvânt scos în fiecare zi. Il nevoie de cuvinte speciale ca să poţi transmite idei subtile, şi momentan eu eram destul de obosită, cum ar fi trebuit să fiu, ca să pot exprima gândurile mele tulburate care erau menite să-i liniştească. Şi cum aş fi putut să-i liniştesc, când Bart stătea în faţa mea cu ochii lui intunecaţi duri şi plini de chinuite?

Doamne, dacă eşti acolo sus pe undeva şi te uiţi în jos, ascultă-mi rugăciunea. Dă-le părinţilor mei pentru de care eu revenia, ca ei nu mai vinere noaptea bunici malefice. Eum nau rău, indiferent ce au făcut, ştiu că au făcut ce-au putut ei mai bine.

De ce e oaseem le fabul acestei

Sigur dânsiin un cuvânt lipsit de substanţă. Asemenea celor mecţ, care erau doar umbre în amintirea mea, nu ceva concret, cum era una lui Bart, care creţiia pe El ce trecen.

t

lecţii

Iulie, l.una mea. „Conccput ţn foc, născut în călduri", spunea John Amos, când i-am spus că în curând urmasJimjAi nesc zccc ani. N-am înţeles ce voia să spună şi nici nu-mi păsa. în curând, mă vedea Disncylandul. Hip-hip-uraaa! La naiba cu Jory, care nu părea deloc fcricit, îmi strica toată distracţia« mutra lui prelungă şi tristă, doar pentru că un căţel stupidiw venise acasă când îl strigase.

îmi faceam planuri cum să mă descurc cu Apple pini piteam să mă furişez înapoi după ce vedeam Disneyland.lrihn Amos mă înşfacă atunci când am trecut pe-acolo şi măriri în camera lui de deasupra garajului. M-am uitat în jur,«am miros acru, bătrânicios, ca de medicamente.

- Bart, stai jos pe scaunul ăla şi citeşte cu voce taie din jvit- nalul lui Malcolm. Pentru că Domnul te va pedepsi daci rid că citeşti, şi tu de fapt nu citeşti.

Nu mai aveam nevoie de John Amos la fel demidtca-nainft aşa că m-am uitat la el cu dispreţ. Cu genul de dispreţ peor» Malcolm i l-ar arăta unui bătrân cocoşat şi şchiop, care nu putea să vorbească fără să sâsâie, să fluiere sau să scuipe.fc m-am aşezat şi am citit din jurnalul îmbrăcat în piele roşiei lui Malcolm.

Tinereţea mea a fost risipită pe plăceri îimiefti, *atunci când mă apropiam de treizeci de cnu flw naliutc*

ce-mi lipsea în viață era un fel care să nu însemne bani. Credință. Aveam nevoie de credință, și de mântuire pentru toate păcatele mele, pentru că în ciuda jurămintelor din copilărie, regresasem în a dori femei; și cu cât mai diabolice erau, cu atât îmi plăceau mai mult. Nimic nu-mi oferea mai multă plăcere decât o femeie arogantă și frumoasă, umilită și obligată să facă lucruri obscene, care încălcau toate regulile decenței. Îmi făcea plăcere să le bat, să le fac brazde roșii pe pielea lor albă, neatinsă. Vedeam sânge, sângele lor, și asta mă excita. Atunci mi-am dat seama că am nevoie de Dumnezeu. Trebuia să-mi salvez sufletul de flăcările iadului.

Am ridicat privirea, chiorât să-ncerc a înțelege cuvintele astea lungi, care nu însemnau mare lucru pentru mine.

– Înțelegi ce-ți zice Malcolm, băiete? Îți spune că indiferent cât de mult urăști femeile, tot poți să ai parte de plăcere din partea lor – *dar te costă, băiete, te costă mult, ai nadhii de mult.* Din nefericire, Dumnezeu a dat omenirii dorințe senzuale – trebuie să încerci să le înăbuși pe ale tale pe măsură ce te apropii de maturitate. Plantează ideea asta adânc în mintea ta, atât de adânc, încât să nu poată fi smulsă: femeile te vor distruge până la urmă. M-au distrus pe mine și m-au ținut servitor, când aș fi putut să fiu mult mai mult de atât.

M-am ridicat și am plecat; mă săturasem de John Amos. Mă duceam la bunica, care mă iubea mai mult decât ar fi putut Dumnezeu să mă iubească. Mai mult decât oricine. Mă iubea așa cum eram. Mă iubea atât de mult încât născocea minciuni, ca și mine, spunându-mi că era bunica mea adevărată, când eu știam că nu avea cum.

Sâmbăta era cea mai frumoasă zi a săptămânii. Tatăl meu vitreg stătea acasă și o făcea pe mami fericită. Angajase o asistentă toantă, s-o ajute sâmbăta cu orele de balet, acum că trebuia să petreacă atât de mult timp împopoțonând-o pe Cindy – de parcă îi păsa cuiva cum arată. Și sâmbăta Jory trebuia să meargă la cursurile de balet, ca s-o vadă pe iubita lui stupidă. Se întorcea

…iaș. I-am băgat un biscuite pentru câini în gură, care dispăru într-o clipă. Sări pe mine și mă făcu să cad.

– Acum, să faci bine și să mănânci morcovul ăsta – o să fie ca o perniță, o să-ți curețe dinții!

Apple mirosi morcovul. Dădu din coadă. Sări și dădu cu laba peste morcov. Apple tot nu știa câtuși de puțin cum să se joace ca un ponei.

Curând, l-am înhămat la trăsurica nouă pentru ponei și am zburat peste tot.

– Dii! am strigat eu. Prinde tâlharii de colo! Mai repede, mârțoagă, de m-oi duce acas' înainte de se pune balează pe masă.

Printre dealuri, am văzut ceva mișcare. M-am întors și am văzut indienii cum veneau cât ai zice pește! Ne-au fugărit vitejește până le-am pierdut urma printre dealuri, care acum se prefăcură în deșert. Osteniți și însetați, eu și armăsarul meu am căutat o oază. Am văzut o fata morgana.

Iat-o, femeia din miraj. Cu zdrențele ei negre fâlfâind, cu picioarele goale pline de nisip, bucuroasă să ne primească înapoi pe tărâmul celor vii.

– Apă… am gâfâit eu. Nevoie de apă rece, curată.

M-am trântit pe un scaun și mi-am întins picioarele slăbănoage, care se terminau în niște cizme roase și prăfuite. M-am întins să-mi scutur nisipul de pe pantaloni.

– Mai bine o bere, i-am spus eu fetei din birt.

Îmi aduse o bere, spumoasă și maronie, și rece, mult prea rece. Mă lovi în stomac ca un șarpe cu clopoței, de mă făcu să mă încovoiez, și i-am făcut cu ochiul.

– Ce caută o domnișoară așa drăguță ca tine într-un loc împuțit ca ăsta?

– Eu sunt învățătoare în partea locului. Sam cel Arțăgos, nu-ți amintești? În spatele vălului, își plecă ochii și flutură din gene. Dar când vin vremuri grele, o doamnă face ce poate ca să supraviețuiască.

Intrase în jocul meu. Nimeni nu se juca jocurile mele. Era atât de plăcut să ai pe cineva cu care să te joci.

128 V.C. Andrews

Avea atâtă mare grijă de Apple. Ea-aşa curat, că n-ate care să moară.

– Uraşul ruşu, te joci prea dur. Şi nu e alcătoia să te gândeşi la moarte atât de des. Vreau să uiţi la mine în poală şi să-ţi chui ceva.

Frumos. Îmi plăcea să fiu ruşu ca un bebeluş, fără bărbăţoşia ei mustăţi, ţinându-mi faţa la piept şi la timp ce-a hui cânta în ureche. Fiecare legănat al balansoarului mă durea tot mai mult în tunată. M-am oţinut în aus şi am încercat să văd prin ochii. Cum începeam ţ-o iubesc mai mult decât pe mamă! Atunci am văzut că vitlul era fixat cu nişte plăpăiţoase pătrţe de gât, pentru că azi îşi lăsase părul descoperit.

Nu voiam ca mama să îndăbătăcească şi să uită pârul ăl. Dupa mă lua în plata mea în fincare ni ca ai uită grijă de Cindy, mă lua ca să îi iase pe alţii ăl prein controlul. De ce trebuia să vină Cindy să mi distrugă viaţa?

Mai vreau, te rog, am uşţilt eu când se opri din legănat. Mă iubeşţi mai mult decât îi iubeşte modurar bă. pe Joey? nu interfun.

Uscă spunes da, mult, mult mai mult, m-aţi fi uitat la ma.

– Îi iubeşţe mult pe Joey bunica lui?

Aceea era cum îndăr la vocea ei? Mă sărguam furin. cu tăcere – şi eu observă asta şi începu să mi acoperu faţa fr ăi rutări, sărutări uscate din cutra vălului.

– Sunt, tre' să-ţi spun ceva.

– Bine... dar nu uita să pronunţţi corect cuvintele. Spune-mi ce vrei tu. Am toată viaţa la dispoziţie ca să te ascăk.

Ieşi dărbu pârul din uchi şi lăsă ăl întoarcă ăl-l întoarcă. Începu. Iuuk.

– Ca două zile înainte de viaţa eraa mergeu la Disneyland. O săptămânăl acolo şi apoi tăurăm unde sunt muzeţţele. Ăl să vizităm cimitire, să cumpărăm flori, ăl puneu florile pe mormânte ale ar ăl mmorţ. Unfiac cuvinţţile. O urlac pe tunarăl Joey, care nu mă place pentru că nu ştiu ăl dansez.

Mă sărută din nou.

N/ifrii/ ifr.tlJmWjif

Nail. spiuu- W puiuţilor lai că au fost prea multe mor- nmir în viaţa la. Spinii* Io din nou cAl de nefcricil le face asta.

Nu usenilă, ani v.is cu plictisit. Nu-ntrcabă ce vreau» cum avi Iu. Poar inii /.ic cc tre* sa Tac.

Sunt convinsă că o să le asculte dacă le povesteşti despre visele lolc legate de moarte. Alunei sigur or să-şi dea seama că Ic au dus de prea mullc ori în cimilire. Doar spune-le adevărul.

- Dar... dar... m-am bâlbâit eu nefericit. Vreau Disneyland!

- l.c zici cum ţi-am zis eu, şi o să am eu grijă de Apple. Panicat. Cum aş fi lăsat pe altcineva să aibă grijă de Apple,

n-ar mai fi fost niciodată doar al meu. Am plâns pentru că viaţa cm atât de imposibilă. Şi planul meu de evadare trebuia să funcţioneze, şi avea să funcţioneze, trebuia...

Ne-am tot legănat, şi ea spuse că suntem într-o corabie, navigând pe ape agitate, spre o insulă frumoasă, care se numea pace. Nu mai eram cu picioarele pe pământ, aşa că atunci

când am ajuns acolo nu mai puteam să stau În picioare sau să-mi ţin echilibrul. Ea dispăru. Singur Complet singur. Ca pe Marte - şi jos de tot, pe Pământ, Apple mă aştepta. Bietu' Apple. În final, trebuia să moară.

M-am trezit, cred - unde eram? De ce era toată lumea atât de bătrână? Mama... de ce ai faţa acoperită cu negru?

- Trezeşte-te, scumpule! Cred că ar trebui să fugi acasă, înainte să se alarmeze părinţii tăi. Ai tras un pui de somn straşnic, probabil te simţi mai bine.

A doua zi dimineaţă, eram în curte şi încercam să termin cuşca pe care i-o construiam lui Clover. Bietul Clovcr ar fi trebuit să aibă casa lui de la început, şi-aşa n-ar mai fi fugit să-şi caute una. Am luat din atelierul latei un ciocan, cuie, fierăstrău şi lemn, şi le-am cărat afară, în curte. M-am pus pe treabă. Al naibii fierăstrău, nu ştia să laie drept! Urma să aibă o casă strâmbă. Dacă se plânge Clover, ii dau un şut. Am ridicat scândura tăiată prost şi am pus-o pe acoperiş. Al dracu cui! Nu

stălea locului, m-a ftcut să-mi dau un ciocan peste degetul mare. Ciocan prost, nu mi-a vftzul degetele! Am continuat s

ă

DHu din coadă ca să nii dea de înţeles că avea şi fie cu tairte Şi să-mi asculte ordinele. Făcu o pămajoarî marc d.
tag&că eram o parte din el acum şi el chiar era al meu. M*ar jterspe is>iba şi amvăţut cum veniră fuga furnicile şi albinei« şi se puseră pe treabă. Nu-i de mirare că nimic nu dura» nu-
-E timpul pentru lecţie» Bart, strigă John Amos din ham-
Mi şimţeam captiv, stând întins în fân ţi uitându-mă la c? iuta trona deasupra *mea.* Mirosi a a vechi a st&tut
-Cttcţti sărguincios din jurnalul lui Malcalm? Întrebă eL

i ii urmează calea vor ii judecaţi ca atare, la fd ca Hai să-ţi dau un exemplu. A fosrodatio fetiţă j-a născut bogată, şi avea tot ce poţi cumpăr

asimt bine era să mă târăsc pe burtă, ascultând zgomotele jmj. glei prin vegetaţia luxuriantă, unde pândeau animale sălbatici Animale periculoase, gata să mă mănânce. Am tresâriLAn ţâşnit în picioare. *Nu!* Nu putea să fie ce credeam eu cit Nu era corect din partea lui Dumnezeu să trimită un dinozaur. Mai înalt ca un zgârie-nori. Mai lung decât un tren. Trebuiaii fug şi să-i spun lui Jory ce dădea târcoale curţii noastre.

Un zgomot în jungla din faţă! M-am oprit brusc, gâfâind.

- Chris. nu-mi pasă ce zici. Nu trebuie s-o mai vizitezi nn asta. E destul. Ai făcut tot ce-ai putut ca s-o ajuţi şi n-aiputoL Aşa că uită de ea şi concentrează-te asupra noastră, familia u

Am tras cu ochiul de după un tufiş. Părinţii erau în cd oui frumos colţ al grădinii, unde creşteau copacii înalţi. Mamaen în genunchi, acoperind cu un strat protector pământul din jurai trandafirilor. Tare se mai pricepeau la grădinărit, şi ea, ;id!

- Cathy, chiar trebuie să rămâi veşnic copil? întrebă d. Nu poţi să înveţi să ierţi şi să mergi mai departe? Tu oi putea şi fir prefaci că nu există, dar eu nu pot. Mă tot gândesc ci nu oui are alte rude în afară de noi. O ridică în picioare şi îi puse mim pe gură când o deschise ca să-l întrerupă. Bine, ţine ţi uolo ura, dar eu sunt medic, am jurat să fac tot ce pot pentru cri ort suferă. Bolile mintale pot fi mai devastatoare decât cele fizict Vreau s-o văd câ-şi revine. Vreau să plece din locul Ala - apd nu le uita urât Io mine şi nu-mi mai spune că n-a fost niciodid nebună, că doar se prefăcea. Trebuie să fi fost nebuni cirf facâ ce-a ficut. Şi, după câte ştim, poate că gemenii nu ar fi cocul oricum niciodată. Ca Bart. Nici el nu are o înălţime nor mală pentru un băiat de vârsta lui.

Oh, nu aveam?

- Cathy, cum să mă simt împăcat cu mine Însumi, sau cu orice altceva, dacă-mi neglijez mama?

Binel tună mama. Du-te şi viziteaz-o! Eu, jory. Bart V Cindy o să stăm la madame Marisha. Sau am putea tnerp la New York. să ne Întâlnim cu nişte prieteni vechi, pini wifl pregătit să vii cu noi. Îi z&mbi

piezişş. Asta. dacă mai vrrid vii cu noi

.- 1'afcilMjiJf« »1 ml .tui Ax-JI tu voi? Cui tl pai daci .■ii«.- uu mor în jful.li tine ¡i de copii! CaUwgindejtc-tc-

tV. toi Malccim, ată cui j1 - ieineai(e¯pe Jnhn Aii fctde drigme «i dezbricite? Uneori,«ra despre imintirilelul chiar ţi ¿iţi ce deveni» adult, *ii pud* ai fi fost mai bnporlanU Ofilim dec» vf»[a lui d« adult Ce ciudat! Pe-abia aţteptajo *ai* cresc mai».

• ■ ..... aieuns repede sub

-CrtinlelcaXspukel. De unde putea să iţie el ci aveam SI înţeleg. «Ind eu nu e™ caputil sJ înţeleg nid cele nai simple lucruri, dai&nite cevaatil degraamlc. Indi o trezea f e mam» din somn.

-Catlijr. n-am fon na niţte pStinţi txiniî N-am făcut noi Bt W-M» putui! Daca au trâit cu noi de mid, cum ar puie

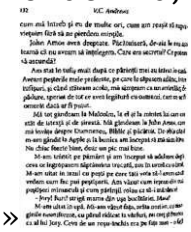

» nu singera deloc în TOIC.

Mi-«rn bisăt destul în puncfie .i un imMecal singtle « sa rargi. Individ ciudaţi ca mine puteiu şi «ii lucruri gre»z-

au. Sângele din rană se simţea cald ţi gros. ca

nu doar pentru ei asta îl lasca să fie a] meuţi mai n

Poate su eram ciudat deloc, pentfu ci dintr-odaţi am cepul.sk simt ¿urere. Durere grownici-

cu lojii in suîrageriê, nu aveau cum să r mdu-ma în camera de zi prin uja glisanta. «xs

111. În baie, ïm-am ¡pilat pe mS ■ — -

puteasi Ji ilnur culori;11 ISoeau fericit. trist sinjar p.nk

rai prind cum ecu durerea, poate ci În curind InvilMi |la

începuse şi se!

¸ac. Oul docile iniuntral Pfi «, pipKnd dupi ceva <* nu vedeam. CcviptJss ■ce, acoperii de blănii Moelieiunea avea o zgadi l>gk.n ţi owra.au tăiai la *mini* - oare em şirul ghimpii ta

Am plâns, înnebunii de frici.

eni pe aleea principali din glidini. a

^*JU*niJSIun liu câte-am plesnii dt dimineață.
virsasetn n cutie Întrogi cu dcleij^nt în mașinărie stsjUnl vșw. gSndi»du-mS ci puteam și tlmi« n>3iiil dcujutnr. IV umlceru și tdu ca o cutie miei putea și faci un lni reg ocean dcdibucl? atourl de spumă carc umplură hucilim. I* ihta asie cro Inlt.
-Hait, strigă el cuvocrahii obișnuită vino la nvaaj! Nil tre buif. *și* fii bosumflat. Știm cA a fost un aceldcM. Te-am leital. Nc-im dat seama că incercai .vo ajuți pe Kmma. Așa *ci.* hal,

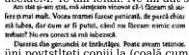
Am stat și-am stat, mă simțeam vinovat că-i făceam să aștere și mai mult. Vocea tremui fiastar puternică, de parcă dădea mă lubea, dar cum ar fi putut, câtel nu Bicum nimic cum nebun? Nu era corect să mă iubească.
Dunrau din gerunchi ce lurbcdîpu. Poate aveam tatunor.

ûni povtstlteti copiii la (coală cum Hi face gura *și* se înclcș-
scoată dinții din fați ca să-ți bage gn tub în goii plin ca« să lugi supi. în cutând, avea și vini ambulanța urînd pe stradă
mască avea să strige! „los cu picioiul ăsta putiegjlt, împuțiți' Avea și-l ciop iuțească scurt, și urmą să limân cu un ciot plin de olizvi. carè avea și mă bage în mormlnl.
După aceea avea și mi.îngroape în dmilind stodinC.Wr- mîrt. Carolina de Sud, Miluța Car ne avea as fie lingi mine ii In fîrpf să aibi pe cincvu mie ca ea, caresi-i (jni de urSL
liei - ața îmi spusese odată iohn Amos, cînd se supérale pe mine a mă jucam cu prutela lui.
întins pe spate, co mîinile încrucișate pe piept, stătam
limp cê aș**ș**eptam să vtiiă.iaina, ş ^jă Iișeați, ý vara și*i aduci pe n»rai. pe lați, pe Joiy, pe Cuid» și pe Imilla ▌B muncitul
1 V C . AntirüWs Érirn, Pun |Miflu că *mie* mi ml-nr adticc flori drăguțe. los,mira- iiiAnl. avrmm să mi Ințepcnesc pe față un zâmbet,?! numeam .1» k spun <ă înlr-mi placc mull tnaí mult muşdnulsiwwi ilcifcl tramini Irli puluroți, cu țepii lor.

I'amlliii mea avea să mă abandoneze. Aveam să Cu prim «ib păinAnt, în Întuneric, pentru totdeauna. Când, în sfirjl aveam să (Iu)n pământul rece, acoperit de zăpadă, nu ttéui ui ini mai prelat că sunt ca Malcolm Ncal Fowotth. Miht Imaginat căinl era bătrân. Fragil, şchiop,cupărrar,asera®l lui folin Aînns, care era foarte slut

l'.xact la timp rezolvam toate problemele mamei, şi Ci« putea Hă trăiască În paec. Acum, că eram mort

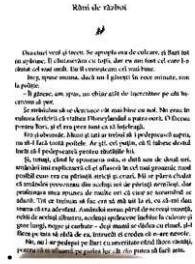
Rămî ale- răbbuî

Unachiel venî și tocmi. Se apropîe ora de culcare, și Bait tot nu apărea. Ei chiarnerăm cu Iuții, dar eu am fost cel care l-a dusat cel vest unilt. Ou fi convenit ceo cel vonl bine.
Dcr g. spune omma, dacă nu I-ațeptți în cest minute, nom la pătțe.
– Il gîncș, am spus, nu cbiar atît de încrcîtîter pe cît bucerom sî per.
Se mîndeîau sh se dcuciuse cît mai bîve cu noî. Ne erau în rubeea feréeiș cîș vîtîuu Dîneylandul o pnîre mărî. Ov Ocean pentru Bor, și el era prea tunt ca sî înțeleagă.
Bîrî și-ahemnîr. Jdîuri gî tatî ar trebui sh i pedîpcuș-îl aș?rîș, nu sh-l facă tontă poîlele. Ar gî. cel mnțin, ca fî tabene dcînd lucîi sh-l pedîpcuș-ș pentru răzîkîîle lui.
Și, tomgi, cînd le spuseșe ora mîn, o dutî sun de dînsîl ori, mîndrîei imi explicarrî cîș ef ofîuscîî în cît tnaî groaznîc mod pnîîîî eum era ca pîtînuș mîrcșî g. cnarî. Mîș ar plîrcș cîndîș cîș mîndrîș pnrcîrnu din acîeș mîș ar pîrîș? nerîîîș!. dar profîsnș a mea spunea de multe ori cîș cînd se nonmrîîș se sîbcîî. Tît ce îmîuș sh fac cre sî mă uit la ei, ca sh-mi dau seama cîș era adevîrat. Amîndnîș omnș pîrșî de nerșș vnnetș, rcîș de nrîș dîbatre, acîeș spîîș ș ș îmîîș în cîș și gnș lungș, nogș și carbate – deș mamș se dîdîș cu etnș. sh-l fîcș pe tnș sș sbîș de ea, întrecîș cî crcîș cîș e-are nevoie.
Nu, nu i se pedîpuș pe Bart cu neceîîate cînd fîcș cîș. pș nș cîș sh-l ș ș pe gnș lș. sh cîș putea sh facî asta.

-Nu mS atinge! gemu .
l-aro ridicat și-am fugit cu tl în bral«. Plingea, »punând cîl doare piciorul foarte tare...
Pîni îi-l ia lata și și-l puni în mașini, îți pierdu cîuyjtîirjr -Nu-mi vine să cred, Spuse tala Ficiorul
Ila al lui ede trei mai mie decît ar treimi talie. Masogdoal sa nufle cangrenă
Știam de cangrenă - putea să le omoare!
La spital, Bait fu pus imediat pe pal, 51 alți doctori veniră

sînu, pentru ca doarță mîș dan pumi de vedere gentlemanul
an doctor sh trunțe ațș etemîbru al peoprîei familii. Pres mare
ațșîcare eruptîș sh, bîș ș ș.
–Bîș! tunș tata. e fiul meu și stau aici ca sh vîd ce se face
pentru el.
Ațșeș pîșuș în tot timpul acesta, îngenunchînd și ținîndu-l de mîna lui Bart vîș ș. Și mic asi era rîu, gîndîndu-mă cîș eu facuș demul ca sh-l ș pe Bart.

pe fruntea Ilu, și trupușoiul lui firav udă așterrmtjurile. Ma intere și plângi mai lar<

furişat înapoi în «atonul lui nari Şi! infecta penicilină În bra|. Mi-am |inul rcspi ~E alergic la penicilină? murită alt doc

tghemuit într-un colţ, încercând să nu-i stau în drum. Fiule, du-te la mama ta. N-ai cu ce să ajuţi aici.

Nu puteam să mă mişc. Nu ştiu din ce motiv, poate din sentimentul de vinovăţie că-mi neglijasem fratele, trebuia şi slau şi să-l supraveghez până la capit. în curând, Bart avu probleme şi mai mari. Tata se încruntă şi chemă o asistentă; veniră înej doi doctori. Unul dintre ei i-a introdus un tub În nări. Dupi aceea se întâmplă ceva alât de groaznic, că nu-mi venea să cred. Pe tot corpul li apărură erupţii imense, umflate. Roşii ca focul, însoţite de pruril» pentru că Bart îşi tot muta mâinile de la un petic de foc la altul. Apoi, tata îl ridică pe Bart şi îl pu*e pe o largă, ca infirmierii să-l poată ducă.

-Tală! am strigat eu, unde se duce targa aia? N-osă-i laic piciorul, nu?

- Nu, fiule, spuse el calm. Fratele tău a avut o reacţie alergică severă. Trebuie să ne grăbim să-i facem o traheoctomie, înainte să i se inflameze ţesuturile din gât şi sâ-i blocheze căile respiratorii.

- Chris, strigă doctorul care împingea targa dintr-o parte, e în regulă. Tom a deschis căile respiratorii, nu e nevoie de traheoctomie.

Trecu o zi, şi Bart tot nu se simţea mai bine. Se părea că Bart avea să se scarpine până să se jupoaie de viu şi avea să moara din cauza altei infecţii. îngrozit şi fascinat, am stat până

târziu să mă uit la degetele lui mici şi umflate, care se mişcau convulsiv, într-un efort zadarnic, ca să-şi uşureze trupul torturai de mâncărimi. Tot corpul lui era roşu. tmi dădeam seamade destul de gravă starea lui după expresia de pe faţa tatei şi dupS atitudinea celorlalţi profesionişti din jurul patului său. DupS aceea, îi bandajară mâinile lui Bart ca să nu se mai poată scărpina. Apoi ochii i se umflară atât de rău, că arătau ca două oui roşii, uriaşe de gâscă. Buzele lui se umflară şi ieşeau în afară mult mai mult decât de obicei.

Nu-mi venea să cred că toate acestea se întâmplau din cauza unei reacţii alergice

Spicul destinului 143

[illegible] umedă pentru câini era așezat în așa fel încât să nu poată ajunge la el.

Blana lui deasă și neîngrijită îi dădea de gol foamea. Era [illegible], sufla greu, se uita la mine rugător. Cine făcuse asta? Săpase cu ghearele în pământ, în efortul zadarnic de a se elibera, și acum zăcea, respirând greu, în hambarul ale cărui uși și ferestre fuseseră închise fără milă.

– E-n regulă, băiete, l-am alinat eu, în timp ce m-am pus pe treabă să-i aduc apă proaspătă.

A băut-o cu atâta sete că a trebuit să i-o iau. Știam și eu câte ceva despre deshidratare. Câinii, ca și oamenii, trebuiau să bea apă cu măsură după o perioadă lungă de sete. După aceea i-am dat drumul și m-am dus la raftul lui cu hrană și am luat ce mi s-a părut mie că arată mai bine dintr-un șir de conserve. Apple murea de foame în mijlocul belșugului. I-am simțit coastele când mi-am trecut degetele prin blana lui murdară, care fusese atât de frumoasă odată.

După ce mâncă și se adăpă suficient, m-am apucat să-i pieptăn blana încâlcită. Apoi m-am așezat în țărâna de pe jos și i-am ținut capul întors în poală.

– Bart o să se întoarcă acasă la tine, Apple. Și-o să aibă două picioare, promit. Nu știu cine ți-a făcut asta și de ce, dar poți să fii sigur că o să-i găsesc.

Ce mă îngrijora pe mine mai rău era suspiciunea teribilă că era posibil ca tocmai persoana care îl iubea cel mai mult pe Apple să fi fost cea care îl înfometase și îl pedepsise. Bart avea un mod tare ciudat de-a raționa. În mintea lui, dacă Apple chiar suferea cât timp era el plecat, ar fi fost de zece ori mai bucuros să-l vadă.

Putea oare Bart să fie atât de crud?

Afară, căldura zilei de iulie era plăcută. Când mă apropiam de măreţul conac, am auzit două voci șoptite. Femeia aia bătrână, îmbrăcată în negru, și majordomul ăla înalt [illegible] în

MIM« llp> liwfcl. dlrinii lo pkHwre. Intal. În inii spui firtiiir. VtfM lui n >1 flir *:c c* ilr ftcitt cj sS-ji rceini. Sunt

cc se uiMmpll oiii «I d»ce a|i lue un cÃneMăl de dripij *ci aikrt* - dar a|i *tue* bin: d avfli griji dt ck d«ci no vreţi Sa

M im istûHpc kx »i 4m pko* spre casJ

tyffiíj (/oliriiifiiJ

tnccl. zi dupft /i. hidoşenia nceca dr picior umflat işî micşori dimensiunile. Treptat, căpătA o uiloarc uormulA, deşi Hurí părea apatic şi nepăsător, uitâiidu-se în gol, litră să vorbească. Luam micul dejun într-o dimineaţă, când tala işî l'rvcă ochii obosiţi şi nc spuse ccva incredibil.

-Cathy, n-o să-ţi vină sft crezi, dar tehnicienii de la laborator au găsit ccva bizar În cultura de bacterii prelevată din nina lui Darl. Nc aşteptam la rugină; nu găsit rugină, cnrc a cauzat tétanos, dar au găsit şi soiul de la st afilo coc pe care îl găseşti de obicei În fecale de animale. 1⁻. un adevărat miracol că Bart mai arc Incă ambele picioare.

Palidă şi destul obosită încât să fíe ca însăşi bolnavă, mam! dădu din cap înainte să-l lase. slăbită, pe umărul lui.

-Dacă ar mai fi fost Clovcr pe-aici, aş fi înţeles cum...

- Ştii cum e Barl al nostru. Dacă e ccva mizerie pe o rază de un kilometru, Bart e ccl care calcă în ca, sau se târăşte prin ea, sau o ia în mână ca s-o ccrcctczc. Ştii, când tot delira el despre mere, seara trecută, i-am dat unul pe care-l cumpărascm şi l-a lăsat să cadă pe podea, Fără să-l intereseze deloc.

Mama închise ochii În timp ce cl continua s-o mângâie pe păr şi să vorbească.

-Când i-am spus că n-o să mai mergem în est, mi-am dat seama că era foarte mulţumit. Sc uita spre mine. Sper că nu eşti dezamăgit, Jory. Va trebui să aşteptăm până vara viitoare ca s-o vizităm pe bunica ta. sau poale de Crăciun reuşesc să scap.

Îmi treceau prin cap gânduri răutăcioase. Bort obţinea mereu ce-şi dorea. Găsise el o cale sigură să scape de vizitat morminte şi bunici. Renunţase până şi la Dlsncyland. Şi nu-i stătea În fire lui Bart sâ renunţe la ceva.

În seara aceca, am rămas singur cu Bart, cât mama şi tata erau pe holul spitalului, vorbind cu nişte prieteni, l-am relatat lui Barl despre conversaţia dintre bătrână şi majordom.

- Erau acolo amândoi, pe terasă. Ea era foarte îngrijorată din cauza ta

- .Mă iubeşte, şopti el mândru, cu vocea stinsă. Mă iubeţ mai mult decât oricine, şi în acel moment păru puţin gândite în afară de Apple, poate.

Bart, mi-am spus eu în gând, nu gândi aşa. Dar nu puie« să vorbesc şi să-i răpesc mândria de a fi găsit iubire în aiarj familiei lui. Cu sentimente contradictorii, i-ara privii expres« de pe faţă, propriile mele emoţii erau o învălmăşeală de incertitudini. Ce fel de frăţior aveam? Cu siguranţă ştia că nimeni nu poate să-l iubească mai mult decât părinţii lui.

- Bunicii îi e frică de majordomul ăla, spuse el, dar eu nd descurc foarte bine. Am puteri ascunse, sunt foarle puternic

- Bart, de ce te tot duci pe-acolo?

Ridică din umeri şi se zgâi la perete.

- Nu ştiu. Doar vreau să merg pe-acolo.

-Ştii că tata ţi-ar lua un câine, orice câine vrei tu. Tot atribuie să daci e să-l regi, şi o să-ţi ofere un căţel exact ca Apple.

Mă săgetă cu ochii lui înflăcăraţi, furioşi.

-Nu mai există alt câine pe lume ca puiul meu de ponei Apple e special.

Am schimbat subiectul.

-De unde ştii că-i e frică de majordom? Ţi-a spus ea?

- Nici nu trebuie să-mi spună. îmi dau seama.

Se uită or* la ea. Pare speriată de el.

Teamă, exact asta începeam şi eu să simt când mă uitam l>

aproape toate lucrurile.

Întoarcerea acasă

Era deîngust cum se agita mamă pentru mine. N-avea să durme. Avea să se schimbe treaftat ce aveam să mă îmbolnăvesc. Poate stătea lângă, nespus de lungi, în spitalul fără îngrijiri, care veta să-mi ia picioarul şi să-l arăţi în fiarnul. Dă bucuram că mă uit în jos şi nu-l văd la locul lui. Mereu, atât să vezi cînd mă întorc la geanţă şi la geventenc cum a fost cât pe ce să am picioarul „amputat"! O să fie impresionaţi. Eram fiind din statistici bun, care au venit să petrecească şi ei mereu. Nici nu plănuiesem. Şi fusesem şi curajos pe deasupra.

Din mirte cum se agita tata pe lângă mine, plăvînd tăiat şi îngrijitoa. Poate chiar mă iubea, cu toate că nu aveţi fiul lui alevăcut.

–Taţi am strigat când l-am văzut. Ai veţi bune, m-am pătra.

–Mi bucur să te văd aşa energic şi fărfeţit.

Se aşeţă pe marginea patului meu şi mă luă în braţe bunăoară şi mă sărute. Ce mueţ!

–Bart, am veţi bune. Temperatura ţi-a revenit la normal. Genunchiul se vindecă foarte bine. Dar, pentru că eşti fiu de doctor, ai nişte urmărţe. O să aveţi şi te externăm azi. Dacă nu, eşi-e trama cît o ale te ofîţuţi de tot. Odată ce-ajungem acasă, am înţeles că mă-ţi-ma dăcîcuad a Emmei o să-ţi mai pună ceva cîţîţe pe oase.

Se uită la mine cu îndrăgire, de parcă chiar contam la fel de mult ca Jorg şi mi scoţea şi pîţîţe.

- Eu atribuit să piei devreme, apa că amliaat-op prea poţi să Bl supărat. nu-i afa?

. ata mă puse pe picioarele Inel nesigure. M-ira naitia, caie merse Iniăi la taia ţi a săruţi pe obni- am acolo ţivoiamsă îm sa

fata osoasă îi urîtS. Se forţa să mine. M-am retras când veni în slarţit spre mii datorja fată de fiul ei caic nu murise, Ută-teb(enoi«nps4 cuti! Ştiam *ei* nu mi hibeşte, că rui mă mai voia de mii en iiJory.ejue aambea (i se preăceăcăsebucuti ci riisx sesem acăiă, ctndftiam ci toţis-arfi bu curat să nu Veiirăn

se simţea atât de jahiif -Ban, dragul meu! spuse mama. De ce pari aţa neftiiO! Nu le bucuri că eftl acasă?

Mă luă în braţe încercă şi mi sărule. dar eu m-airiimli o parte, l-am văzut faţa, părea răniţi, dar micont» Scf;dk>

cum să le facem fericit Pentru ci te-ai fîlniajniredeiniiti rea greamică de spital, ţi-am fion toale p-

cparetde ţlepilbut Zâmbi din nou ;l se întinse să mă ia în braţe, du n-son de gând s-**o** lassă-ml între pe sub piele cu „üiraecttteöf»

zâmbetele, ;i să rulările făceau parte din arsenalul „fim» -Şlii Iu. ale* cart-ti plic cd null mull.

Continua şi se futţeie şi (U-<ciiâ|pij.>i.cM (ala apiri) (I Imi

-Lj»-1 j gienlatca pe bailon până |l >c insana n|C]le gF-

Eiia Ucşiul Je jliMracllv sa cehiupâtcît cil un bătrân, ca Malcolm Fravrurth. Imi plăcea cum *se* agitau în jurul mîn, îngrî- matia nu mirfînc. Nici unul dintre eidnuriic lor nu en la fel

-Mâi. Bart, toptl lory în tîmpul ein«, chUr trebuie şi fii stll

de mescuroecîtor? Teiţa lumea a muncit din greţ ca să te mănumucă

–Uitac plăcinta cu mere.

–Dar înainte ai spus că plăcinta cu mere e preferata ta.

–N ami spus eşa cevul Uitac şi punul, şi pumul, şi sahanle - turlac ntul!

–Ie cred, spuse un frate deogentor, care îşi întoarse spatele şi îşpuzul o persoană atît de zodiserată ca mine.

Apoi se întinse să la un cepan de pui din forfarie mm.

–Fii... dacă îţi eşi-l vrei, se îi plăcu de el.

Mănîcă pînă şi ultima bucăţică de poi. Acum nu mai pîtesm ştî mă fierţşm cosupţea sărăio în buzîdîrle şi şi vrî îmîmp chiid nu mă mulcum. Iarf, ştî-şi facît grijă că aveam ai cîmda mamă' pîţîţe şi eu, şi aveam să ajung iute-un esermkînt ud şi rece. Iarf e-ere ştî vrşîţ m cîţ-o ştîle Jţmnc.

–Bart, te rog, încearcă să mănînci ceva, mîi amţîţeţi mama. Ce-aşe plăcinta?

Mi-am lămurit, apoi îi am plănît pe Jory poate mănîi cîcul

se întinse şi-nú ia felia de plăcintă.

-Nu *pm* O mănânc plictajă fM htghe^i ¡» deasupra.

-Cstfiy apuse 1

şi rainîncă, postă şi pie« de la roa face desrnl <Se hzme.

Aeum imi ghiorlia stomicul. Nu pulian: *ia tafeltaj ti* Ue din faja mea, «um *ti* foiy luaie ce-raí doreaa tntl

taî^usl volteases, şi cada sise poarte de paiettetticci

mea. **Tala** striga;

-Bart, nu vreaü şi te joci pe-aíari ptcá ni ti w teaáKi Pleioeul eum trebuie. Trage un pui de sotan c® ¡tojri pn¡n — ■■ -^ü. pclisltemplaleleviaoc.

cuievá stîtea cu oehil pe mine a $i noapte, p&á as scap pefereasajü, dupS^ase zile b tai Deja isl&sem preamult«'

Copaailacda mace delángizjd nu fu pricíenos- tprs du-m¡ c4t&rare3. am ajuns aUturi.

de^a tniderti r- Duirfea mi fu nki pe depártela fH de plicuücum ni nuil şi fie. Nu era pita mL¡tt şi fii .noroaT. Jmriji±glejmaodalí? ieoi " • - -

Spinii destinului 153

aminteam. Ceva mort înăuntru. Ce era? Nu mi aduceam aminte prea bine acum. Aveam mintea confuză, încețoșată.

Apple, mai bine mă gândeam la Apple. Uită de genunchiul țeapăn, dureros, prefă-te că este al unui bătrân fragil, cum ajunsese Malcolm să fie. Piciorul meu tânăr voia să alerge, dar ăla bătrân mă contrazicea complet, pusese stăpânire pe mintea mea, mă forța să mă las greu în baston.

Ohh! Ce trist ar fi să-l văd pe bietul Apple zăcând mort în hambar! Un sac jalnic de blană, numai piele și os. Aș plânge, aș urla, i-aș urî pe cei care încercaseră să mă silească să zbor în est și să-mi abandonez cel mai bun prieten. Animalele erau singurele care știau să iubească cu devotament.

O sută de ani trecuseră de când am venit pe drumul ăsta ultima dată. Mi s-a părut că au trecut și mai mulți în timp ce am șchiopătat până la ușă. Revino-ți, m-am gândit. Întărește-ți [illegible], la fel ca Malcolm. Pregătește-ți ochii pentru o scenă teribilă, pentru că Apple te-a iubit prea mult, și acum trebuia să plătească cu viața. Niciodată, niciodată nu aveam să mai găsesc un prieten adevărat cum a fost puiul de ponei care fusese Apple al meu.

Echilibrul meu, precar ca întotdeauna, mă legăna dintr-o parte în alta, înainte și-napoi, mă ameţea și mă înnebunea. Simțeam că e ceva în spatele meu. Am aruncat un ochi peste umăr, dar n-am văzut pe nimeni. Nimic, în afară de formele acelea înspăimântătoare de animale, care erau doar niște tufișuri verzi. Grădinarii prostți, ar trebui să aibă ceva mai bun de lucrat decât să-și irosească timpul tunzând buscheți, când [illegible] erau la îndemâna oricui avea suficientă minte să-i ia. Gândeam exact ca Malcolm acum; John Amos ar fi mulțumit. Trebuie să-l găsesc pe John Amos, să-mi învioreze creierii un pic.

[illegible] ce era mai rău, m-am apropiat de locul unde îl plăcea lui Apple cel mai mult. Acum nu puteam să văd.

-Cafea, pâine prăjiţi şi al&t, am zbierat eu. Asta-I lot cc vreau să mănânc.

Mama se cutremură, apoi se uită spre mine cu faţa ci ciudat de palidă.

- Bart, te rog. nu ţipa. Şi tu nu bei cafea. De cc ai cere cafea?

- E timpul să mă comport ca unul de vârsta mea! m-am repezit la ca.

M-am lăsat încet pe scaunul cu braţe al tatei. Tata veni şi mi văzu pe scaunul lui, dar nu îmi ceru să mă dau la o parte. Folosi scaunul meu fără braţe, apoi turnă cafea într-o ceaşcă până o umplu pe jumătate. După aceea completă cu lapte şi mi-o oferi

-Nu-mi place lapte-n cafea!

-De unde ştii dacă n-ai încercat?

- Ştiu eu.

Am refuzat să beau cafeaua pe care o stricase el. (Malcolm nu bea decât cafea simplă - aşa că, de-acum încolo, aşa aveam s-o beau şi eu.) Acum, tot ce aveam în faţă era pâine prăjită goală - şi dacă voiam să fiu ca Malcolm şi să devin deştept, nu puteam să întind unt şi gem de căpşune pe felia mea de pâine prăjită. Indigestie. Trebuia să am grijă la indigestii, la fel ca Malcolm.

- Tati, ce-i aia indigestie?
- Ceva de care n-ai nevoie.

Era tare greu să încerci să fii la fel ca Malcolm tot timpul După câteva momente, tata era În genunchi şi-mi verifica piciorul rănit.

- Arată mai rău azi decât ieri, spuse el În timp ce işi Înălţă capul, se uită la mine şi se încruntă. Bart, nu cumva iar te-ai târât pe genunchiul bolnav?
- Nu! am ţipat eu. Nu sunt nebuni Mi s~a frecat pledul de piele. Cearşafuri aspre. Urase cearşafurile de bumbac. Cel mai mult îmi plac alea de mătase. (Malcolm nu dormea pe altceva în afară de cearşafuri de mătase.)

De unde ştii? întrebă tata. N-ai avut niciodată cearşafuri de mătase. Continuă să se îngrijească de genunchiul meu; toţii îl spălă, apoi presără un praf alb înainte să-mi acopere rana c

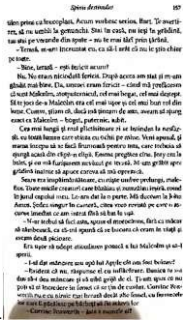

u

-Da.li.im miiipui.E fiica lui M.lcotnv Aboleaţ,., mama lui. ca să şi aduci aminte întotdeauna cSt de W«,' fetiieiW. ci până :j fiica tui ar putea şj-ltridea-iţji mult, prea mult, dupa pirerea mea. începeam s4 mi Satur de poverile despre faneiţi.Ct$_{ata}$.
-De ce nu'ti repari dinţii? ara întrebat eu.
Nu-mi plăcea cum sisiie ţi tuierS printre dinţii lui utt
-Bun! Aispus>taeractcaMjlwlm.incepisimtih prins bine sufletului tiu bo»i» - Bjacumafosijipmwi groasnic, trebuie pedepsiII.
-Trebuie pedepsiţii
-Da, pedepsit! Mpre, dar tu nu trebuie S4-l dsidfVs ci wnţiitientde Ule pentru ea s-au sdumfcit Prtfft-tiC3bd

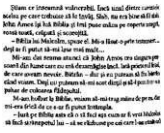

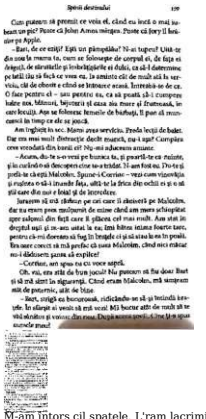

Spirii destinului 139

Cum puteam să permit ce voia el, când eu încă o mai iubeam pe pic? Poate că John Amos mângâie. Poate că poy îl bolnăvise pe Apple.

–Bun, de ce etip? Eşti un pimpăiău? Ni-ai tupeu? Uită-te din cau la mama ta, cum se foloseşte de corpul ei, de faţa ei frăgezi, de sânurile şi feribrăţişările ei dulci, ca să-l determine pe bătă iău să facă ce vrea ea. Ia aminte cât de mult ată la sarvioiu, cât de cheem e chiul se bătuce acum. Intimăţii se de ce. O face pentru el – sau pentru ea, ca să poată să-i cumpere haine noi. Mincuţi, bijuterii şi ceea ma mare şi frumoasă, în care locuiţi. Aşa se folosesc femeile de bufuşţi. E pur şi simplu cinnesi în timp ce ele se joacă.

Am înghiţit în sec. Mamo avea serviciu. Prada lecţii de baiet. Dar era mai mult distracţie decât muncă, nu-i aşa? Cumpăra cele vreodată din banii ei? Nu-mi aduceam aminte.

–Acum, dă-te o-o vrei pe bunica ta, şi pearţă-te cu reţinte, şi în curând o-ai descopere cine se-a trădat. Ai am fost eu. Do-te şi prefă-te că eşti Malcolm. Ţipune-i Corrian – vezi cum vizonţiţia şi rugăna o-nă i-ţmunde faţa, atât-te la frica din ochii ei şi o-nă ţiţă care din ouă e leşat şi de introdice.

Jurasem să nă răzbun pe cei care îl chinuiră pe Malcolm, dar nu eram gata mişcarea de mine când am mers schiopătat spre salonul din fiţă care îl plăcea cel mai mult. Am stat în degetul mişi şi m-am uitat la ea. Ţmi bătea inima foarte tare, pentru că-mi doream să fug în bruşţele ei şi să nau la ea în preaţi. Am mer cmect să nă gerfăc că sunt Malcolm, când nici măcar nu-i dădusem gazu, să explice!

–Corrian, am spus eu cu voce sapră.

Oh, vai, nu ştiţi da bun jocul? Bă pumnem să fiu doar Bust şi să nă simt la siguranţă. Când eram Malcolm, mă simţeam atât de puternic, atât de bţne.

–Bust, strigă ea bucuroasă, ridicându-se să-şi întindă braţele. În sfârşit ai venit să mă scoţi! Mă bocur atât de mult să te văd sărăţim şi voinic din nou. După numa prefă-i-ţine M-a spus numele mamă!

M-am întors cil spatele. L'ram lacrimile. Uram oamenii slabi Am pin mii» pe cămăşi «i am simţit coperta tare a cărţii lui Malcdmlipili de pieptul meu pil. Cartea aceea ţmi dădea piliere, o transfera din pagini în sângele meu. Ce dacă aveam corpul slab şi imperfect al unui copil? Cc conta dacă în curând avea să alle cine era stăpânul ei?

Acasă, trebuia să ajung acasă, înainte de a mi se simţi lipsa.

-Noapte bună, Cortine!

Am lăsat-o plângând. Încă mă mai Întrebam de unde ştia cum i) cheamă pe lata.

În pidinâ, ara maiverificato dată groapa în care plantasem piersicul N-avca rădăcini Încă. Mi-am săpat din nou sânge- le-voiniculni. încă nu se prinsese. N-aveam noroc cu florile, cu piersicii« cu nimic. Cu nimic în afară de jucat ralul lui Mal- colin cel puternic. La asta eram din ce în ce mal bun. M-a

mCoarnele dilemei

&

Bart nu era niciodată în curte, unde ar fi trebuit să fie. M-am urcat în copac şi m-am aşezat pe zid, apoi l-am văzut pe Bart în curtca femeii, în genunchii, târându-se. Amuşinând pământul ca un câine.

-Bart, am strigat eu, Clover nu mai e, şi tu nu-l poţi înlocui[1].

Ştiam ce face - îngropa un os şi apoi adulmeca până îl găsea. Se uită în sus, cu ochi uimiţi şi dezorientaţi, apoi începu »latre.

Am strigat ca să-l pun la punct, dar continuă sa se joace de-a căţclul până când, brusc, deveni dintr-odată un bătrân care-şi târa piciorul. Şi nici măcar nu era piciorul care-l durea. Ce nebun!

- Bart, stai drept! Ai zece ani, nu o sută. Dacă o să continui să mergi cocoşai, aşa o să rămâi.

-Zile strâmbe, strâmbă calea.

- N-are nici un sens ce spui.

- Şî Domnul a ***apus:*** „Precum vă fac vouă oamenii, aţa să le faceţi şi voi lor".

- Greşit. Citatul corect e Mj***precum voiţi să vă facă voud*** oamenii, faceţi şi voi lor"

M-am întins să ajut ceea ce parca să fie un bătrân. Bart st încruntă, gâfâi, se apucă de piept, apoi se plânse de inima lui bolnavă, care nu puica să-ndure c&ţ&ratul în copaci

Am făcui o pauză şi am aşteptat sfl spună ccva. Maml avo capul întors de parcă asculta vântul. Tata se aplecă în fală, ur- mărindu-mă cu interes.

-Continuă, Jory, mă Incura/ă ei. Nu le opri. Nu suntem *orbi.* Am văzut cum se schimbă Bart.

îngrozit să le povestesc mai multe, mJ-am lăsat capul În ***piept*** şi am vorbit foarte încet

-Am încercat de mai multe ori să vă povesesc. Mi-eni frică. Eraţi amândoi atât de îngrijoraţi pentru Ban, că nu puteam să vorbesc.

-Te rog, nu omite nimic, spuse tata.

M-am uitat doar la tata, incapabil să întâlnesc ochii temători ai mamei.

- Doamna de alături îi tot dă lui Bart tot soiul de cadouri scumpe. I-a oferit un pui de St. Bernard, căruia fi spune Apple, două trenuleţe electrice şi un sătuc cu peisaj montan - În cefe mai mici detalii. A transformat una dintre camerele ei imense

în cameră de Joacă doar pentru el. I-ar da şi cadouri, dar Birt l n-o lasă. I

Şocaţi, se întoarseră unu] spre celălalt, fntr-un final, (aii spuse: I

-Şi mai ce?

Am înghiţit în sec şi mi-am auzit vocea răguşită, ciudall. Asta era partea cea mai rea, care durea cel mal tare. I

- Ieri eram în curtea din spate, lângă zid, unde e copacul ăla I găunos. Aveam foarfecele de grădină şi tăiam cum mi-aJ ariiaJ I tu, tati. când am simţit un miros de ceva putred. Pflrea sA vini ■ din scorbura copacului. Când am verificat... l-am găsit... A trebuit să înghit din nou înainte să pot continua. ***L-amgâsil | pe Clover***. Era mort şi descompus. î-am săpat un mormânt. | M-am întors repede ca să-mi şterg lacrimile, după care le-am relatat restul întâmplării. L-am găsit cu o sârmă în jurul gifu- I lui Cineva mi-a omorât intenţionat câinele! !

Şedeau pe canapea fcră să zică nimic; păreau şocaţi *fl spe-* riaţi Mama dipi ca să-şi reţină lacrimile; şi ea II Iubite pe Clover. Mâinile ti tremurau când se Întinse după un şervcţeL Dup! *ace*

își împleti mâinile agitate și le ținu în poală. Nici ea, nici tata nu întrebară cine îl omorâse pe Clover. Am bănuit că și ei credeau același lucru ca și mine.

Înainte să merg la culcare, tati veni la mine în cameră și vorbi cu mine o oră, punându-mi tot felul de întrebări despre Bart, ce făcea, unde se ducea, despre femeia de alături și despre majordom. Mă simțeam mai bine acum, că-l avertizasem. Acum puteau să reflecteze la ce aveau de făcut în privința lui Bart. Și în noaptea aceea am plâns pentru ultima dată după Clover, care fusese primul și singurul meu animal de companie. Aveam aproape cincisprezece ani, aproape bărbat, și lacrimile erau doar pentru băieți – nu pentru cineva înalt de 1,80 metri.

– Ia, lasă-mă-n pace! țipă Bart când l-am rugat să nu se ducă alături. Nu mai inventa povești despre mine, sau o să-ți pară rău.

Fiecare zi ne aducea mai aproape de septembrie și de începutul școlii. Din câte îmi dădeam seama, Bart nu răspundea dragostei și afecțiunii pe care i-o dădeau părinții mei. Erau prea îngăduitori, după părerea mea.

– Ascultă-mă, Bart, și nu te mai preface că ești un bătrân pe care-l cheamă Malcolm Neal Foxworth, cine-o mai fi și ăsta!

Dar Bart tot nu putea să renunțe la șchiopătatul lui închipuit, la falsa lui inimă cu probleme, care îl făcea să gâfâie și să rămână fără aer.

– Nimeni nu așteaptă să mori ca să-ți moștenească averea. Prietenul meu drag, tu n-ai avere!

– Am douăzeci de miliarde, zece milioane, cincizeci și cinci de mii, șase sute patruzeci și doi de cenți! Își folosi degetele ca să facă socoteala. Dar nu știu exact cât am în acțiuni la bancă, deși se poate să fie de trei ori mai mult. Un bărbat nu e bogat

a

■ŞMii-imKOSOCjniMrtcilcic.BailuKcprasâmlcjkcp» nervi rlu. Pare» locuiam cu leiţii ìi Hvde. Daci lui in&ui! g ac prefaci, de cc muta nu-ţi alegea un iul mai bun decai aceU

– Jory, nu-ți pasă dacă mor? sări Bart să mă întrebe.

– Nu.

– Niciodată nu ți-a plăcut de mine!

– Îmi plăcea mai mult când te comportai ca un băiat de vârsta ta.

– Îți vine să crezi că Malcolm Neal Foxworth este tatăl doamnei care stă alături, și ea e chiar e bunica mea, bunica mea adevărată?

– Asta ți-a spus ea?

– Nu. John Amos mi-a spus ceva, ea mi-a spus mai multe. John Amos îmi spune o grămadă de chestii. Mi-a spus că tata Paul și tata Chris nu au fost frați, că mami a spus asta doar ca să nu-i aflăm păcatul. El spune că un bărbat pe nume Bartholomew Winslow a fost tatăl meu și că el a murit într-un incendiu. Mama noastră l-a sedus.

Sedus? L-am cercetat îndelung cu privirea din cap până-n picioare.

– Știi ce înseamnă cuvântul ăla?

– Nu – dar știu că e rău, *foarte* rău!

– O iubești pe mama noastră?

Îngrijorarea îi chinuia ochii întunecați. Se uită greu pe pământ și se uită contemplativ la tenișii lui. Ar fi trebuit să răspundă repede, spontan.

– Bart, fă-mi mie un favor, și fă-ți și ție – du-te în casă și spune-le mamei și tatei ce te tot supără. O să înțeleagă, orice ar fi. Știu că ai senzația că mami mă iubește mai mult pe mine, dar nu-i așa. Are loc în suflet pentru zece copii.

– Zece? țipă el. Vrei să zici că mami are de gând să adopte și mai mulți?

Sări în picioare și fugi, împleticindu-se, de parcă rolul lui de bătrân îl făcuse să piardă până și puțina agilitate pe care

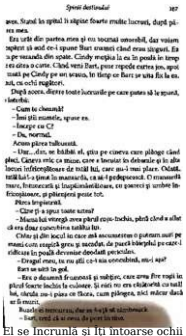

El se Incrunlă şi Iţi Intoarse ochii negri, InilScbnisfn a -VMsc poeţii, erl^lii, muzicienii ţi d amatorii Maral se cutrcmuri dai o injckgcam. Şi pe mnemitm. - Ban, trebuie şi te întreb afla ţi irebute sa-mi dai un ft puns siaccr. N-o şi te pedepsesc, indiferent o: spui. 7« iil l&cut Tiu lui Gover?
-Govcr 5-a dus. N-o şi se mai Intoarci şi Nea In relrtd
IIlmpinse la o pacte ţi se ridici delnda»- ă plectdcptlt- rasă. Dupl aceea ,ţi aminti de Ciniy :l se Intoarse nyedts^ ia. Nici uirnl dintre gesturile ci ou mi Acu şi mi simt mabke In timp ee II urmiram ochii lui Bart-

Spinii destinului

Cc voia sfl spună cu asta?

- Dar lui Bari nu-i lipseşte nimic! Nu e crescut cum am fost crescuţi noi. Ar trebui să fie fericit. Nu facem noi oare tot ce putem?

- Ha da, dar uneori nici măcar asta nu e de ajuns. Fiecare copil c diferit, fiecare are nevoi diferite. £ clar că noi nu-i oferim lui Harl cc-i trebuie.

Mama avea obiceiul să dea replici rapide şi pătimaşe. Dar de data asta rămase tăcută şi nemişcată, aştepând mai multe informaţii. Tata voia ca ea să meargă la culcare de îndată, lucru uşor de observat din felul în care o sărută pe gât. Dar ea era adâncită în gânduri. Avea privirea fixată pe sandalele ei argintii în timp ce vorbea despre moartea lui Clover.

- N-avea cum să fie Bart, spuse ea încet, de parcă încerca să se convingă pe sine, nu doar pe tata. Trebuie să fi fost vreun sadic căruia ii place să tortureze animale - ştii că am citit cum sunt schingiuite animalele de la grădina zoologică. Probabil unul dintre ei l-a văzut pe Clover...

În acest moment, vocea ei se stinse, pentru că rareori vedeam vreun străin prin zona aceasta.

-Chris, adăugă ea, tot cu acea expresie terifiată pe chip, azi Bart m-a luat complet prin surprindere. Mi-a povestit despre un băieţel care era încuiat în debarale şi în mansardă. Apoi mi-a spus că pe băieţelul acela îl chema Malcolm. Oare ştie despre el? Cine ar fi putut să-i spună numele ăsta? Chris, tu crezi că Bart a aflat cumva despre noi?

169

Am tresărit. Ce era de ştiut despre ei, de nu ştiam încă? Ştiam că ascund un secret îngrozitor. Am plecat încet, apoi am luat-o la fugâ spre camera mea şi m-am aruncat pe pat. Era ceva în neregulă cu viaţa noastră, simţeam asta până în străfundul fiinţei mele - şi probabil şi Bart simţea asta.

Şarpele

j/

Soarele şi ceaţa se jucau, ţinându-şi de urât. Eu trebuia să stau singur în grădină. Ca să mă distrez, mă uitam la coaja groasă de pe genunchiul meu. Mă avertizase tati să n-o rup, ca să nu rămână cicatrici - dar cui îi păsa de cicatrici? Am început să ridic cu grijă marginile crustei, doar ca să văd ce en pe dedesubt. N-am văzut nici pe naiba, în afară de carne vie, roşie, gata să sângereze din nou.

Soarele câştigă jocul pe cer şi mă bătea tare în cap. Aproape că-mi auzeam creierii sfârâind. Nu voiam creieri fripţi. M-ara mutat la umbră.

Acum mă durea capul. Mi-am muşcat buza de jos aţa tare, câ mi-a dat sângele. Nu duru, dar mai târziu avea să se umfle aşa de rău, câ mami avea să fie îngrijorată. Asta ar fi bine. Ar trebui să fie îngrijorată de ceea ce se fntâmplâ cu mine.

Odată am fost băieţelul mamei şi aveam parte de multl atenţie, înainte să apară blestemata aia de fetiţă şi să-mi ia locul în curând, aveau să se Intoarcâ mama şi Jory de la balet. Atll conta pentru ei - dansam! şi Cindy. Eu ştiam despre lucrurile importante, care contează cel mai mult în viaţă - bani. SI ai mulţi, apoi nu trebuia să te mai gândeşti câ-ţi trebuie sau cum să faci rost de ei. John Amos şi cartea lui MaJcolm mă invitaseră asta.

- Bart, spuse Emma, care se furişase fn spatele meu. îmi pare rău câ ai ratat excursia la Disneyland. Ca să te simţi oui

bine. ţi-am fâcut un tortuleţ de ziua ta doar pentru tine

Ţinea în mâini un tortuleţ cu o singură lumânare în mijlocul ciocolatei. N-aveam doar un an! Am lăbit tortul din mâinile ei, iar acesta căzu pe jos. Ea ţipă, părând atât de supărată, că aproape plângea când se dădu în spate.

– N-a fost un lucru prea frumos sau recunoscător, spuse ea cu o voce sugrumată. Bart, de ce trebuie să te porţi aşa urât! Cu toţii facem ce putem.

Am scos limba. Ea oftă şi mă lăsă în pace.

Mai târziu, Emma ieşi afară cu fetiţa aia râsgâiată în braţe. Nu era sora mea. Nu voiam nici o soră. Emma o puse pe Cindy în piscina de plastic. Începu să dea din picioare şi să se bălăcească. Proastă, proastă, proastă... nici măcar nu ştia să înoate. Uite cum râde Emma şi se bucură la toate chestiile de bebeluş pe care le face, când eu pot să stau şi-n cap. Dacă aş sta eu în piscina aia şi aş da din mâini şi din picioare, nu i s-ar părea drăguţ.

Am aşteptat să plece, dar Emma îşi trase un scaun, se aşeză şi începu să cureţe mazăre. Poc, poc, poc făceau boabele verzi în castronul albastru.

– Aşa, draga mea, o încuraja Emma pe Cindy. Aruncă apă, dă din picioruşele alea drăguţe, dă din mânuţe şi întăreşte-ţi membrele, şi în curând o să înoţi.

Am stat şi-am aşteptat; fiecare plescăit curbată îmi spunea că în curând Emma trebuia să se ridice şi să plece la bucătărie. Cindy urma să rămână singură. Singură-singurică. Şi nu putea să înoate. Picioarele se lăsau în jos ca mine când voiau să prindă peştişori. Ce n-aş da să am şi eu coadă să plescăie cu ea!

Căzu şi ultima boabă de mazăre verde. Mi-am încordat muşchii. Tocmai când sosi mama în maşina ei roşie-aprins şi se opri lângă garaj. Emma o aşteptă s-o salute. Mai întâi apăru Jory sărind pe gazon.

– Bună, Emma! strigă el. Ce avem de mâncare?

– Ţie o să-ţi placă, indiferent ce e, răspunse ea. Toate alimentele ei erau doar pentru el, băiatul ei drag şi frumos. Pe mine – odrasla-ntâi – nu mă trata aşa! Cât despre Bart, continuă ea,

mielul şi desertul. Numai Dumnezeu ştie cât e de greu să-i faci pe plac băiatului ăluia.

Mama se opri să vorbească cu Emma de parcă nu era o servitoare, apoi fugi să se joace cu Cindy, s-o sărute şi s-o ia în braţe, de parcă n-o văzuse pe toantă de zece ani.

– Mami, zise Jory, de ce nu ne punem amândoi costumele de baie să ne băgăm în piscină cu Cindy?

– Facem întrecere până la casă, Jory! fu de acord mama şi o zbughiră ca doi ţânci.

– Să fii cuminte şi să te joci în continuare cu răţuşca şi barcuţa, îi spuse Emma lui Cindy. Emma o să se întoarcă imediat.

Am ridicat capul şi-am început să mă târăsc pe burtă. Fetiţa din piscină se ridică în capul oaselor şi îşi dădu jos costumul de baie. Goală puşcă, îşi aruncă cu neruşinare costumul de baie ud spre mine, apoi mă tachină şi râse, chemându-mă cu trupul ei gol. După aceea, de parcă se plictisise de reacţia mea, se aşeză la loc în apă şi se uită în jos la ea c-un zâmbet secret. Netrebnica! Fără pic de ruşine! Cum să-mi arate părţile ei intime?!

Mamele ar trebui să-şi înveţe fiicele cum să se poarte, cuviincios, corect, pudic. Mama mea era fiica lui Corrine, despre care spunea John Amos că e slabă şi niciodată nu-şi pedepsea copiii suficient.

– Da, Bart, bunica ta şi-a distrus copiii, şi acum trăiesc în păcat şi îl nesocotesc pe Dumnezeu şi legile lui!

Se vede treaba că eu trebuia să mă ocup s-o învăţ pe Cindy despre modestie şi ruşine. M-am târât înainte. Acum îi captasem atenţia. Ochii ei albaştri se făcură mari. Buzele ei rumene se deschiseră. La început, părea fericită că în sfârşit aveam să joc jocuri de bebeluşi cu ea. După aceea, o presimţire îi umple ochii de spaimă. Încremeni şi mă făcu să mă gândesc la un iepuraş alb speriat de un şarpe rău. Şarpe. Mai bine să fii şarpe decât păcat. Şarpele în Grădina Edenului care îi face Evei ce ar fi trebuit să se întâmple de la bun început. *Iată, spuse Dumnezeu văzând-o pe Eva în goliciunea ei, pleacă din Eden şi lasă mulţimile să arunce cu pietre.*

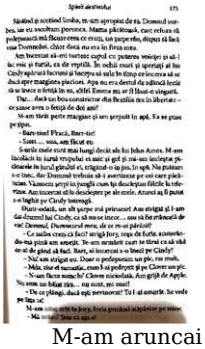

M-am aruncai în faţă şi am încercat să-l lovesc. N-am putui Mi-am plecat capul, m-am dat înapoi şi mi-am luat avânt ca sâ-l lovesc cu capul drept în stomac Se prăvăli la pământ, chircii lot şi plângând de durere. L-am lovit înainte să apuce să mâ omoare, dar nu ştiam că aveam să nimeresc acolo. N-aveam o ţintă foarte bună. Pfiu... cred că a durut rău.

- Nu-i corect să loveşti în vintre, gemu el, cu faţa palidă de parcă era pe punctul de a leşina. Asta e luptă mârşavă, BarL

Între timp, Cindy îşi revenise destul incât să fugă din piscină şi merse dătinându-se dezbrăcată spre casă, urlând cât o ţineau rărunchii.

- Fetiţă rea şi păcătoasă! am ţipat eu. E numai vina ei! Vina ei!

Emma veni în fugă pe uşa din spate, cu şorţul alb fluturând şi mâinile pline de faină. în spatele ei era mama, care-şi pusese un slip sumar, albastru.

-Bart, ce-ai făcut? ţipă mama.

O luă pe Cindy în braţe, apoi sări să prindă un prosop pe care-l scăpase Emma.

- Mami, plângea Cindy. Şarpe mare venit... Şarpe mare.

Ca să vezi! Ştiuse ce era. Nu era chiar aşa de proastă. Mama
o înfăşură într-un prosop şi o puse jos. Se uită urât la mine tocmai când am ridicat piciorul să-l lovesc pe Jory, care gâflia de durere.

- Bart... dacă îndrăzneşti să-l mai loveşti o dată pe Jory, o să-ţi pară rău!

Emma se uită cu ură la mine. Eu m-am uitat de la una li cealaltă. Toată lumea mă ura, s-ar bucura dacă m-ar vedea în mormânt.

încă suferind, Jory încercă să se ridice. Nu mai era chiar aţa de graţios acum. Era la fel de împiedicat ca mine. Nici nu mai era aşa chipeş. Dar tot putea să ţipe.

- Eşti nebun. Bart! Eşti nebun de legat!
- Bart, să nu îndrăzneşti să arunci cu piatra aia în fratele tău! strigă mama când mă văzu că mă aplec să ridic una.

Eşti un băieţel groaznic! Nu arunca! ţip& Emma

M-am întors brusc și am alergat s-o lovesc pe Emma cu pumnii.

– Nu-mi mai spune așa! am strigat eu. Nu sunt groaznic! Nu sunt rău!

Mama alergă spre mine, mă prinse și mă trânti pe jos.

– Să nu mai arunci cu pietre în viața ta, nici să nu mai dai cu pumnii într-o femeie!

Mama țipa în timp ce-mi ținea umerii țintuiți la pământ.

O furie teribilă mi-a cuprins mintea, făcându-mă să o văd ca pe toate femeile cu farmece și forme „ispititoare". Malcolm știa cum stă treaba cu toate, povestea cum voise să le pocnească până li turtește. Ochii mi s-au umplut de ura lui Malcolm, și a mers. Mama începu să tremure în timp ce mă ținea.

– Bart, ce-i în neregulă cu tine? Nu-ți dai seama de ceea ce spui sau faci. Parcă nu ești tu.

Mi-am dezvelit dinții de parcă voiam s-o mușc – apoi am încercat. M-a plesnit tare, de mai multe ori, până am început să plâng.

– Treci imediat în mansardă și stai acolo, Bart Sheffield, până vin eu, să vedem ce-i de făcut cu tine!

Era înspăimântător în mansardă. Am stat pe marginea unuia din pătuțele alea micuțe și am așteptat-o să vină. Nu mă mai încuiase niciodată. Singura pedeapsă pe care o primisem până acum au fost câteva palme... și acum îmi făcea exact ce-i făcuseră lui Malcolm. Eram exact ca Malcolm.

Ușa de la mansardă se deschise, și l-am auzit pași urcând pe treptele înguste și abrupte. Gura să se prefăcu într-o linie crudă în timp ce se înălța deasupra mea, privind în jos spre mine, de parcă se forța să se uite la mine. Niciodată n-am crezut că poate să fie așa rea.

Dă-ți jos pantalonii, Bart.

– Nu!

– Fă cum îți spun, sau o să te pedepsesc și mai aspru.

– Nu! Nu poți să-mi faci rău. Dacă pui mâna pe mine, o să aștept până te duci la cursurile tale de balet și dup-aia o s-o prind pe Cindy – și Emma n-o să poată s-o oprească! Îți pot

civilizată, în care e de presupus că oamenii respectă regulile. Nimeni nu e mai presus de lege, nici măcar presedintele. Și cea mai grea pedeapsă pe care poate un copil s-o îndure e să fie închis, încât să nu se poată mișca în voie. Parca tras atunci. Asta poate fi o experiență traumatizantă.

N-am spus nimic. El vorbi din nou.

– Eu și mama ta am decis că nu mai putem tolera comportamentul tău. Așa că, imediat ce fac programare, vei merge o dată pe zi la un psihiatru. Dacă nu avem de ales, dacă vei continua să ne sfidezi, te vom lăsa în grija doctorilor care te pot ajuta să înveți să te comporți normal.

– N-aveți cum să mă obligați, am strigat eu, îngrozit de ideea că vreun doctor de nebuni avea să mă bage după gratii pentru totdeauna. Dacă încercați să mă forțați, o să mă sinucid!

Mă privi cu severitate.

– Bart, n-o să te sinucizi. Așa că să nu ai impresia că poți să ne păcălești. Eu și mama ta am înfruntat lucruri mai grele decât un băiat de zece ani – ține minte asta.

Mai târziu, când eram în pat, i-am auzit pe mama și pe tata țipând unul la celălalt, țipând cum nu-i mai auzisem vreodată să țipe.

– De ce l-ai trimis pe Bart în mansardă, Catherine? Chiar trebuia să faci asta? Nu puteai să-i ceri pur și simplu să stea în camera lui și să aștepte până ajungeam eu acasă?

– Nu! Îi place să stea în camera lui. Are tot ce-i trebuie acolo ca să fie un loc plăcut – și după cum știi și tu foarte bine, mansarda nu e un loc plăcut. Am făcut ce-a fost necesar.

– Ce-a fost necesar? Cathy, îți dai seama cu cine semeni acum?

– Păi, spuse ea cu răceală în voce, mi-ți tot spun de atâta timp că asta sunt eu – o nenorocită căreia nu-i pasă decât de ea!

Chiar a doua zi, mă duseră la doctorul de nebuni, mă trântiră pe un scaun și îmi ziseră să stau acolo. Stătură lângă mine până se deschise ușa și am fost chemați înăuntru. Doamna doctor era în spatele unui birou imens. Ar fi putut măcar să alerge

controlul awpra personalităţii lui. lilţile. »uhc.mţikn. ifctct,. luptă şi a ₈lsit « sdu|ic foarte iilIcKsanttl.
Şl ■» Umilită! fa.
.... ale puiitiidu-wSnpIda unul Wik.
■ e doar unul dintre nuntcmudi'pr- ţ* pled pe vine mal mult. iu nemişcaţi. cu ochii larg duchl» fi- rind oarecum neajutoraţi.
câteva ore mai tirriu, înainte şi-nil *hc* rugJrluradtc* care, ro-am furi şat prin holul lung şi un tras cu undita l<«i>
mansarda ţi nîcioda____
Ce treabi avea mansarda cu mine cu Mutata! Ere JW pentru «â amândoi fuseserim trimiţi acolo drept pedtaftf im furif ut în patni labe înapoi în hui fft-am bSgH I" tat acolo în linişte speria! de mine IDItimi (ldr^
i jurnalul lui Malwlm, pe cart tl «i»*^
Lăsarea întunericului
Stăm urmitoare. mama Ji lata se aţesară În camera de *zi* vorbeam nJl de puţin. M-am ghemuit pe jos aproape de uţa, în speranţa el ᴅᴜ aveau să mi vădi fi aveau ii ereadi ca am plecat,cum ar fitnfeuit *tı tu*. Nu mă simţeam bineet-i piei- feim ¡menţionat, dar uneori era mai binesS tlil sigur un luciu decjtti-ţi tot pui întrebări.
Li Începui, mama nu vorbi prea rautl, apoi aduse vorba de
-Bait maurăşt& Cbrs. Te unţle ţi pe tine, *ţipt* Jory, fi pe Cindy,C>ei<»oare}lpe£iimMpelliB,darpenrioe mi dispte-
iata onaemai aptoape de pieptul lui f opimasa tot tunpul

pline de afecțiune, îi urmă în sufragerie. Masa trebuia servită chiar și atunci când un băiat de zece ani stătea tăcut și îmbufnat, refuzând să se uite în ochii cuiva.

Atmosfera din timpul mesei fu teribil de stânjenitoare, nimeni nu se simțea în largul lui. Nimeni nu avea poftă de mâncare, și până și Cindy era supărată. Nici Emma nu vorbea, doar își îndeplinea sarcinile în tăcere. Până și vântul, care bătea neîncetat, conteni și copacii rămaseră nemișcați, frunzele lor atârnând de parcă erau înghețate. Dintr-odată se făcu frig, ceea ce mă făcu să mă gândesc la mormintele despre care tot vorbea Bart.

Am stat și m-am întrebat cum puteau mama și tata să-l oblige pe Bart să meargă la ședințele doctoriței Oberman. Cum putea cineva să-l forțeze să vorbească, având în vedere că putea să fie atât de al naibii de încăpățânat? Și tati era și-așa destul de ocupat, fără să-și mai ia din timpul lui alocat pentru pacienți - asta ar fi fost suficient să-i demonstreze lui Bart cât îi pasa.

– Mă duc la culcare acum, spuse Bart rece, ridicându-se fără a cere permisiunea să plece de la masă.

Plecă din sufragerie. Noi am rămas în continuare, prinși într-un fel de vrajă aruncată de Bart.

Tata rupse tăcerea.

– Bart nu e în apele lui. E clar că e ceva care-l tulbură așa de rău, că nici nu poate să mănânce. Trebuie să aflăm ce.

– Mami, am spus eu, cred că dacă mergi întâi la Bart în seara asta și stai pe marginea patului lui multă vreme, și nu vii la mine și la Cindy în cameră, asta ar putea să compenseze pentru multe lucruri.

Se uită lung la mine, de parcă nu-i venea să creadă că ar putea să fie atât de simplu. Tata fu de acord cu mine, spunând că n-are ce să strice.

Bart se prefăcea că doarme, era lesne de văzut asta. Eu m-am retras și am stat lângă tata în hol, în umbră, unde Bart nu putea să ne vadă. Eram pregătit să sar s-o ajut pe mama dacă Bart devenea violent. Tata ținea o mână fermă pe umărul meu și îmi șopti ușor:

– E doar un băiețel, Jory, un băiețel foarte, foarte tulburat. Un pic mai scund decât majoritatea băieților de zece ani, un pic mai slăbuț, și poate că și asta e o parte a problemei. Bart are mai multe probleme de creștere decât alți băieți.

Tensionat, am așteptat să continue.

– E uimitor cum a putut să se nască atât de lipsit de grație, când mama lui e atât de grațioasă.

M-am uitat spre locul în care ședea mama, uitându-se în jos spre Bart, care părea teribil de cufundat în somn – dacă într-adevăr dormea. După aceea ieși în fugă din camera lui, uitându-se cu o privire ciudată și speriată la tata.

– Chris, mi-e frică de el! Du-te tu. Dacă se trezește și începe iar să țipe la mine, o să-l pocnesc. O să simt nevoia să-l bag iar în debara sau în mansardă. Își acoperi strâns gura cu palmele. N-am vrut să spun asta, șopti ea încet.

– Firește că nu. Sper că nu te-a auzit. Cathy, cred că ar fi mai bine să iei două aspirine și să mergi la culcare, și o să-i bag eu în pat pe Bart și pe Jory.

Zâmbi larg spre mine, iar eu i-am răspuns cu un surâs. Purtam discuții seara, când venea să mă bage în pat... sfaturi despre cum să mă descurc în situații dificile. Treburi de bărbați, de care nu trebuia să știe o femeie.

Tata fu cel care avu curajul să se apropie de Bart, și se așeză cu ușurință pe marginea patului său. Știam că Bart doarme mereu liniștit, și când tata se așeză, patul se lăsă într-atât încât trupul firav al lui Bart se întoarse pe-o parte. Asta ar fi trezit până și pe cineva ca mine, care obișnuiam să dorm profund.

M-am apropiat cu grijă, pentru că voiam să văd cu ochii mei dacă Bart se preface. În spatele pleoapelor închise, globii oculari i se mișcau spasmodic, de parcă se uita la un meci de tenis, sau la ceva mult mai înfloritor.

– Bart... trezește-te.

Bart sări din somn, de parcă tata ar fi tras cuvintele dintr-un tun pus la urechea lui. Se ridică, cu ochii negri măriți și terifiați. Se holba la tata.

– Nu s-a făcut încă opt, fiule. Emma a făcut o pătăsică și lămâie pentru desert și a lăsat-o în frigider să se răcească și nu-mi spui că nu vrei o felie. E o seară foarte frumoasă. Dacă erați de vârsta ta, credeam că apusul e cel mai bun moment din zi în care să mă tot. V-ați sărutat?

Bart se uită la tata de parcă vorbea într-o limbă străină.

– Hai, Bart, nu mai sta bosumflat aici de unul singur. Te iubesc! Și mama ta te iubește. Nu contează că uneori ești mai sărăcuț. Sunt alte lucruri care contează mai mult, cum ar fi onoarea și respectul. Nu mai lăcomia să fii ceva ce nu ești. Nu trebuie să fii cineva superspecial, în orice moment dă mai superspecial.

Bart nădăjduia pur și simplu fără să facă nimic și să uite fără vorbe de ocasiune. De ce oare nu putea tata să-l vadă cum e Gean ori? Poate că ăsta ar fi un mod de a-și face cel cel verișor, vorba tă-și prietenească fiul cu nepoțelul? Dacă Bartolomeo ochii atunci când era mama în cameră și nu vroia ca ea să fie de-ajuns, chiar dacă el era doctor.

– Vica e aproape pe terminate, Bart. O să mănânce câteva prăjituri cu lămâie.

De ce te poate atât de drăgălaș cu băiatul care îl ajutase atâta timp la prânz?

Când tata se ridică să plece din cameră, Bart îl urmă în bucătărie. Ea avea umbra prietenă a lui Bart. Brun, bărbătesc. Instinctul tău, care era pe tonusul din spate acum, gândi de o mie ceasloma, de mai avea un pic și cădea pe tapete.

– Ne mu este tatăl tău adevărat, mămă-ă, și nu poți să mă păcălești. Mă urăști și vrei să mor!

Tata se uită greșit pe ușa sonată, apropie de ea pe cea pătă mama cu Cindy în brațe. Bart se duse la bucătărie ca să se ascundă. Nu și lăsase vieți cu prăjituri, dar pădea atâta și se grăbea de furnă, de parcă ar fi putut să cadă de pe ultima de toate.

Cu trei ani mănuși cât o felie din delicioasa prăjitură cu lămâie făcută de Emma, mai în afară de Bart, care nădăjduia și refuza să se clătinească. După aceea, tata se ridică și vru ca

gândise să plece să vadă un pacient. Îi aruncă o privire îngrijorată lui Bart și îi spuse blând mamei:

– Liniștește-te, drăgălașa mea. Nu mai fi atât de îngrijorată. O să mă întorc repede. Poate Mary Oberman nu e cea mai bun pălănie pentru Bart. Poate că manifestă o antipatie foarte mare față de femei. O să-l ghicesc eu pălănie, un bărbat.

Se aplecă și sărute. Am auzit sunetul revelat și tatălui făcut de buze lui. Dacă scoase ne tatălui atâtea unde în ochii cerului, și eu mă-ntrebam ce vedeau, oare.

– Fii liniștită, Cathy! Te rog, nu-ți mai face griji. Totul va fi bine. Vorbi supărătoș.

– Da, șipate ne ne, aruncând o privire plină de îndoială în direcția lui Bart, dar nu pot să nu-mi fac griji pentru Bart... pare atât de confuz.

Îndreptându-se de spate, tata se uită lung și atent la Bart.

– Da, șipate ei fiere. Și Bart e un supărătoș. Vezi ce bine se joacă de efectele sale, și e la mod pufos de un metru de pânduri. Dar nu are bucuria lui el. Cred că ăsta caută el putere, profitând de ea și e mai bărbăt și mai brutepăș, siguranța și bucuria decât în el. Ca bătăi de ucu mă, e gândac. Ăștia e de datoria noastră să-i găsim pe cineva potrivit care să-l ajute, deși pare imposibil.

– Ți-ondaci cu grijă, șipate ei, și cum spunea mereu când îl vedea plecând, cu toată dragostea în privire.

Deși ceea foarte hotărât să stau trezit ca să le protejez pe mama și pe Cindy, tot începuse să mi se facă somn. De fiecare dată când verificam, Bart era tot în bucătărie, privind fără țintă în odihă lui negri, în timp ce mopa frenetic fiecare bucăți, nu mai mult decât ar fi putut vremea să-l trăpăiască.

– Mă duc s-o bag pe Cindy în pat acum, Jerry. Îmi spuse mama, apoi îl atinge pe Bart.

– La culcare... vin la tine în câteva minute. Să te speli pe

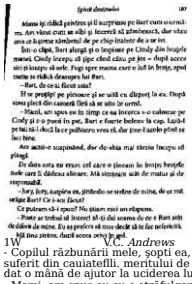

Spirit destrămat 187

Mama îşi dădea pătrăţos şi îl surprinse pe Bart cum se uită. Am văzut cum se uită şi Jocurică să ştie[illegible], dar stau ceea ce la prima săptămână de pe chip iniţiate de a se ivi.

Într-o clipă, Bart alergă şi o îmbrăţişă pe Cindy din braţele mamei. Cindy începu să ţipe chiol căzu pe jos – Aşşi acoro sini şi începu să urle. Fugi spre mama care o luă în braţe, apoi mama se răsuci deasupra lui Bart.

– Bart, de ce ai făcut asta?

El se prăţăşi pe picioare şi se uită cu dispreţ la ea. După ceea plecă din camerii fără să se uite în urmă.

– Mami, am spus eu în timp ce ea încerca s-o calmeze pe Cindy şi o puse în pat, Bart e foarte bolnav în cap. Lucă-l pe tata să-l duică la cer pădurarii vreo zi, dar ţine-l acolo până se face bine.

Am uzăit-o uzapindă, dar de-abia mai târziu începu să plangă.

De data asta nu eram cel care o ţineam în braţe braţele mele care îi dădeau alinare. Mă simţeam atât de matur şi de responsabil.

– Joey, Joey, auzişi-o, jinduindu-se uzdna de mine, de ce mă urăşte Bart? Ce i-am făcut?

Ce puteam să-i spun? Nu ştiam nici un răspuns.

– Poate ar trebui să încerci să-ţi dai seama de ce e Bart atât de diferit de mine. Eu aş putea să mă decid să în fac referinţă. Mă ţine minte, dacă aceea ochii lui, apoi.

1W V.C. *Andrews*

- Copilul răzbunării mele, şopti ea, parcă pentru rine.Toi timpul cit un fost gravidă cu Bart, am suferit din cauiateflli. meritului de vinovăţie. Îl iubeam atât de mult pe tatii lui... ti. într-un fel, eu am dat o mână de ajutor la uciderea lui

- Mami, am spus eu cu o străfulgerare de inspiraţie, podit Bart simte vinovăţia ta când te uiţi 1» el - ce crezi

?PAKTL\\TREIA

Paria lui Malcolm

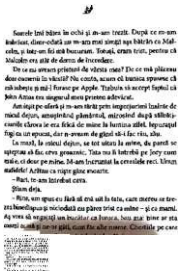

Soarele îmi bătea în ochi şi m-am trezit. După ce m-am îmbrăcat, dintr-odată nu m-am mai simţit nap bătrân cu Malcolm, şi iată-mi fii eră bucuram. Totuşi, eram trist, pentru că Malcolm era atât de dornic de încredere.

Ce se mai auzea prietenii de vârsta ma? Pe ce mă plăceau doar cuvertii în vârstă? Nu cântă, acum eă tunica spuneau că mă iubeşte şi mă i forace pe Apple. Trăiuia să accept faptul că John Attua era singur-al meu prenme adevărat.

Am ieşit pe uşă şi m-am târât prin ingrejurimi luând-e de mână dejun, amuşinţînd plimbărul, mirosind după stilbii-cazelle clarea şe era frică de mine la hartina zilei. Ieşeaţipul fugi-ca un epucat, dar n-avuam de gând să-i fac rău, din.

La masă, la micul dejun, se tot uitau la mine, du parcă se aşteptau să fac ceva greşenie. Tata nu li luţrebă pe Joey cum mănâncă, ci doar pe mine. M-am înţărţuţat la cerealele reci. Ţinum mulţelle! Arătau ca rupte gâne uscarte.

– Bart, te am întrebat cera.

Ştiam deja.

– Rica, am spus eu Rack ăl eră atât la tata, cam mereu ar trezi bunăţiepu şi nicodată eu pâreu trist ca aştre – şi ca mami. Aş vrea să urgăţţ un bucăţar ca Jonica, bun gur. Ţine ar sta cuţţ n-mă şi ne ie gâţ, cum fac ale noastre. Cerealele pe care

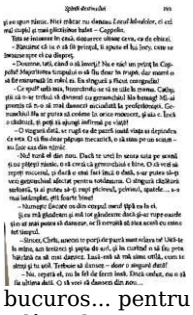

bucuros... pentru ca *chiar* avea să cadă! În adâncul meu,ştiam că o puteam face să cadă cu puterea dorinţei. Aveam şi stau în public şi s-o deochi; după aceea avea să fie partenerul meu dt joacă. Aveam s-o învăţ cum să se târască şi să amuşine pimin- tul ca un câine sau un indian, şi avea să fie uimită câte lucruri poţi să descoperi când a muşini.

- Eu nu vorbesc de o rană minoră» Catherine, spuse nesuferitul ăla de soţ. Toată viaţa ţi-ai forţat încheieturile şi ai ignorai durerea. A venit timpul să începi să conştientizezi că sănătatea familiei talc depinde de bunăstarea ta.

M-am încruntat spre tata, cu regret că uitase ceva şi fusese nevoit să se întoarcă şi sâ audă prea multe. Mama nici măcar nu părea surprinsă că-şi uitase din nou portofelul; era doctor şi ar fi trebuit să aibă o memorie bună. Îi dădu portofelul, care rămăsese lângă farfuria din care mâncase de dimineaţă, şi ii zâmbi ini r-un colţ a] gurii.

- Faci asta în fiecare zi. Te duci în garaj, porneşti marina şi după aia îţi aduci aminte că n-ai portofelul

Şi el îi zâmbi în acelaşi fel.

- Evident că fac asta. Aşa am ocazia să mă întorc şi să aud toate lucrurile pe care nu mi le spui.

îşi îndesă portofelul în buzunar.

-Chris, nu-mi place să foc lucruri împotriva dorinţelor tale, dar nu-mi permit un spectacol de mâna a doua, şi e marea şansa a lui Jory să fie văzut solo...

- Măcar o dată în viaţă, Catherine, ascultă ce-ţi spun. La genunchiul ăla ţi s-a făcut radiografie, ştii că e rupt cartilajul şi încă te plângi de durere încontinuu. Durerea cronică e una - durerea acută e alta. Asta vrei?

- Of, voi, doctorii! pufni ea. Aveţi nişte păreri atât de sumbre despre cât de fragil e corpul uman. Mă doare genunchiul, şi ce dacă? Toţi dansatorii mei se plâng că-l doare ceva. Se plin- geau şi când eram În Carolina de Sud, se plângeau şi-n New York, şi-n Londra... ce înseamnă durerea pentru un dansator? Nimic, doctore, absolut nimic ce nu pot să suporL

-*Cathy*

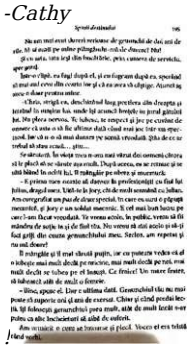

Spunt Grainaler 195

Nu am mai avut cheresi versiune de genunchii de cîţi ani de ale. Mi ai scuzi pe mine pîlăgăluchi - cîţi le dîncuri? Hîy!

Şi cu ata, una lîngă din buuchi Brie, prin camera de serviciu, apar gărţi.

Este o clipă, ea fugi după el, şi eu fugeam după ea, speriind şi mai mul cîrcu din centru iar şi cîţi ea ara vă chipige. Atunci aş avea o doare pentru mine.

-Chris, strigă ea, deschîrbul lung pretîrea din dreapta şi ieşitul la ranjim lui, unde îşi aruncă brotşele în jurul gîtului şut. Nu plecu nervoş. Ţi iubesc, te respect şi joc pe cuvînt de onoare că este o vă fie ultima dată cînd mai joc într un spectacol. Iar vă ro o vă mai dunem pe sămă vrodeaţi. Şîţi de ce se rîdul vă stau ocuri... gîţc...

Se dărîmă. Şu vîţşi ţoţa n ara mai vîrsat din oameni cîrcu şi le plîcă vă se vîrste aşa mult. După aceea, ea se retrase şi se uită blînd în ochii lui. Îl mîngîie pe obraz şi murmură:

- E prima mea eserie şi durere la profesionişţi cu fiul lui Julius, drăgul meu. Uită-te la Jory, cît de moţi semănăl cu Julius. Am corografiat un pas de dînse special. Ţi cîţi eu scuzi o plîţşţi mesteţel, şi Jory e un soldat mucenic. Ţi cel mai bun bazu pe care l-am făcut vreodată. Ţe vreau acolo, în public, vreau să fii mîndru de noţie în şi de fiul tău. Nu vreau să stai acolo şi să-şi fuţi gîţţi din cauza genunchiului meu. Ascîţe, am reţeţat şi nu mă doare!

Îl sărută şi îl mai cîţuţi puţin, iar eu puteam vedea că al o iubeşţe mai mult decît pe mucenic, mai mult decît pe tuţi, mai mult decît se iubea pe el însuşi. Ce frică! Un mare fraţer, şi iubeşte atît de mult o femeie.

- Dînc, apoţe el. Ţine e ultima dată. Genunchiul tău nu mai poate vă suporte ară şi ani de exersat. Chiar şi cînd poţăi lecţia îţi foloseşţi genunchiul para mult, atît de mult încît vor pîţea ca alte bucîţerţi ai alînd de uşoţi.

Am ovuţică e cuţe ar înţeţeţe şi plecă. Vocea ei era tăţată şi tînţă mult.

Buni
vini o noui idee. Se apleci ţi o chemă.
-CątW>, dat ce zid de culeş pe cane spuneai d ai de jui s-D scrii? Ar fi un moment but s-o începi... Se uiU tue,h
minte cl eţti foarte iubii. Daci ai vreun resentiment f«tî dt ceva, sui de cineva, tot ce trebuie şi faci c şi »-lI ţi şi-ţm ;pl
Feiid? Aveam să fiu fcricit dnar cirtd avea să dispari d din
voia ca ea să rlmânS înviaţi... uia tinuL Eu voiam ii fa: n<* în specul ca Majcnlm. a faci m-ara pcefkutci elen Injin> aşteptând şi pkce tati. ţi eu aveam şi ttaiii singur. W B plicea când eram singur, când mă simţeam trist, singur,rtii. furios... ţi chil, a ' ' ' "
Ce ştia ca despre mine? Nu simţeam durere cindtflàiKfr lecaiu buza? îmi plăcea gustul de sânge.
- Să-ţi spun un lucru, Bartholomew Scoţi WIKIO» SW- Md, dud ai fi bilețelul imn, ÍM) nul altoi din ciad ii ei»' Cred ei Iţi ptace *şi* chinui oamenii ţi şi fad rJutiţl doaip«*« ci vrei atenţie. Nu-i nevoie de un psihiatra Ol secedlptaK«'

-TACI DIN GURA! am ţipat eu

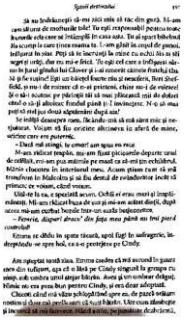

ncavând nimic pe ea în afară de o pereche de pantalonaşi scurţi verzi cu alb. Avea să crească, să se facă mai frumoasă şi să devină ca toate femeile, ademenind bărbaţii în păcat. Şi avea să-I trădeze pe bărbatul carc o iubea, avea să-şi trădeze şi copiii. Dar... dar... dacă ar fi urâtă, ce bărbat ar mai dori-o? Daca ar fi urâtă, n-ar face copii. Atunci n-ar fi în stare să farmece bărbaţii. I-aş salva toţi copiii de la ce-ar putea ea să facă mai târziu. Să salvez copiii, asta era important.

- Barr-tee, spuse ea zâmbind la mine, cu picioarele încrucişate, încât îi vedeam chiloţii dantelaţi pe sub pantaloni Joacă, Barr-tec? Joacă cu Cindy...?

Mânuţe grăsune se întindeau spre mine. încerca să ni „seducă"! Avea doar doi ani şi câteva luni şi deja ştia toate metodele alea mârşave ale femeilor.

- Cindy! strigă Emma din bucătărie, pe când eu eram pe jos, dar nu putea să mă vadă de tufişuri* Eşti bine?

-Cindy joacă castele de nisip! răspunse micuţa nimeni,de parcă voia să mă protejeze. După accea îşi luă galetuşa preferată roşie şi mi-o oferi - şi lopăţica roşu cu galben.

Am strâns mai lare în mână mânerul briceagului.

-Cindy cea drăguţă, am cântat eu încet În timp că mâ târâm mai aproape, cu un zâmbet dulce pe faţa, care o fkusă chicotească. Cindy cea drăguţă vrea să se joace de-a salonul de frumuseţe...

Bătu din palme.

-Ohh, zise ea încântată. Drăguţ!

Părul blond din mâna mea se simţea mătăsos şi curat. R& când am tras uşor de părul ei şi i-am dat jos funda din coadl

- N-o să-ţi fac rău, am spus eu, arătâudu-i cuţitul cu mâner sidefiu. Aşa că sâ

nu ţipi... stai cuminte la salonul de înfru-
museţare până termin.
Aveam o listă de cuvinte noi în camera mea.
Trebuia sâ pronunţ, să le exersez ortografia şi
să le folosesc de cel puţin dnci ori În aceeaşi zi
- şi de-atunci în continuare. Trebuia

iSpinii ifa/ÎMn/ni
ştiu cuvinte importante ca să pot să impresionez oamenii, ca să
ştie că sunt deştept.

Intimidant. Am înteţeles - însemna să-i faci pe oameni să se
teamă de tine.

În cele din urmă - şi-asta ştiam. însemna că mai devreme sau mai târziu avea să vină şi vremea mea.

Senzual - cuvânt urât. însemna fiori care te trcc când atingi fete. Trebuia să scap de chestii senzuale.

M-am plictisit repede de cuvintelc importante pe carc trebuia să le învăţ ca să câştig respect. M-am plictisit să mă prefac că sunt Malcolm. Problema era că începeam să mă pierd pe mine. Acum nu mai eram Bart până la capăt. Şi-acum, că începuse să dispară, dintr-odată Bart nu mai părea la fel de prost şi de vrednic de dispreţ cum fusese odată.

Am recitit o anumită pagină din cartea lui Malcolm când era de vârsta mea. Ura părul blond, ca al mamei lui, ca al fiicei lui - dar nu ştia despre micuţa Xorrine" când a scris:

Numele ei era Violet Blue, şi părul ei îmi amintea de părul mamei. Îi uram părul. Mergeam la aceeaşi şcoală de duminică, şi eu şedeam în spatele ei şi mă zgâiam la părul ei care într-o bună zi avea să ademenească vreun bărbat şi să-l facă s-o do- rească, aşa cum o dorise şi amantul pe mama mea.

A zâmbit la mine într-o zi, aşteptând un compliment, dar am păcălit-o. I-am spus că părul ei e urât. Spre surpriza mea, a început să râdă.

- Dar are aceeaşi culoare ca ***al*** *tău. Mi-am* ras *tot părul* În *ziua aceea când am prins-o pe Violet Blue, a doua zi, am trântit-o la pământ. Când a plecat acasă* ***plângând,*** *era la fel de cheală ca şi mine.*

Tot părul ăla blond şi drăguţ, care fusese cândva al lui Cindy, zbura în vânt. Ea plângea în bucătărie. Nu pentru că o speriasem sau pentru că-i făcusem rău. Zbierâtul Emmei fu cel care ti spuse câ se întâmplase ceva rău. Acum, părul lui Cindy arăta ca al meu. Des, scurt şi urât.

Ultimul dans

- Jory, strigă mama uşurată când mă văzu venind. Slavă Domnului că te-ai întors. Ai mâncat bine la prânz?

Sigur, am spus eu, bun prânzul, dar nu era prea atenta d nu dezvoltam răspunsul, pentru că era mult prea ocupată cu detalii de ultim moment. Aşa decurgeau zilele de spectacol; cursuri dimineaţa» repetiţii după-amiaza şi spectacolul seara. Grabă, grabă, grabă, şi în tot timpul acesta Îţi inculcai convingerea că avea să vină sfârşitul lumii dacă nu dansai cât de bine puteai. Şi când nu venea sfârşitul lumii...

-Ştii, Jory! exclamă mama fericită în cabina de machiaj pe care o împărţeam - era în spatele unui paravan şi nu prea puteam să ne vedem efectiv. Toata viaţa m-a încântat baletul. Dar seara asta va fi cea mai grandioasă dintre toate, pentru că o să dansez cu fiul meu! Ştiu că noi am dansat Împreună de multe ori, dar seara asta e specială. Acum eşti destul de bun Încât să dansezi solo. Te rog, tc rog, dă tot ce ai mai bun în tine, ca iulian să fie mândru în cer de singurul lui fiu.

Sigur, aveam să îmi dau toată silinţa, ca întotdeauna. Se aprinseră luminile rampei, uvertura se termină; cortina se ridică. Fu

un moment de linişte înainte să înceapă muzica din primul act. Genul meu şi-al mamei de muzică - genul care ne purta pe amândoi spre tărâmul acela de-a pururi fericit, unde orice se putea

întâmpla, chiar şi finaluri fericite.

[illegible]

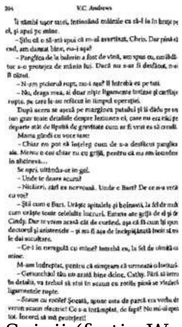

Spinii (frrtimWuf

-Când medicii vor fi siguri, alunei vei şi ii. Dar un Uuru e cert, n-o să mai poţi să dansezi niciodată. Şi mi-au mai spus că nu vei putea nici măcar să le faci demonstraţii elevilor. Nu mai poţi să dansezi sub nici o formă, nici măcar vals.

0 spuse cu fermitate, dar şi cu durere şi compasiune în ochi.

Părea şocată, nevenindu-i a crcdc că o căzătură atât do mică făcuse atât de mult râu.

-Nu mai pot să dansez...? Deloc?

- Absolut deloc, repetă el. îmi parc rău, Calhy, dar le-am avertizat. Adu-ţi aminte de câte ori ai căzut şi le-ai lovit la genunchi. Cât crezi că poate să îndure? N-o să-ţi mai fie uşor nici să mergi. Aşa că, plângi cât de tare poţi. Scoate-ţi asta din minte.

Plânse în braţele lui, şi eu am stat pe un scaun şi ani suspinat în sinea mea; mă simţeam atât de îndurerat de parcă eu îmi pierdusem capacitatea de a dansa.

E în regulă, Jory, spuse ea după ce îşi şterse lacrimile ş îşi compuse un zâmbet şovăielnic. Dacă nu pol să dansez, o şi găsesc altceva mai bun

de făcut - deşi, Dumnezeu ştie car< va fi acela

.Alti bunici

]>

.

Dagă câteva zile, mama se simţea mult mai bine, şi-atunci tati aduse le spital o maşină de scris portabilă, un teanc gros de hârtie galbenă şi alte rancuale de scris. Îngrămădi totul pe măsuţa, care se răsturnă pe patul mamei, şi îi arătă cât de dizerte zăbrelele lui fermecătoare.

– Ei ne mamont fănţis bun să turmănţ cartea pe care ai luat-o mai de mult, apoi ei. Uită-te prin paralele tăcerii şi dă-i drumul – şi nuiba nă-i nu pe fâia pe care s-ar putea nă-i rămpşi! Ştiţeţe-i cum ai fost şi tu rănită, cum am fost şi eu. Îngăngăie-i de câteva ori şi pentru Cory şi Carrie. Şi dacă tot te apucă, dă câteva lovituri şi pentru mine, Joey şi Bart, pentru ei şi ei sunt afectaţi.

Despre ce vorbea?

Se uitară unul la celălat îndelung, apoi au fă luă din mâini. Bărbăteşte, o agendă mare şi o dopchise, lăcătă i-au putut vedea scrisul ei mare de mână, de fetiţescă.

– Nu ştiu dacă e tâne, murmură ea cu o privire stranie. Ar fi ca şi cum aţi citi totul din ceţ. Toate durerea ar avea.

Tăţi scunură din cap.

– Cathy, fii ce crezi tu că trebuie facut. Ca sigurenţă ai avut un motiv bănuiesc pentru care ai început toate chrţîm ăle. Care ştie, poate o să înceapă o nouă carteră, una care să te ajute

fcc5 njal nniÜ dccÄt pcecedcnta.

Cu Util o aţi epura. Emma cu Cindy m braţí, }i eu ţinân- d».lsl(tasde mini *pt* Ban. Tat« o ridici pe mama de pe locul «nbtifioa«al în scaunul cu rotile pliant, pecar

ieşită în scăun cu repulsie, în timp ce Cindy strigă

-Mama, mama!

Îţi spu-i pâna cum venez mamu acasă, atât timp cât venea, dar Bart uăsu le spate şi se tot uită la mama din cap până în picioare, ca la o stăţică de care am-i plăcea.

Apoi Bart se întoarse şi ieşiră în curte. Nici măcar nu o ajutase. O umbră de durere ştirbită chipul mamei! Ieşiseră şi-l dusese.

–Bart? Nu pleca înainte ni ajuc: ăi ie sulet. Nu le lucrui ci nă vrşţ! Nim nu ştii cât de dor ţi-a fost de tine. Spu-i că mi-ţi

Odftampi de la «edlnlcle de terapie nü-a i lacroi poţl sâfad «tind Inlr-UT scaun din ista. Se întrerupse, [FOIIj] ca privirea lui urâţi fi i

ieu preferat, dar tine minte *ci*

- Nu! Nu mă iling«! strigă <1 în gura mare. Nu trebuii ti dansezi şi şi cazi! Ai cSita pentru c&nuvonî s5 vii acad sS ml vezi din noul MS urlşţi acum pentru ci l-am ttiat pirul lii Cindyl Şi icum ălai fîn scaunul ila doar ca şi ni pedepsijti.

Intorcându-se pe loc, fugi sprt curtea din spate, sirindpe pietre Trecuse de douŞ, când se împiedici Ji ctau. Adnotă- du-se depe jos, fiigi din nou, se lovi de un copăc şi (jpj.TfelisrA cum ii sângertati nasul. Mamii, ce Jenant!

mana în cisi.cu Cirdy carcera Încânt «15 ă sta taftabq! - Hu-ţl face griii în legituri cu Ban... o eîseSntonci iyl

|

.ţit... ii fost foarte dor de tine, Cathy. L^m .nil pllnflai noaptea. Şi noullul psihiatru, de Hermes, spune

eîenultăot; oţtilitaif a ¡-a dispărut întru citva.

Ea nu spuse nimic, ci doar continua şi.şi Îseaci mina prii

ţel In salopeta ei. deţi Emnta încerca şi lege o pan&d intru smoc scurt de pir. Bănuiesc că-î spusese tatl despre cence-i

Seara, msl tfcriulXd Bartcra la cuicar&amaltsgBdipI o carte pecaieo lisasem în camera dcai ţi am auzit vocea im- mei venind dlnsprecar

na. Uite ce i-a Acut lui Clndy. u

ăa trebuit şi faţ şi mae««

pe pat fi să mi uiţ la pereţii acoperiţi cu postwe eu **Julan** Marquct dans&nd cu Catherine DaiiL Nu era plmadati dul mi intrebam cum o H foit tărăi meu «divirat Oue o luţise foarte mu» pe mama? Oare ea II iubise pe dl Oaje as Il fe" mal feriţi» daci d nu ar fi murit inainte să minase?

tis undeva, pacienii de văzul, du de dau asta suni la spital şi le spuse *ci* avea o Uigeml acaal. Şi

duar aşa erai

Spt»«ltUfloM

tatului Paul – nnu ena ...? Nu am putut să terenin întrebrnea, indoiala mă ţinea să mă simt atât de lipsit de liniştaţ.

Am îngîţit nchii, simţind o tensiune groaznoasă în nes, de parcă o sabie invizibilă ăăăţea ridicată să ne bănuiască pe iuţi.

A dosa ii, sentu, l-aru prins pe tata la bărou şi am începu ă ne uit ce jurnsam în mine până atunci.

– Tati, trebuie neapărat să fieţi ceva cu Bart. Mă sperie. Nu ştiu cum o ă mai putem nă trăim cu ei în casă, pare că a luăcpu ă-şi plardă minţile – dacă nu şi le-a pierdut deja.

Tata şi-a lăsat capul le-nâinţ.

– Joey, eu ştiu cu să fac. Mama nu ar muri dacă ar trebui ă-l trimitem în altă parte. Nu ştii prce cât a trecut ea. Nu ştiu dacă mai poate ă îndure,... ar fi diatruţă dată ar mai pierde încă un copil.

– O cărăm mai am strigat eu cu sedoare. Dar trebuie ă ne-l mai lăsăm pe Bart să meargă în vizită la oamenii care etau ăllătuţ şi care îi spun minciuni. Se duce acolo cotem, tuţi, şi femeie sia îl ţine în braţe şi îi spune povaţii care Il fac ăi se pceie ciudat când vine acasă, cum ar fi că e bărbăc ano că urăţie ferocile. E nuznai vina ei, tuţi, e bărbănei îndărătate în negru. Când o ă-l lase în pace pe Bart, o ă revină la cîi cine era ă înainie ă vină ca.

Se uită la ceiue în cel mai ciudat mod, de parcă ceva din

De multe ori mi uitam la al treilea sol al mamei ţi-mi do- Itu adevirat, dar în momentul Sn CBre i(

afară, în curte, când eu și tati ne-am pus câte un pulover călduros și ne-am furișat pe ușa din față.

Era pâclă, și frig, și umezeală, în timp ce mergeam unul lângă celălalt spre uriașul conac fantomatic cu porțile lui negre impresionante.

– Dr. Christopher Sheffield, spuse tati în cutia neagră prinsă lângă una din porți. Vreau s-o văd pe stăpâna casei.

În timp ce porțile se deschideau tăcute, tati mă întrebă cum de nu aflasem până atunci numele femeii. Am dat din umeri, de parcă nu avea nume, și, din punctul meu de vedere, nici n-avea nevoie. Bart nu-i spunese niciodată altfel decât bunica.

La ușa din față, tata bătu cu ciocănelul de alamă. Înăuntru, am auzit zgomot de pași târșâiți în hol, și John Amos Jackson ne pofti înăuntru.

– Stăpâna noastră obosește repede, spuse John Amos Jackson, cu fața lui suptă și prelungă, cu ochii adânciți în orbite, cu mâinile tremurânde, adus de spatele lui îngust. Să n-o supărați.

M-am uitat la felul în care îl privea tata, încruntat și perplex, în timp ce bărbatul cu chelie plecă și ne invită să intrăm într-o încăpere ale cărei uși le deschisese el.

Doamna în negru ședea în balansoarul ei.

– Îmi pare rău că vă deranjez, spuse tata, uitându-se fix la ea. Numele meu este dr. Christopher Sheffield și locuiesc în casa de alături. El e fiul meu mai mare, Jory, pe care l-ați cunoscut deja.

Părea încântată și agitată când ne făcu semn să intrăm și ne indică scaunele pe care să ne așezăm. Ne-am așezat cu grijă, nu intenționam să stăm foarte mult. Secundele care trecură păreau ore, apoi tata se aplecă în față ca să vorbească:

– Aveți o casă minunată.

i

Se uită în jur din nou, la toate acele lucruri cu grijă și alte piese de mobilier elegante. Dar să revină tablourile.

Văzul ei se opri mai jos. Mâinile ei se întinseră ca pentru a ... de parcă îl implora să-i înțeleagă mușenia. ... Știam că vorbește engleză foarte bine. De ce se prefăcea?

În ciuda ... aristocratice, pline de inele strălucitoare, ... dar mâinile ei ... se jucau cu șiragul de perle pe care știam că îl poartă pe sub rochia neagră. Privirea lui stărui la ea, iar ea se așeză repede pe mâini.

– Nu vorbiți engleză? întrebă tata cu voce gâtuită.

Femeia încuviință din cap viguros, indicând faptul că poate să vorbească engleză. El se încruntă. Avea din nou acea privire confuză.

Păi, ca să trec la subiect, fiul meu Jory mi-a spus că dumneavoastră și fiul meu cel mai mic, Bart, sunteți foarte uniți. Jory mi-a spus că-i luați lui Bart cadouri scumpe și îi dați dulciuri între mese. Îmi pare rău, doamnă... doamnă...? Se opri, așteptând ca ea să-i spună numele. Încruntat nu primi nici un răspuns, continuă: Când vine Bart, aș vrea să-l trimiteți acasă fără recompense. A făcut câteva lucruri urâte, care trebuie pedepsite. Eu și mama lui nu putem să-i permitem unei străine să se amestece între Bart și autoritatea noastră. Când îi faceți poftele aici, noi îndurăm consecințele.

În tot timpul acesta, el se chinuia din răsputeri să-i vadă mâinile la fel cum se chinuia ea să le ascundă.

Despre ce era vorba? De ce voia tati să-i vadă mâinile? Îl fascinau toate inelele acelea incredibile? N-aș fi crezut că-i place genul ăsta de lucruri, din moment ce mama avea o aversiune pentru orice fel de bijuterii în afară de cercei.

Apoi, când tati părea că se uită la unul dintre tablourile ei, mâinile ei apărură, atrase de magnetul șiragului de perle de la gât.

Își întoarse capul imediat. Tata vorbi în afara contextului, și ne sperie și pe mine, și pe ea.

– Inelele alea pe care le purtați – le-am mai văzut undeva!

Când își ascunse mâinile în mâneci într-un mod mult prea evident, tata sări în picioare ca ars. Se uită la ea, se uită din nou ... prin cameră, apoi o țintui cu privirea. Eu se cutremură.

Se paie ci în ultima vieme AU Înţelegeam nimic.
oâ Baitholomcve Vlintlow, apuse eL Iiieldc alea. âoaffioâWlo dew-dace n-at avutfcunul-simt site ascuini?
Poate dihnn deghizai ea ţi-ar fi funcţionat, ttl jUu prea bine vocea ţi gaturile. Perţi cârpdealta negreai
degetele tafe sdipesc dfhsun- hotatile statutului tău. Uiţi ce ne-au fia* nnioturtc ales' Cws am uitat 7.ilde
alea ncsf&iţtie. în cate sufeream de frig sta

de cald, de singurătate – toată durerea noastră e simbolizată de un șirag de perle și de inelele de pe degetele tale.

Eram șocat și confuz. Niciodată nu-l mai văzusem pe tata atât de supărat. Nu era ușor să-l provoci – și cine era femeia asta pe care el o cunoștea, și eu nu? De ce îi spusese doamna Bartholomew Winslow – numele fratelui meu vitreg? Oare chiar era adevărat că ea era bunica lui Bart – și Bart nu era fiul tatei Paul?

Tata continuă.

- Dc M. doamnă Wltiştovi «ic W>. Ai <»Cn» Cipoţlli tunai aici şi n-o >ă te gistm? Cum poţi sl pâcâkţii pe cism când până fi Cehii în cate iţi ţU capul Iţi di In vileag idrrtll»>> "" ■ Ale fi pe Cathy?
Titlxiii

i-mi de U unul la edili», mă gjndearacit oaie şi chiar ciu bunica lui tari până la urmi. Dar de ceti <ţ«n

– Domnule, îndrie mele nu sunt excepționale. Bart mi-a spus că nu sunteți tatăl lui adevărat, aşa că vă rog să plecaţi din casa mea. Permit să nu-l mai primesc pe Bart niciodată în casă. N-am venit aici ca să-i fac rău – sau oricui altcuiva.

Mi s-a părut că îl privi pe tata amenințător. Bănuiesc că-i oferea o cale de scăpare din cauza mea.

– Draga mea mamă, distracția s-a terminat.

Ea surpină şi îşi acoperi cu mâinile faţa cu văl negru. Eu ţipă, fără să-i pese de lacrimile ei.

– Când ţi-au dat drumul doctorii?

– Vara trecută, şopti ea. Îşi lăsă în jos mâinile ca să poată să-şi folosească mai bine vocea pentru a implora. Chiar înainte să mă mut aici, mi-am pus avocații să vă ajute, pe tine şi pe Cathy, să cumpărați ce teren vreți voi. Le-am ordonat să păstreze anonimatul asupra identității mele, ştiind că nu ați accepta ajutorul meu.

Tata căzu înapoi pe scaun şi se aplecă atât cât să-şi sprijine coatele de genunchi.

De ce nu se bucura că-şi vedea mama eliberată din locul acela? Locuia în apropiere, şi mereu voise s-o viziteze. Nu-şi iubea propria mamă? Sau se temea că ar putea să înnebunească în orice moment? Se gândea că poate şi Bart îi moştenise nebunia? Sau că era posibil ca nebunia ei să-l infecteze pe Bart precum o boală fizică? Şi de ce n-o plângea mama? Mă uitam de la unul la celălalt, aşteptând răspunsuri la întrebările mele nerostite, şi mi-era teamă să aflu că Paul nu era de fapt tatăl lui Bart.

Când tata îşi ridică capul, i-am văzut faţa tristă, şi nişte linii adânci trasate de la nas la gură. Linii pe care nu le mai văzusem vreodată.

– Nu pot să-ţi mai spun mamă, zise el sec. Dacă ne-ai ajutat să cumpărăm terenul pe care e construită casa noastră, îţi mulţumesc. Mâine o să vezi cum e pus un semn cu De vânzare, şi noi o să ne mutăm departe de aici, dacă refuzi să te muţi tu prima. N-o să te las să-mi întorci fiii împotriva propriilor părinţi!

– Propriului lor părinte, îl corectă ea.

»

! II spunea, fiecare privire pe rc ¡-o amnCB dădeau de Înţeles ci ! iubeşte - pini ii«ini ide am seama. Chrisnphcr, ac rugi ca. nu am prieteni, ram

genunchi ca tu şi Cathy

şi să mă iubeşti aşa cum

El părea făcut din oţ

nul de a izbucni în lacrim

– Paul m

iubeşti din nou şi, una

aici, măcar, unde pot să

pusă aşa

el. arit de distant, dar eu <

cu. Sul meu Kibit. ia-mi înapoi jispune-tiicinS —" " * 'nu poţi şi iaci asia, ¡aaâ-mSsUliioi miv3d nepoţii din dnd în cBndHcv ici. aţteptind ca el sa rKpundă. Cind d refiri ea coolinui; Am sperai să fii inţelegitoe daci stiteamaid ţi mia

vocea: am auzit-o «1 pe a ta. Mi ascund În spatele sidiilui ţi asculL Inima îmi ptlnge. Pieptul mi doare de atata dor. (fise umplu ochii de lacrimi pentru ei mi abjin şi nu aiis io 8»'" mare ci-mi put nu. Atit de liu! În continua te el rimase 1£cut Avea expresie aceea detai».

- chrtnopher, mi-aţ da bucuroasa zece ani din viaţi doar ca şi repar riul pe care l-am Scut! A} mai da Inci zecea»! doar ca şi pot căstaub ma» wastriţi şi misWibine^tW

cu ţoale ci mi întrebam de ce

– Christopher, Christopher, nu înţelegi de ce port cârpele astea? Îmi acopăr faţa, părul, trupul, ca să nu ştie nimeni! Dar în timpul ăsta sper şi mă rog că, mai devreme sau mai târziu, amândoi o să mă puteţi ierta destul încât să devin din nou un membru al familiei voastre! Te rog, te rog, lasă-mă să fiu mama ta din nou! Dacă tu o să reuşeşti, poate o să reuşească şi ea.

Cum putea să stea acolo pur şi simplu, fără să i se facă milă de ea, cum mi se făcuse mie? De ce nu plângea ca mine?

– Cathy n-o să te ierte niciodată, spuse el sec.

În mod ciudat, ea strigă bucuroasă.

– Asta înseamnă că tu o să mă ierţi? Te rog, spune-o – spune-mi că mă ierţi!

Tremuram, aşteptând ca el să vorbească.

– Mamă, cum aş putea să-ţi spun că te iert? Dacă aş spune asta, aş trăda-o pe Cathy, şi eu nu pot să fac aşa ceva. Stăm împreună, şi împreună vom cădea, crezând în continuare că am făcut ce trebuia, în timp ce tu rămâi singură şi vinovată. Nimic din ce ai putea să spui sau să faci nu poate să repare moartea. Şi cu fiecare zi în care tu eşti aici, Bart e din ce în ce mai răvăşit. Tu îţi dai seama că el o ameninţă pe fiica noastră adoptată, Cindy?

– Nu! strigă ea, scuturând din cap, încât vălurile fâlfâiau violent. Bart nu şi-ar răni sora.

– Crezi tu? I-a ciuntit părul cu un cuţit, doamnă Winslow. Şi şi-a ameninţat şi mama.

– NU! strigă ea cu şi mai multă înflăcărare decât înainte. Bart îşi iubeşte mama! Eu îi fac lui Bart micile plăceri doar pentru că tu eşti atât de ocupat cu viaţa profesională, încât nu-i mai acorzi atenţia de care are el nevoie. La fel cum şi mama lui e prea preocupată de viaţa ei ca să-i mai pese dacă el are parte de afecţiune. Dar eu am grijă de nevoile lui. Încerc să ţin locul prietenilor pe care nu-i are. Fac tot ce pot ca să fie fericit. Şi dacă faptul că îi dau dulciuri şi îi ofer cadouri îl face să se simtă mai bine, cât de rău poate să fie ce fac? Şi, oricum, odată ce un

i copil are parte de toate dulciurile pe care le-ar putea mânca, îşi pierde apetitul pentru ele. Şi eu am fost odată ca Bart, adorat

îngălțeți, bombănește, gâfâiește și câte diabluri... acum eu le mai rafe:

Tata se ridică și îmi face semn. Mă-nt ridicai și m-am dus lângă el, în timp ce el se uita cu milă la mama lui.

– Mare păcat că ai venit greu tărâtu ca să-ți răcoorperi lăptele. Cdrtă, aș fi fost mulțat de orice dzvdnt bilnd pe cuerul lui d'Supia. Acum, pentru ta urmă-ți de pupte și pod dudzu o să suferim din rou, cum o-ar lătămpia ducă și rămâne nu.

– Te rog, Christopher, îl implorii ea, nu mai am alte rude, pe rămase cârcăi vă-i pune ducă tăiune tou trut. Fii cu mâna dzogurea ta, pentru că, dacă faci ceta, vei ocoteri cea mai bun parte din tine, ceu care te face să fii aș cum ești. Ta mi-ai semănat nicăodată lui Cathy. Intendemana ui crept și mogi o pupte din dzogurea ta – rocoțite-o și acum. Christopher. Tou de ea mâ de zrăbea, lătăi-o o ajuț și pe Cathy, le ofeflu urmă-ți glumacă și pentru știți-o pojlă iubire. Sorry vă și mai domedi. Sac ducă nu rubire, mai o mă iarte, pentru ceea ce ese ch aș fi putut ui fiu o mamă mai bun pentru copiieri.

Acum tata era neștiutor, dar nu pentru mult timp.

– Trebuie să mă gândesc la ceea ce ne-ai spus lui Bart. Nimănui n-a avut prea multă încredere în ai. Percepțiile tale l-au afectat atât de rău, că acum sânt copmuncit. Lasă-l în pace! Lasă-ne în pace! Plecați, mai departe, nu mai aștept și la ceea. Ași și ași și-am dat pasul să nu dzmoortoșezi ch ce zdugi. Chiar și-atunci când ași fugit de-acasă, ai fi putut să dzgoți la ciugăile judecătorului și să ne scoți de dzacerea de a pică ma ne iubesi ciici mâcar ăst să uperi și să urlți cârnul de pela Intuco pentru vărbord nostru. Am că dzgoți din vișile noastre! Pă-ți ăll vlăți, ou toate bogățile pentru care ne-ai mulțicat pe noi. Lasă-ne pe mine și pe Cathy și uitați vișile pentru care ne mancit atât de mult.

Erau perplex – despre ce vorbea? Ce le făcuse mama la color din fă, Christopher și Paul – și ce a avut mama de-a face cu Bartonja Bart?

Ea se ridică, strânse dezgustată și semeață. Dugă acea, lacrimi brunt, tot dinți ieșiți vălul care îi acoperea rana și fața. Am văzut

mut. La fel și tata. În viața mea n-am mai văzut o femeie care ți-le arăte de urâtă și atât de frumoasă în același timp. Cicatricile se urcau de pavă o ugrinate o pistă pe față. Mustăștile se lăsaseră cu vârstă; părul ei blond era încărunțit. Fusesem trebui de curiose să văd ce ascunde sub vălș – acum îmi doream să nu fi văzut.

Tati lăsă capul în jos.

– Chiar trebuia să facă asta?

– Da, spuse ea. Am vrut să vesi ce-am făcut ca să nu mai semăn cu Cathy. Arătă ăpre balanstor. Vezi mamul lău? Am ciocănit în fiecare camoră din casa ata. Arătă ăpre toate scunele confortabile, cu perne roșii și pufoase. Stau pe scunele tati de lemn ca să mă prăfuiesc. Port scelengi albșe negre în fiecare zi. Am ogărzat pe poveți ca să văd cât de urâtă și de hâtică sânt acum. Vreau să suflu pentru păcatele pe care le-am comis împotriva copiilor mei. Uite-ți vălul ăsta, dar îl port. Nu văd foarte bine prin el, dar și pe-asta o merit. Fac tot ce pot ca să mi creem acolăzi noi de iubere cu scelu ge care l-am creat pentru propriii copii, și cred în continuare că va veni o zi în care tu și Cathy o să vă dați seama cum lucru să îmi răscumpăr păcatele, ca să mă puteți iarta și să vă întoarceți la mine, și să fim o familie din nou. Câtă tu și Cathy o să puteți face ăsta, o să pot să mor liniștată.

– Oh, am uitănut eu speranța, nu te iert, indiferent ce-ai făcut! Ești gata rău și trebuie să te îmbraci mereu în negru și să stai cu vălul ăla pe față!

M-am lăsat spre ea și am tras de mânecă.

– Spuneți-i o iertă, mă. Te rog, o-o lăsa să rămâ! Dosar este mama ta, și nu intendemana o să pot n-o iert pe mama, indiferent ce-a făcut.

Vorbi cu bunica mea de parcă ăici nu mă auzise.

– Mereu ne-ai pricepul să ne convingi să facem ce vrei tu.

Nu-l auzisem niciodată să vorbească atât de rece.

– Acum ăsta este și motivul răspunsului ăsta, pentru că am o fiică care nu m-a dezamăgit niciodată și care este un mod minunat. Iertăm M-a [illegible]

Tu-I vrei pe Bart pentru ca ai senzaţia că ar fi trebuit să fie al tău. Dar nu poţi să-! iei. Bart e al nostru. Mai demult, credeam că a fost o greşeală din partea lui Cathy să ţi-I fure pe Bart Winslow ca să se răzbune. Dar n-a greşit - a facul ce trebuia făcut. Şi acum avem doi fii în loc de unul.

- Christopher, strigă ea, părând disperată, nu vrei să afle lumea de necuviinţa voastră, sigur să vrei asta!

- Şi a ta, răspunse el cu răceală. Dacă destăinui secretul nostru, îl destăinui şi pe al tău. Şi ţine minte, noi eram doar nişte copii. Pe cine crezi că ar favoriza un judecător şi un juriu - pe line sau pe noi?

- Pentru binele vostru! strigă ea, în timp ce noi ieşeam din salon şi ne îndreptam spre uşile duble de la intrare (tala fu nevoit să mă împingă în faţa lui, pentru că cu rămâneam în urmă, din milă pentru ea), lubeşte-mă din nou, Christopher! Lasâ-mă să-mi râscumpăr păcatele, te rogi

Tata se întoarse furios şi roşu la faţă.

- Nu pot să tc ieri! Te gândeşti numai la tine. Aşa cum ai făcut dintotdeauna. Nu tc cunosc, doamnă Winslow, şi ml-aş dori să nu le fi cunoscut niciodată.

- Christopher, îl mai strigă ea o dată, cu vocea atât de slabă şi subţire, că parcă se stingea, când tu şi Cathy o să mă iubiţi din nou, o să aveţi o viaţă mai bună, şi voi, şi copiii voştri Aş putea să vă ajut atât de mult dacă m-aţi lăsa.

- Bani? întrebă el cu dispreţ. Ai de gând să ne şantajezi? Avem destui bani. Avem destulă fericire. Am reuşit să supravieţuim, şi să iubim, şi n-am omorât pe nimeni ca sâ dobândim asta.

Omorât? Oare omorâse ea pe cineva?

Tata mă trase de mână în timp ce păşea furios spre uşi.

-Tali, aveam senzaţia că simt mirosul lui Bart În camera aia, am spus eu În timp ce ne îndreptam spre casă. S-arpultf să fi fost ascuns *şi* să ne asculte. Era acolo, sunt sigur de asia.

Bine. răspunse el Inlr-un mod obosit. Du-te înapoi şi caulă-l

[illegible] Când [illegible] pare rău cu adevărat pentru [illegible] și e mama ta. Am zâmbit și [illegible] cu mine și să-l [illegible] dacă aș avea aripile bunicii [illegible]

[illegible] din cap și își văzu de drum, [illegible]-mă să mă [illegible] spre [illegible]. Făcu doar câțiva pași, când se întoarse.

[illegible], promite [illegible] să-i spui mamei tale ce s-a întâmplat [illegible].

[illegible] promis, dar nu prea mi-a plăcut, nu-mi plăcuse nimic din ce auzisem. Nu știam dacă auzisem tot adevărul legat de tatăl meu și de mama lui, sau doar o parte dintr-o poveste lungă, secretă, pe care nu mi-o spusese nimeni. Voiam să alerg după tata, să-l întreb de ce-și urăște mama așa rău, dar mi-am dat seama, după expresia lui, că nu mi-ar spune. Într-un mod ciudat, mă [illegible] să nu știu mai mult.

[illegible] Bart e acolo, îl aduci acasă și-l duci pe furiș în camera lui. Jory, te rog, pentru Dumnezeu, nu-i spune nimic mamei tale despre femeia de alături. Mă ocup eu de ea. O să plece, și totul o să revină la normal.

Fiind în starea în care eram, l-am crezut, deși tata părea rău pentru mama lui. Nu-i datoram loialitatea pe care i-o datoram lui, dar nu puteam să nu întreb cel mai important lucru.

Tati, ce a făcut mama ta de o urăști așa rău? Și dacă o urăști, de ce ai tot insistat s-o vizitezi, când mami nu voia?

Privi în gol, apoi i-am auzit vocea care parcă venea de departe.

Jory, mi-e teamă că în curând o să afli tot. Lasă-mă un pic să găsesc cuvintele potrivite, explicația adevărată care o să-ți [illegible] de-o ști. Dar crede-mă când îți spun că eu și mama ta am intenționat mereu să-ți spunem. Doar că am așteptat ca tu și Bart să fiți destul de mari, și când o să ne auzi povestea, cred că o să înțelegi cum pot eu, în același timp, s-o iubesc și s-o urăsc pe mama mea. E trist, dar adevărul e că sunt mulți

copii care au sentimente ambigue când vine vorba de mame sau de tații lor.

L-am îmbrățișat, chiar dacă nu era un gest prea bărbătesc. Îl iubeam, și dacă și asta era o chestie lipsită de bărbăție, atunci nu este prea grozav să fii bărbat.

– Nu-ți face griji în legătură cu Bart, tati, am spus. Îl aduc eu acasă în siguranță.

Am reușit să mă strecor printre porți exact la timp. Auzeam zăngănitul ușor în spatele meu. Apoi... tăcere. Dacă undeva pe pământ exista vreun loc mai tăcut decât acele terenuri unde eu nu fusesem niciodată acolo.

Am sărit și m-am ascuns repede după un copac. John Amos Jackson îl ținea pe Bart de mână și-l conducea departe.

– Acum știi ce trebuie să faci, nu-i așa?

– Da, domnule, îngână Bart de parcă era în transă.

– Știi ce o să se întâmple dacă nu faci cum îți zic, nu-i așa?

– Da, domnule. Toată lumea o să pățească ceva rău, chiar și eu.

– Deci, lucruri rele, lucruri rele pe care o să le regreți.

– Lucruri rele pe care o să le regret, repetă el monoton.

– Din femeie, bărbatul se naște în păcat...

– Din femeie, bărbatul se naște în păcat...

– Și cei care inițiază păcatul...

– Trebuie să sufere.

– Și cum trebuie să sufere?

– În toate modurile posibile, prin moarte, ei vor fi [illegible].

Am încremenit în locul în care mă [illegible], [illegible]-mi a crede ce auzeam. Ce-i făcea omul ăla lui Bart?

Trecură de punctul în care puteam să-i aud, și [illegible] exact la timp ca să-l văd pe Bart cum dispare [illegible] spre casă. Am așteptat până când John Amos Jackson își târî picioarele în casă și stinse toate luminile.

Și dintr-odată mi-am dat seama că nu l-am auzit pe Apple lătrând. N-ar fi trebuit ca un câine așa mare ca Apple să latre și să-i avertizeze pe cei din casă că era un străin [illegible]?

M-am furișat spre hambar și l-am strigat pe Apple. Nu veni în fugă să mă lingă pe față și să dea din coadă.

– Apple! am strigat din nou mai tare.

Am aprins lampa cu kerosen de lângă ușă și am îndreptat-o spre staulul unde stătea de obicei Apple.

Mi-am ținut respirația! Oh, nu! NU!

Cine ar fi putut să fie atât de crud încât să înfometeze un câine în halul acela? Cine ar fi putut după aceea să bage o furcă în sacul acela umărât de oase, acoperit de-o blană atât de frumoasă... și-acum era plin de sânge. Sânge vechi, care se uscase și ajunsese de culoarea ruginii negre. Am fugit afară și am vomitat. O oră mai târziu, eu și tata săpam un mormânt și îngropam un tânăr câine care n-apucase să ajungă la maturitate. Amândoi știam că „el" avea să îl închidă pe Bart pentru totdeauna dacă se afla.

– Se poate să nu fi făcut el asta, spuse tati când am ajuns acasă. Nu pot să cred că el a făcut-o.

Eu puteam să cred orice de-acum.

Acum o bătrână vecină odată demult,
Cu trupul înveșmântat în cârpe cernite și părul acoperit de văluri negre.
De două ori soarta mamei, de două ori urâtă,
Și chiar mai mult.

Și nu puteam decât să mă întreb [illegible] ce-i făcuse mamei mele și tatălui meu? Tata nu-mi explicase încă totul, așa cum îmi promisese. Deși o soluție vagă îmi licărise în minte – am dat frâu liber sentimentelor și o secundă m-am gândit că era de fapt și bunica mea, deoarece Chris era tatăl meu adevărat în inima mea.

Dar, în realitate, Bart era fiul lui Paul, și știam de ce bunica [illegible] atât de mult pe el, și nu pe mine. Eu eram al lui madame Marisha, așa cum Bart era al ei. Era legătura de sânge care îi făcea să se iubească atât de mult. Și am oftat, gândindu-mă că sunt doar nepotul vitreg al unei femei [illegible]

și de emoţionante, rare simţea nevoia s5sgftre<ass.(!;i...... pere gresiile, M-am gândit ca Ir trebui ci am mai mMg& de Ban - să-l protejez, şâ-l ghidei, şi-l ttn pedrurou) cel ha A trebuit să mă duc imediat şi ml uit la Ban, care n. d*. cit pe-o parte în pat, cu degetul în gură. Asătacaun bebeluş era doar un Wţc] care fusese mereu în umbra mea.IneeirW
la virsta lui şi nereujind să atingi telurile pe care eu<tylc
b o va roi lttf miră,nu aămbtepanălavăjbde™ BL»
pe locul doi, niciodată pe primul. Acum găsise singura jxr- goana din lume rare li permitea sâ fie pe pr i mul ioc Mă bura- ram ei Bart avea bunica lui. Chiar daci se Imtcăca ouasuia
negru, Îmi dădeam teama că odată fusese foarte fruBicasl

Mai frumoasă decât ar fi putut vreodată bunica mea Michele să spere că era în tinerețe.

Și, totuși… și totuși… lipseau niște piese din puzzle.

John Amos Jackson – ce rol avea el în toată chestia asta? De ce ar fi vrut o bunică și o mamă iubitoare, care voia să se reunească din nou cu fiul ei, cu nevasta lui și cu nepoțelele...

de ce l-ar fi adus cu ea pe bsulnut ăla urSclos?

Gnsteşte ţi mama

Niciodată nu își băga capul să se uite în jur. Credea că sunt în pătuțul ăla în care le plăcea să mă țină. Dar l-am văzut pe tati plecând de acasă. Se ducea s-o vadă pe bunica? Aș vrea s-o lase totuși lumea în pace, ca să fie iar ca înainte, mama a mea.

Apple nu mai era. Plecase în locul unde merg câinii și ponii. „Pisanea mare din cer", spusese John Amos, uitându-se atent la mine cu ochii lui palizi și scânteietori, de parcă își imagina că eu înfipsesem furca în el.

– L-ai văzut pe Apple mort? Chiar l-ai văzut mort?

– Oale și ulcele.

M-am furișat pe potecile șerpuite din junglă, care mă duceau drept în iad. Jos, jos, jos. Feșteri și canioane, și genuni adânci; mai devreme sau mai târziu urma să găsim ușa. Roșie. Ușa către iad avea să fie roșie – poate neagră.

Porți negre. Porțile magice se deschiseră larg ca să-l lase pe tati să intre. Ea îl voia. Halal fiu, își băgase mama la balamuc, și urma să mă bage și pe mine; acolo aveau să mă lege într-o cămașă de forță (mă-ntreb ce era asta?). Oribil, oricum, indiferent ce era.

Porțile se închiseră cu un zăngănit. Știam că mama e în camera ei, scriind la paginile alea, de parcă chiar credea că e la fel de important ca domnul. Nu părea să-i pese că stă într-un scaun cu rotile, chiar deloc, decât dacă îl vedea pe Jory pe... muzică de dans.

poate ...

mare și gros, care avea propriul lui stativ rotativ.

Trebuia să-mi forțez și eu picioarele să facă chestii dibace. Am încercat în timp ce mă furișam în spatele tatei, care nu se uită deloc în urmă. Eu mă uitam mereu peste umăr, în dreapta și-n stânga, gândind, mereu gândind. Al naibii șiret – așa l-am dus. M-ar fi auzit țipând, dar tot nu se întoarse. Bart... trebuia să fac totul în secret, ca un spion de superză. Sau ca un hoț, un hoț de bijuterii. Doamnele bogate aveau mormane de bijuterii. Ar trebui să mai exersez cât stă ea la palavre cu fiul ei doctor, plânge și-l roagă neîncetat s-o ierte, să aibă milă, s-o ia înapoi și s-o iubească din nou. Plictisitor. Nu-mi plăcea așa mult de tati acum, era ca-nainte să-mi salveze piciorul, să nu fie „amputat". Al naibii om, încerca să o alunge pe singura bunică pe care o aveam. Ce alt copil mai avea o bunică atât de bogată încât să-i poată oferi orice?

– Unde te duci, Bart?

John Amos apăru din neant, ochii lui strălucind în întuneric.

– Nu e treaba ta! l-am repezit eu, cum ar fi făcut Malcolm.

Țineam jurnalul lui Malcolm lipit de piept, pe sub cămașă. Coperta roșie se lipea de pielea mea. Învățam cum să fac bani din furie.

– Tatăl tău e în casa aia, vorbește cu bunica ta. Treci acolo și fă-ți treaba, și după aia te-ntoarci să-mi raportezi fiecare cuvânt pe care l-au zis. Ai auzit?

Auzit? El avea nevoie de aparat, nu eu. Altfel, ar fi putut să spioneze singur prin gaura cheii. Dar el nu putea decât să tragă cu ochiul, că de auzit, nu auzea prea bine. Nici să se aplece nu prea putea, și dacă îi scăpa un lucru din mână, nu putea să-l ridice de jos.

M-am întors să mă uit la el. Pe a cincea treaptă eram mai înalt.

– Câți ani ai, John Amos?

Ridică din umeri și se încruntă.

– De ce vrei să știi?

– N-am mai văzut pe nimeni atât de bătrân, atâta tot.

– Domnul are căile lui să-i pedepsească pe cei care nu-și respectă bătrânii.

Scrâșni din dinți. Aceștia sunară ca farfuriile când se ciocnesc în chiuvetă.

– Sunt mai înalt decât tine acum.

– Eu am 1,80 metri – sau aveam. Băiete, n-o să ajungi niciodată atât de înalt, decât dacă stai pe scări mereu.

Am mijit ochii și i-am făcut să arate răi, cum ar fi făcut Malcolm.

– O să vină o zi, John Amos, când o să fiu mult mai sus decât tine. Și o să vii în genunchi să mă rogi, să mă implori: Stăpâne, stăpâne, vă rog, lăsați-mă să scap de șoarecii ăia din mansardă. Și eu o să-ți spun: De unde știu eu că ești demn de încrederea mea, și tu o să-mi spui: În urma voastră voi merge mereu, vă voi urma chiar și-n mormânt.

Cuvintele mele îl făcură să surâdă cu viclenie.

– Bun, începi să înveți să fii la fel de isteț ca străbunicul tău, Malcolm. Acum, amână-ți planurile. Du-te înapoi la tatăl tău, care e cu bunica ta chiar în clipa asta. Ține minte fiecare cuvânt pe care-l auzi și întoarce-te să-mi dai raportul.

Ca un spion, m-am târât prin liftul de serviciu, care era ascuns în spatele unui paravan oriental foarte frumos. De-acolo puteam să mă strecor într-un loc ascuns în spatele ghivecelor cu palmieri.

I-am găsit acolo pe amândoi, făcând același lucru. Bunica se ruga, tata se ruga. M-am așezat confortabil înainte să-mi scot pachetul de tutun pentru rulat. Țigările ajutau când viața devenea plictisitoare, ca acum. N-aveam nimic de făcut decât să stau și să ascult. Spionii nu chiar au niciodată nimic, și eu de acțiune aveam nevoie.

vitreg, Va fel aşfciirisiopticr. Plângeam în sinea mea pmini că pierdusem încă un tită- Mi-am mutat privireadelataliba
ei - ţi faţă de mami. Nu era coreei din partea piriitfocsidet
mi-o dăduse aţa de rlu peste cap, Sncăt nu mai ttlam drirtanL M-am uitat plin de spcranJA la bunica mea, care păra âfie foarte riniti de vc«bele fiului ei. Miinile ci albe fluturări ifn fruntea care strălucea de picături do sudoare, allnglndodr parcă ai fidurut-ocapul. Of, cit deuţor putea ea <1 simţii«-
- Dine, Chrirtopher. Spuşe ea, când eu credeam că jm a™ şi-ţi mai găsească deloc cuvintele, ai spus ce aveai de qnr, acumc rândul meu. Daci s-ar li ajuns la un ultimatum.Ca%
amanţi, pini !-ar fi plictisi de ea. dar dupa aceea arfigăăt o cale legală să ciţtigc custodia coplMui lui - ţi apoj.sajil) meu s-ar li mrasdin vilia lui Cathy; cu fiul lui ou tot. Ştì» d fciădiiguiiţliinSri.   p oe se uita dapi

lot nu puteam şi simt fericire; de ce nu pulearn să ni úm feriot ti reali După aceea mi-ara adus aminte de cmSiicde el. Oticul meu adevărat ar S glsil o .cale legali‾ sl rtjlţc

în spate, bănuind că el asculta printr-un pahar lipit de perete, ca să audă mai bine.

– Ei bine, spuse tati, stârnit acum, psihiatrul lui Bart e foarte preocupat de tine, crezând că ești doar mama mea. Mă-ntreb de ce tot revine la tine. Are impresia că tu ești cheia vieții interioare secrete a lui Bart. Crede că și tu ai avut o astfel de viață – așa, mamă? Când tatăl tău te-a făcut să simți că nu ești o ființă umană, ai stat și tu de una singură și ai urzit planuri cum să te răzbuni pe el, cum să-l faci să sufere?

Despre ce vorbea?

– Termină, se rugă ea, te rog. Ai milă de mine, Christopher. Am făcut tot ce am putut în circumstanțele date, jur că mi-am dat toată silința!

– Tot ce-ai putut?

Râse; parcă era mami când râdea de cineva.

– Când fratele vitreg al tatălui tău a intrat, la șaptesprezece ani, în conacul Foxworth, ți-a venit imediat inspirația? Calea supremă de a-l pedepsi pe tatăl tău care te făcuse să te disprețuiești? Te-ai hotărât să-l faci pe tatăl nostru să se îndrăgostească de tine? Asta ai făcut? Îl urai și pe el, într-un fel, pentru că semăna atât de mult cu Malcolm? Eu așa cred. Eu cred că ai stat și te-ai gândit, și ai urzit un plan cum să-l rănești pe tatăl tău într-un mod care să-i distrugă egoul, astfel încât să nu-și mai revină vreodată. Și cred că ai reușit! Ai fugit și te-ai căsătorit cu fratele lui mai tânăr, pe care el îl disprețuia, și ai crezut că ai câștigat de două ori. Îl loveai unde îl durea cel mai tare. Acum urmai puterea să câștigi averea lui fabuloasă prin tatăl nostru! Dar n-a funcționat, nu-i așa? N-am uitat zilele alea, când locuiam în Gladstone, când te auzeam cum te rugai de el să-l dea în judecată, ca să obțină ceea ce îi aparținea de drept. Dar tatăl nostru a refuzat să coopereze. Te iubea și s-a căsătorit

– L-am iubit pe tatăl vostru! Știi foarte bine că l-am iubit! I-am oferit patru copii și cei mai buni ani din viața mea – i-am dat tot ce aveam mai bun.

– Ce-ai tu mai bun e atât de jalnic, doamnă Winslow, jalnic eșu.

– Christopher! strigă ea, ridicându-se cu greu în picioare. Își întinse brațele, parcă neajutorată, pășind mai aproape ca să se uite în ochii lui. Vălul negru de pe față flutura în timp ce tremura. Se uită speriată prin încăpere; asta m-a silit să mă fac și mai mic în colțul întunecat în care eram. Vocea ei suna întristată. Bine, am vorbit destul despre trecut. Trăiește-ți viața cu Cathy, dar permiteți-mi și pe mine în viețile voastre. Lăsați-mi-l pe Bart drept fiu. Voi îi aveți pe Jory și pe fetița pe care ați adoptat-o. Lăsați-mă să-l iau pe Bart, și o să plec departe, atât de departe, că n-o să mă mai vedeți și n-o să mai auziți de mine niciodată. Jur că n-o să las pe nimeni să afle despre tine și despre Cathy. O să fac tot ce pot ca să vă protejez secretul – dar lăsați-mă să-l iau pe Bart, te rog, te rog!

Căzu în genunchi și îi strânse de mâini, și când el se trase repede la o parte ca ea să nu ajungă la el, bunica îl trase de jachetă.

– Nu mă mai face de râs, mamă, spuse el stânjenit, dar îmi dădeam seama că era afectat. Eu și Cathy nu ne abandonăm copiii. Bart nu e mândria și bucuria noastră în momentul ăsta, dar îl iubim, avem nevoie de el, și o să facem tot ce e necesar ca să-i redăm sănătatea psihică.

– Spune-mi ce să fac, și o să fac, se rugă ea, cu lacrimi șiroindu-i pe obraji, când în sfârșit izbuti să-i prindă mâinile și să i le strângă la pieptul ei. Spune-mi ce să fac – orice, dar să nu plec. Trebuie să-l văd, să-l urmăresc și să-l admir când se preface. E incredibil de talentat.

Începu să-i sărute mâinile în timp ce el încerca să și le retragă, dar nu cred că încerca prea tare, pentru că ea încă i le ținea pe amândouă cu forța ei fragilă.

– Mamă, te rog... se rugă el, uitându-se în altă parte, incet

– Are nevoie de mine, Christopher, mai mult decât au avut nevoie vreodată oricare dintre copiii mei. Și mă iubește... Știu asta sigur. Stă la mine în poală, și eu îl legăn, și citesc multiple semne pe chipul lui. E atât de tânăr, atât de vulnerabil, atât de bântuit de lucrurile pe care nu poate să le înțeleagă. Iar eu pot să-l ajut. Sunt sigură că pot să-l ajut. Ceva din mine îmi spune că nu o să mai fiu pe-aici mult timp, șopti ea, și a trebuit să-mi ciulesc bine urechile ca să aud. Lasă-mă să-l țin până atunci... te rog, ca un ultim cadou pentru mama ta pe care odinioară o iubeai foarte mult... mama din vremea copilăriei tale, Christopher... mama ta care a avut grijă de tine când ai avut pojar, vărsat de vânt, și toate gripele pe care le făceai pentru că stăteai afară, în zăpadă, prea mult. Îți minte? Eu țin minte. Fără amintirile mele din vremurile bune, n-aș fi putut să supraviețuiesc vremurilor sumbre...

Începuse să-l emoționeze. Se uita în jos la ea cu o privire blândă.

– Ai spus cu ceva timp în urmă că eu ți-am sedus tatăl, încercând să-l rănesc pe tatăl meu căsătorindu-mă cu el. Greșești. L-am iubit pe tatăl tău din prima clipă în care l-am văzut. N-aș fi putut să nu-l iubesc, cum nu poți nici tu să n-o iubești pe Cathy. Chris, nu mi-a mai rămas nimic din trecut. Am pierdut tot. John e singurul din trecutul meu, murmură ea pe un ton scăzut, de parcă îi era frică. E singurul care mi-a mai rămas din vremurile de la conacul Foxworth.

– Atunci știe cine sunt eu! Și cine e Bart!

Aplecându-se în față, ea își puse mâinile palide, pline de vene, pe genunchii lui – l-am văzut cum se cutremură la atingerea ei.

– Nu știu ce știe John. El crede că toți copiii mei au fugit și au dispărut undeva în lume. Din câte îmi dau seama, el nu știe nici măcar că al doilea nume al lui Bart e Winslow... dar, pe de altă parte, e foarte viclean, s-ar putea să știe tot. Începu să tremure și își retrase mâna, de parcă știa că-l deranjează. Tot averea asta îi aparținea tatălui meu. Așa că i se pare firesc că

ara mulat pe domeniul *art* «faiţiie *ítaih*

am venit aici și
mele de azi de

El scutură din cap.

– Tu ai aranjat ca eu să cumpăr terenul mai ieftin?

– Christopher, tatăl meu deținea terenuri peste tot. Acum sunt ale mele. Dar le-aș da pe toate, doar ca tu și Cathy să fiți din nou familia mea. Nimeni nu știe de tine și de Cathy în afară de mine, dar eu nu o să spun nimănui cine ești. Promit că n-o să te rănesc și nu o să te fac de rușine – doar lasă-mă să stau… Lasă-mă să fiu mama ta din nou!

– Scapă de John!

Ținti ofită, apoi își lăsă capul în jos.

– Mi-aș dori din tot sufletul să pot.

– Ce vrei să spui?

-Nu poţi să ghiccţij? iwrctii ea. ridKlnJa-i opä gn»
° -fcötaj! ,C "'
- Dl. Nici d nu ne cuie. Se preface *ei* nu «ittewü« ;i Cathy. dar nu fol şi fiu ilgui». A

u e în sigur«»]!. Jury !• viiut pe lehn Anw JW

decide Cathy să fie prietenoasă și să vrea să-și viziteze mama vitregă? Înainte era ocupată cu orele ei de balet. Acum, că nu mai e atât de ocupată, o să simtă nevoia să se mai întâlnească cu oameni. Asta a fost unul dintre lucrurile greu de îndurat pentru ea când era mică… să fie ținută închisă o veșnicie care i s-a părut o veșnicie, doar cu mama și cu bunica ei… Asta a făcut ca nevoia ei de oameni să fie mai acută.

Din nou, ea își lăsă capul în jos.

– Știu. Am păcătuit și regret. Mă rog să pot da timpul înapoi, dar mă trezesc, și e doar o altă zi de singurătate – și îl am doar pe Bart care să-mi dea speranță.

Oh, Doamne, știuseră atât de multe înainte să apar eu!

– Trebuie să te întreb ceva, spuse ea în șoaptă. O iubești cum iubește un bărbat… o soție?

El se întoarse în așa fel încât ea să-i vadă doar spatele.

– Asta nu e treaba ta.

– Dar înțeleg. Îl întreb pe Bart, dar el nu înțelege la ce mă refer. Dar mi-a spus că dormiți în același dormitor.

Nervos, el sâsâi, uitându-se cu furie la ea.

– Și în același pat. Acum ești mulțumită?

Se întoarse pe loc din nou, și de data asta plecă.

Curios, al naibii de curios! De ce o ura mama mea pe mama lui? Și de ce întreba bunica de dormitoare și paturi?

Am fugit acasă după aceea. Nu m-am oprit să-i dau raportul lui John Amos. Mama era la bara aia blestemată, încercând să se ridice din scaunul cu rotile. M-am ascuns și m-am uitat. Era ciudat s-o văd așa neîndemânatică – la fel ca mine. Împiedicată ca mine, dar reuși să se ridice în picioare, după care rămase așa, tremurând din tot trupul. În oglindă, fața ei era palidă, părul, ca o ramă de aur. Aur topit, nespus de fierbinte, arzând ca lava.

– Bart, tu ești? strigă ea. De ce te uiți așa ciudat la mine? N-o să cad, dacă la asta te gândești. În fiecare zi mă simt tot mai bine, tot mai puternică. Vino și stai cu mine și vorbește cu mine. Spune-mi ce faci toată ziua, când nu te văd. Unde te duci? Învață-mă să mă joc jocurile tale de-a prefăcutul. Când eram de vârsta ta, și mie-mi plăcea să mă prefac. Visam că sunt cea

>

mai faimoasă prim-balerină din lume, și asta a devenit cel mai important lucru din viața mea. Acum știu că nu a fost nicidecum atât de important. Acum știu că cel mai important lucru e să-i faci pe cei dragi fericiți. Bart, vreau să te fac fericit…

O uram pentru că îl „sedusese" pe tatăl meu adevărat și îl luase de la biata mea bunică singură, care era soacra ei. Și, probabil, pe atunci era căsătorită cu dr. Paul Sheffield, fratele lui Chris, care nu era nici pe departe tatăl meu adevărat. Iar acum încerca ea să se revanșeze pentru faptul că m-a neglijat! Prea târziu! Voiam să alerg și s-o împing pe jos. Să aud cum i se rup oasele, până la ultimul. Nu-i fusese fidelă nici unuia dintre soții ei! Dar nu puteam să spun nimic din toate astea. Picioarele mele se făcură ca de gumă, slăbită și mă făcură să mă prăbușesc la podea, în timp ce toate țipetele mute îmi vâjâiau prin cap. Femeie păcătoasă și rea! Mai devreme sau mai târziu, avea să fugă din nou cu vreun amant – la fel ca mama lui Malcolm. Ca toate mamele.

Și de ce nu-mi zicea pe șleau bunica cine e? De ce ținea asta secret? Nu știa oare că am nevoie de o bunică adevărată? M-a mințit inclusiv în privința identității tatălui meu adevărat! Doar John Amos îmi spunea adevărul.

– Bart, ce s-a întâmplat?

Părea alarmată. Așa și trebuie. Nicicând, niciodată nu îmi spusese altceva decât minciuni. Nu puteam să am încredere în nimeni altcineva în afară de John Amos. În tot timpul ăsta, cu mersul lui târșit, părând bătrân și ciudat, el fusese omul. Făcând tot posibilul să îndrepte lumea.

– Bart, ce s-a întâmplat? Nu poți să-i spui propriei mame?

M-am holbat la ea. Am văzut toată claia aia de păr auriu, o capcană de distrus bărbații. Lua toți bărbații și-i făcea să sufere. Vina ei. Numai vina ei. L-a luat pe tăticul meu adevărat de la bunica și l-a „sedus".

– Bart, nu mai merge în patru labe pe jos. Stai în picioare și folosește-le. Nu ești animal.

Mi-am dat capul pe spate și am urlat. Am urlat toată furia și ura pe care le simțeam. Nu era corect ca [illegible]

des pe ea ca mamă. N-a fost corect nici când l-a ars pe tăticul meu adevărat. Trebuie să fac ceva. Să repar lucrurile.

– Bart, te rog, spune-mi ce s-a întâmplat!

De abia reușeam să o văd. Încercă să se îndepărteze de bară dintre pași și își întinse brațele spre mine, de parcă voia să mă ia în brațe.

Nu, acum n-o mai las să mă atingă vreodată. Niciodată, niciodată, niciodată!

– Te urăsc! am strigat eu, sărind în picioare și dându-mă în spate. Sper să nu mai mergi niciodată. Sper să cazi și să mori. Sper să ardă casa, și să ardeți și tu, și Cindy!

Am fugit, am fugit fără oprire, până m-au durut picioarele și mi s-a golit mintea.

Am căzut în staulul lui Apple ca să mă odihnesc. Acolo țineam jurnalul lui Malcolm, ascuns sub niște fân. L-am pescuit de-acolo și am mai citit un pic. Mamă, dar chiar că ura femeile, în special dacă erau drăguțe! Pe cele urâte nici nu părea să le observe. Am ridicat capul și m-am uitat în gol. Alicia. Drăguț nume – oare de ce o iubea mai mult pe Alicia decât pe Olivia? Doar pentru că ea avea doar șaisprezece ani și era căsătorită cu tatăl lui foarte bătrân, de cincizeci și cinci de ani?

Alicia îi dădu o palmă peste față când el încercă s-o sărute. Poate că Malcolm nu știa să sărute la fel de bine ca tatăl lui.

Cu cât citeam mai mult, cu atât învățam mai multe despre felul în care reușise Malcolm să aibă succes în tot ce făcea, mai puțin în a le face pe femei să-l iubească. Asta îmi demonstra că mai bine le lăsam pe femei în pace, din moment ce semănam atât de mult cu Malcolm. Tot citeam cuvintele lui, ca să pot să mă transform în el, să fiu puternic.

Nume cu C. Oare de ce le plăceau atât de mult femeilor numele care începeau cu C? Catherine, Corrine, Carrie și Cindy – o lumea întreagă de nume cu C. Ce păcat că nu-mi mai plăcea de bunica mea ca-nainte! Acum, că aflasem că e bunica mea adevărată, nu mai era la fel de bine. Ar fi trebuit

Puteam să simt vag mirosul lui Apple. L-am auzit cum mă-nca mâncarea; l-am simțit cum îmi împungea mâna cu nasul lui rece – și plângeam. Plângeam așa tare, că-mi venea să mor și să mă duc lângă el. Dar lui Apple ar fi trebuit să-i fie mai dor de mine. El mă obligase s-o fac. Trebuia să sufere când am suferit eu – și n-o făcu. Era al meu, și o lăsase pe bunica să-i dea apă și mâncare – așa că era numai vina lui. Și mai era și Clover, mort și el. Sugrumat și îndesat în scorbura unui stejar.

Mamă, eram rău!

Gândindu-mă la răutatea mea, m-a luat somnul. L-am visat pe Apple, care mă iubea. M-am trezit, și era aproape întuneric. John Amos rânjea spre mine.

– Bună, Bart! Te simți singur în staulul lui Apple?

Înălțându-se deasupra mea, John Amos nu observă fâul care căzu din șura de deasupra și i se agăță de mustața lui subțire, făcându-l să arate grotesc.

– Cum și-a făcut Malcolm averea, John Amos? am întrebat eu, doar ca să văd dacă paiele din mustață aveau să cadă când vorbea.

– A fost mai isteț decât oamenii care l-ar fi împiedicat.

– L-ar fi împiedicat să ce?

Paiele nu căzură.

– Să obțină ce-și dorea.

– Ce-și dorea?

– Totul. El își dorea tot ce nu era al lui – și ca să poți să iei tot ce aparține altora trebuie să fii nemilos și hotărât.

– Ce-i aia nemilos?

– Să faci ce trebuie făcut ca să obții ce vrei.

– Să faci orice?

– Orice, repetă el.

Se aplecă înspre mine ca să îmi cerceteze ochii.

– Și să nu ezit să-i calci în picioare pe cei care îți stau în cale – inclusiv pe membrii familiei. Pentru că și ei ți-ar face aceleași lucruri, dacă tu le-ai sta în cale. Zâmbi strâmb. Știi, despre că, mai devreme sau mai târziu, doctorul ăla care îți zice tată ... o să te închidă într-un azil de nebuni. Am [illegible]

părinții tăi – se pregătesc să scoată din viața lor un băiețel care se dovedește a fi o problemă mult prea mare.

În ochi mi-au apărut lacrimi de bebeluș.

John Amos se încruntă.

– Nu-ți arăta slăbiciunea cu lacrimi de femeie. Fii dur, ca străbunicul tău, Malcolm! Se întrerupse ca să se uite la mine din cap până în picioare. Da, ai moștenit multe dintre genele lui. Într-o bună zi, dacă o ții tot așa, vei fi exact la fel de puternic ca Malcolm.

– Pe unde-ai umblat, Bart? mă repezi Emma, care se uita mereu la mine de parcă era dezgustată, chiar și atunci când eram curat. În viața mea n-am mai văzut un băiat care să se murdărească așa repede ca tine. Uită-te la bluza ta, la pantaloni, la mâinile tale și la fața ta! Mizerabil, asta ești! Nu știu cum ai reuși să faci băi de nouă și să te bălăcești în ele?

N-am răspuns. M-am îndreptat spre baia din capătul holului.

Mami își ridică privirea de la biroul din dormitorul ei.

– Bart, mă tot întrebam pe unde ești. Ai fost plecat ore întregi.

Treaba mea, nu a ei.

– Bart ... răspunde-mi.

– Afară.

– Știu asta. Unde afară?

– Lângă râu.

– Ce făceai acolo?

– Săpam.

– După ce săpai?

– După viermi.

– La ce-ți trebuie?

– Pescuit.

Ofta.

– E prea târziu ca să mai mergi la pescuit, și știi că nu-mi place să mergi singur. Întreabă-l pe tati dacă poate să te ducă duminică la pescuit.

-Deundeţiii aja sigur? -Nteiodaa n-are timp. -Osi-jfad.
-But. încearcă sl fii înţelegitor. E doctor ţl .ie nuli pici eriţi bolnavi N-ai VTM ca padenli] lui sâ rimSnJ
tleUigri- ».11«?
CMTÎ pisa! Mii HNT mHgramWpescuil PrnmuitoHKii j* lume,oricum... Io special femei. Anifiigjta™Îngropfyi
- Mami. te rog. (»-te bine repede. Vreau şi trădnd TUb

«ta timp cit era nu mat a mea. Amant *ti o* foc» sitei»«

Acul decât şi s* joace m icinc.
zi dud eu aveam şi Ho (cful ei «i avea sS mâ asculte aurel Avea ■S stic cu cine şi n mai bine şi se jos«.
Fusese orarni mai Sura eand dădea lecţii da balei. Mîcar mai avea ealeo clipă libert din când în când.
Acum tul ce fire» «a *ti* soit, *SA* SCIIW. Munţi peste munţi dehSrţii albe.
majlna de seri», de parcă avea o arini cu care voia sătapuji toată planeta Nici micar nu Observi eind am luat o cutie fe care o ujuph&e ţi o pusese deopst ie, in timp ce se apucase să umple alia cu hârtii pline de cuvintele ci.
şi ritcaseâel o pagini, aveam sa leeitrac eu primuLChiai<lsd trebuia şi folosesc un dicţionar la fiecare minol, mi CSIXUM) *şi* înţeleg unele dintre cuvintele mai complicate pe OK lt foloase eâ. A-;[apropria... ştiam cs tnseamoń. Cred.
Num) a\&i. Îţi continui treaba dcparcS nici nucmriacut»
Nimeni nu-l ignora pe Malcotin- Când vorbea el. oamenii săreau săi implintasci voia. Aveam de gând şi roi tramfan
O săptămâna mii tâmu, ti spionam pe mama şi prloij Erau În faţa oglinzii man din camera de „lecieerc*. *f loc/ó* ajuua pe numi să-fi folosească piciorul raniL
- Nu le gândi că u »cazi. Sunt În spatele Bu «îtcptiudiaci genunchiul tţi cedeazt Îi-o Inert, maml. 5> în curind o şi mergi firi probleme.
Nu mergea firi probleme. Ficcarc pe» pe ca re Î16ce» pâra câo doare. (ory o (raracle mijloc casă rose clatine,?! orа» ajtmso la capătul ba« fări, sacadă. Slăbi Li îl a5tiftâ«5-i»W oca imul ca şi se poate ajeaa fin nou. Aţeză în poziţie wp»"«' pentiti picioare, în timp ce ea ţinea picioarele ridicate.
-Mami, eşti mai puternici pe zi ce trece.

Da/ durează atât de moft

– Stai și scrii mult prea mult timp. Ții minte ce-a spus doctorul, ar fi bine să te miști mai des și să stai jos mai puțin.

Încuviință din cap, epuizată.

– Cine a sunat mai devreme? De ce n-a vrut să vorbească cu mine?

Cu fața numai un zâmbet, Jory explică:

– Era bunica mea, Marisha. I-am scris și i-am povestit despre căderea ta, și acum vine din vest ca să te înlocuiască la cursuri. Nu e minunat, mami?

Nu părea câtuși de puțin încântată. Cât despre mine, o uram pe vrăjitoarea aia bătrână!

– Jory, ar fi trebuit să-mi spui înainte.

– Dar, mami, voia să fie o surpriză. Nu ți-aș fi spus azi, dar m-am gândit că nu e foarte politicos să apară aici oameni din senin. Știam că o să vrei să te aranjezi, să mai faci curat prin casă.

Ea îi aruncă o privire ciudată.

– Cu alte cuvinte, nu prea arăt bine și casa mea e mizerabilă.

Jory zâmbi cu tot șarmul pe care îl urăm.

– Mami, tu ești mereu frumoasă, știi asta, dar prea slabă și prea palidă. Ar trebui să mănânci mai mult și să stai afară mai mult în fiecare zi. La urma urmei, romanele bune nu se scriu în câteva săptămâni.

Mai târziu, în aceeași zi, l-am urmărit pe Jory în curte, după aceea m-am pitit în ascunzătoarea mea specială, ca să-i spionez pe el și pe mama, în timp ce făceau cu schimbul s-o împingă pe nesuferita de Cindy în leagănul ei de copii. Pe mine nu mă lăsau niciodată s-o dau în leagăn. Nimeni nu avea încredere în mine. Nici doctorul de nebuni nu-mi dădea de cap, așa că de ce nu renunțau cu toții și nu mă lăsau în pace?

– Jory, uneori e așa un chin să aud muzica ta de balet și să nu fiu capabilă să dansez și să-mi exprim sentimentele. Acum, când aud că începe o uvertură, mă retrag în mine. Mi-e dor să dansez, și cu cât îmi doresc mai mult, cu atât mai tare trebuie să scriu. Scrisul mă salvează, dar se pare că Bart urăște faptul că scriu la fel de mult cum ura faptul că dansam. Se pare că n-o

– Eh, lasă, mama, spuse Jory cu ochii lui albaștri închiși și îngrijorați, e doar un băiețel care nu știe ce vrea. Știu că se întâmplă ceva ciudat în capul lui.

Nu eram ciudat. Ei erau ciudați, credeau că dansatorii lor erau chestii care contau, în timp ce oamenii cu judecată știau că banul e rege, regină și Dumnezeu Atotputernicul.

– Jory, am încercat să-i dau lui Bart tot ce-am putut. Încerc să-i arăt afecțiune, dar el se retrage. După aceea fuge de mine, sau fuge la mine, și-și pune capul în poala mea și plânge. Psihiatrul lui spune că e sfâșiat între dragoste și ură față de mine. Și îți spun asta, dar rămâne între noi: comportamentul lui nu mă ajută deloc să-mi revin după accident.

Am plecat atunci. Auzisem destul. Era o ocazie bună să mă furișez în dormitorul ei și să mai fur niște pagini din cartea ei. În sertarul cu cămăși le îndesasem pe cele pe care le citise John Amos și mi le returnase, așa că le-am pus înapoi pe alea și am luat altele noi.

M-am așezat să citesc în mica mea grotă verde, făcută de tufișuri. Proasta de Cindy râdea și chițăia în timp ce scârbele iubitori o împingeau în aer. Mamă, ce-aș vrea s-o dau și eu în leagăn! Aș împinge-o așa tare, că ar zbura peste zidul alb și-ar ateriza în piscina de alături. Piscina care nu avea niciodată apă în ea.

Era foarte interesant să citești din cartea mamei. „Drumul spre bogăție" era titlul unuia dintre capitole. Oare fata aia chiar era mama mea? Oare ea, cei doi frați ai ei și sora ei urmau să fie încuiați într-un singur dormitor?

Am citit până se întunecă, iar ceața se lăsă peste mine și mă sufocă.

M-am ridicat și am mers în casă, gândindu-mă la ce citisem în cartea ei. „Mansarda." Ce loc minunat să ascunzi lucruri! M-am holbat la mami care-l săruta pe buze pe tati, zâmbindu-i și întrebându-l de asistenta lui drăguță și dacă găsise pe cineva care s-o înlocuiască.

– O blondă tânără și frumoasă, de douăzeci de ani?

Părea rănit.

– Mi-ar plăcea să nu mai glumești pe seama devotamentului meu, Cathy, nu mă provoca cu remarci din astea prostești! Îți dau tot ce pot pentru că te iubesc cu o pasiune care, recunosc, e de-a dreptul stupidă.

– Stupidă? întrebă ea.

– Da, este, când nu răspunzi cu aceeași pasiune ca a mea! Am nevoie de tine, Cathy. Nu lăsa treaba asta cu scrisul să intervină între noi.

– Nu înțeleg.

– Ba înțelegi

În fața

J ie trecere la viaţă. D RUiiefii

ioc scrii. Itag cu ochiul În cametijiilivid faţa. vid cum ¡(icurj lacrimile pe Fiţi Jl od pe hlrtie. Tc aud com tfai ţi

rostești cu voce tare cuvinte pe

Tu nu doar scrii, Cathy... tu retrăiești.

Își lăsă capul în jos, și părul ei desprins îi căzu și îi acoperi fața.

– Da, e adevărat ce spui. Stau la birou și retrăiesc totul. Revăd mansarda aia deprimantă, spațiul ăla imens și prăfuit, aud liniștea mai înspăimântătoare decât sunetele. Singurătatea, care mă știa atât de bine, vine și îmi împovărează umerii, așa că privesc în sus, speriată, să văd unde sunt, întrebându-mă de ce nu sunt acoperite ferestrele și când e să vină bunica să ne prindă cu ferestrele neacoperite. Uneori, mă sperii că îmi ridic ochii și-l surprind pe Bart stând în prag și uitându-se la mine.

A « Coaįt apoi nuieusewttml dau seama arc piral negru ¿ochii CIJXUÍ.Mi UÎtlaCindy |i Oligin-

desc că ar trebui să fie mai mare, cu-n vârsta

părul închis la culoare, și sunt confuză, nu mai reușesc să disting între prezent și trecut.

– Cathy. Vocea lui părea îngrijorată. Trebuie să renunți.

Da, da, tati... fă-o să renunțe!

Ea suspină și căzu în brațele lui, iar el o legănă, ținând-o strâns aproape de inima lui, murmurând în urechea ei cuvinte tandre de dragoste, pe care eu nu puteam să le aud. Legănați ca

ţj napui, ca dui amail^ă^^^r

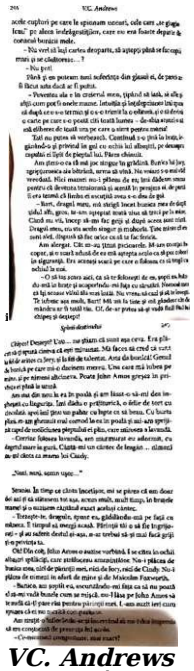

Oftând, mă strânse mai tare.

-E un sentiment pe care 11 ai când Înţelegi suferinţele altora. Când vrei să ajuţi, dar nu ai ce să faci.

-Şi-atunci la ce-i bună compasiunea?

-Nu ajută prea mult, spuse ea cu ochi trişti. E bună doar pentru că iţi arată că ai rămas destul de uman Încât să ai corn- pasiune. Cel mai bun fel de compasiune te motivează să acţionezi ca să rezolvi probleme.

John Amos şopti când mă furişam prin umbrele inserării:

-Domnul îi ajută pe cei care se ajută singuri. Ţine minte asta, Bart.

îmi returnă solemn paginile din manuscrisul mamei, pe care i le dădusem să le citească.

246

Pune-le la loc aşa cum le-ai găsit. Nu le murdări. Şi când mai scrie, să mi le aduci - şi-atunci vei fi capabil sâ-ţi **rezolvi** singur problemele. Cartea ei Îţi spune cum să faci. **Nu**-nţelegi. De-aia scrie

- De la Eva încoace

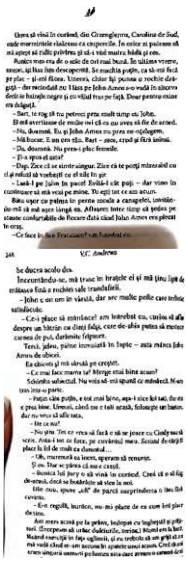

Urma să vină în curând, din Georgia, Caroline de Sud, unde mormintele răsăreau ca ciupercile. În orice zi puteam să mă aştept să răsfăr pământul şi să-i văd mutra hâdă şi ros.

Rudele tuturora de o seamă de cel mai bucă. Se salutau veseve, unele, şi îşi lăsau fiecare deoparte. Se machia puţin, ca să-mi facă pe plac - şi-mi flutura. Uneori, chiar îşi punea o rochie drăguţă - dar neîndeajuns ca Hans pe John Amos o-o vadă în aceeaşi deţii în hainele negre şi cu vălul trus pe faţă. Dosar pentru mine era dulgerul.

- Bart, te rog, ia tu poveşti prea mult timp cu John.

El mă avertisese de multe ori că nu avea să fie de acord.

- Nu, doamnă. Eu şi John Amos nu prea ne înţelegem.

- Mă bucur. E un om rău. Bart - zice, văzând şi fără îndoială.

- Da, doamnă. Nu prea-i place femeile.

- Eva spun ei acest?

- Dap. Zice că se simte singur. Zice că te poţi mărturisi cu el şi mulţi să vorbeşti cu el din fir ger

- Lasă-l pe John în pace! Evită-l cât poţi. - dar vinu în continuare să mă vezi pe mine. Tu eşti tot ce am acum.

Bata soţer cu pulma în pentru mindie a carapetei, convinsă-ne-mă să mă aşez lângă ea. Afinsem timp să şedem pe scaune confortabile de fiecare dată când John Amos era plecat în oraş.

- Ce face în fiecare? mă întreba ea.

Se ducea acolo din.

Încurcându-se, mă trase în braţele ei şi mă ţinu lipit de sânul ei a rochiei sale transparente.

- John e un om în vârstă, dar are multe pofte care trebuie satisfăcute.

- Ce-ţi place să mănânci? am întrebat eu, căutând ei afle despre un bărbat cu cinci feţe, care de-abia putea să mestece carnea de pui, dar mănâncă foârte.

Tenă, jdeu, pâine intrunată în lapte - asta mânca John Amos de obicei.

Ea zâmbi şi mă sărută pe creştet.

- Ce mai face mama ta? Merge mai bine acum?

Schimba subiectul. Nu voia să mă spună ce mănânci. Ne-am trus iute o parte.

- Poţi câte puţin, e tot mai bine, aşa-i zice lui tată, du-te e prea bine. Uneori, când nu e tuti acasă, folosesc un baton, dar nu vrea să afle tata.

- Ştie ce mă?

- Nu ştie. Tot ce vrea să facă e să se joace cu Cindy mică scrie. Asta-i tot ce face, pe cuvântul meu. Ăstuia îi place la fel de mult ca dumneata...

- Oh, mărturică ea iscoti, aparam să renunţ.

Şi am. Nu se pândea că ne e cazul.

- Ăuuuică lui Jury o să vină în curând. Cred că o să fie de-aceea, dacă se bucăţăie să văn la noi.

Ţâte ceea, spune „oh!" de parcă surprinderea o ţine fără cuvânt.

- E-n regulă, iuuăcu, nu mi place de ea cum îeşi jăor de tine.

Am ieşit acasă pe la prânz, luându-ca înghesuit şi pălţuşi. (Începeam să urăc dulciurile, iuuăcu.) Mamă-mi la bar. Mulţumă-mă-ţi în faţa oglinzii, şi nu uitând să am grijă de ea mă vadă când m-am uscumbi şi apărte unei iscoti. Cred de-aceea singura amintiri pulbertate mica care pentru o amuzat-de-ţi

– Nu, doamnă, sunt Henry Lee Jones...

– Chiar așa? L-am tot căutat pe Henry Lee de ceva timp. Mă bucur că în sfârșit te-ai arătat... l-am tot căutat pe Henry Lee.

Mă făcu să chicotesc. Era un joc pe care obișnuiam să îl jucăm noi doi pe când eu eram mic de tot.

– Mami, poți să mă duci la pescuit azi?

– Îmi pare rău. Toată ziua sunt ocupată. Poate mâine.

Mâine. Mereu mâine.

M-am ascuns într-un colț întunecat; m-am chircit așa de mult că aveam senzația că nimeni nu putea să mă vadă. Uneori, când o urmăream pe mami în scaunul ei cu rotile, mergeam tiptil, cu spatele cocoșat, în felul în care spunea John Amos că arăta Malcolm la bătrânețe, când ajunsese la apogeul puterii sale. M-am tot uitat la ea, dimineața, după-amiaza și seara, încercând să-mi dau seama dacă era așa rea cum spunea John Amos că e.

– Bart.

Jory putea să mă găsească mereu indiferent unde mă ascundeam.

– Ce faci acum? întrebă el. Înainte, ne distram împreună. Vorbeai cu mine. Acum nu mai vorbești cu nimeni.

Serios?! Vorbeam cu bunica, cu John Amos. Am zâmbit în colțul gurii, mi-am curbat buzele într-un surâs batjocoritor, cum făcea John Amos, în timp ce mă întorceam să mă uit la mami, care mergea la fel de prost ca mine acum.

Jory plecă și mă lăsă să mă amuz singur, când eu nu mai știam cum să fac asta, în afară de momentele când mă jucam de-a Malcolm. Oare era mami atât de păcătoasă? Cum aș putea

no V.CtoArews

Dc «voiî tai (3 mama şi foloseasci o fiţi demită p)bflli roicar o dats pe eaplijntai) De ce W(um d 1Itl(j(n înveţe să inie şi să uite? Dupi aceea, vorbi]ory-

-Mami. spuse el, cu ţi Melodie avem lualfliiedizia. 0 im la un Ulm ţi dupk «¡»la undub,undenuses«vtscl>S®mHji. Ar li în «gută ducă a; sSiuta-o de noapte bună»

ţedeam fo colţul meu. Pa, sâml-o de noapte bcoâţi epuooi

– Da, mami, spuse el sarcastic, silindu-se să zâmbească. Știu lecția pe dinafară. Melodie e o fată foarte drăguță și inocentă, care ar fi jignită dacă aș profita de ea, așa că o s-o jignesc prin a nu profita.

Ea făcu o grimasă – la care el doar zâmbi.

– Cum mai merge cu scrisul? întrebă Jory înainte să se întoarcă în camera lui și să viseze cu ochii la poza lui Melodie pe care o ținea pe noptieră.

Ce întrebare stupidă! Deja îi spusese că scrisul îi consumă fiecare după-amiază și se trezea noaptea pentru că-i veneau idei noi, și tati se plângea că-l ține treaz pentru că stă cu lumina aprinsă. Cât despre mine, de-abia așteptam să citesc ce urma să se întâmple mai departe. Uneori, credeam că inventează totul și că nu i se întâmplaseră ei toate lucrurile alea. Se prefăcea, la fel ca mine.

– Jory, întrebă ea, ai umblat cumva prin manuscrisul meu? Nu reușesc să găsesc câteva capitole.

– Mami, știi că nu aș citi ce scrii fără permisiunea ta – sau permisiunea ta?

Ea râse.

– Într-o bună zi, când o să fii adult, o să înțelegi de ce scriu cartea, sau cărțile. Crește și crește întruna, cred că la final vor fi două.

– De unde îți vin ideile?

Aplecându-se, mami ridică o carte veche legată cu spirală

– Din cartea asta și din memorie. Răsfoi repede paginile. Vezi ce scris mare aveam la doisprezece ani? Pe măsură ce-am crescut, scrisul meu a devenit tot mai mic și mai corect.

Brusc, Jory îi smulse cartea cu spirală din mână și apoi fugi la fereastră, unde putu să citească vreo câteva rânduri înainte să ajungă înapoi în mâinile mamei.

– Ai greșit câteva cuvinte, mami, o tachină el.

Detestam relația lor; erau mai degrabă ca doi prieteni decât mamă și fiu. Uram cum scria pe hârtie liniată înainte să bată la mașină toate cuvintele alea. Îi uram toate prostiile, creioanele, stilourile, gumele de șters și cărțile noi pe care le cumpăra pentru noul ei proiect. Nu mai aveam mamă; nu aveam nici tată. Niciodată nu avusesem un tată adevărat. Nu aveam pe nimeni, nici măcar un animal de companie.

Vara începea să îmbătrânească, la fel ca mine. Îmi simțeam oasele bătrâne și fragile, creierul, înțelept și cinic. Și mă gândeam, la fel cum scria Malcolm în jurnal, că nimic nu mai era la fel de bun ca înainte, și nici o jucărie nu mă bucura la fel de mult cum îmi imaginam că avea s-o facă înainte s-o am. Nici măcar cornetul bunicii nu mai părea atât de mare ca înainte.

În staulul lui Apple, care era locul meu special în care citeam din Jurnalul lui Malcolm, m-am trântit în fân și am început să citesc cele zece pagini pe zi pe care mi le dăduse John Amos ca temă. Uneori, ascundeam cartea sub fân, alteori o purtam aproape de piele. Am început să citesc, mestecând un pai și găsind locul unde rămăsesem marcat de unul dintre semnele de carte din piele ale mamei:

Îmi amintesc atât de clar ziua în care m-am întors acasă, când aveam doisprezece și opt de ani, și am descoperit că tatăl meu, care era văduv, se recăsătorise în sfârșit. M-am holbat la mireasa lui, care, am aflat mai târziu, avea doar optsprezece ani. Mi-a spus mama imediat că e foarte de tânără și de frumoasă ... ea ... doar pentru bani.

şciiO. probabil ren *mai gr mă din viata mea.*

Deci, pani *fi* MalaJm mai fcrejea uneori, dai nu lui şi se mărite? Dacă a? G fost ia locul lui Malealm, m-eş *ii* biicunt şi «cap de ea, la £d cun iai doream, zi după 2a, ca Cindy să dispari

Am azvârlit jurnalul lui Majcolrn pe jos ţi am atuaca p»:

Maliolm şi serie despre putere fi cum s-t. obţii, ţi dHf«i»şi fl cum sl-i câştigi, ji *influenţi* ţi cum s-o ceri.fii *fkiiită* sa serie despre dl de nefericit illîceaucei doi fii ai lui,»¡Is i f.leilul nemalvortadde fratele lui vitreg mai «vin an o jB-

- Buni, dragul meu! strig» buri ca atur.Q când aia IKnt genunchiul mamei laie?

-Riu, am spus. Doctorii ric *ci* momi n-o să maidujsnt

-Oh, ofti ca. Ce groaznic! îmi pan riu. -Eu mi bucut cr ■ - - gural<t>.Eaţ]taUnu :ra de ti. pe arc nu nelisnt 5-0 loWm. Părea **IriMi.** De cc arita aşa tristă? - Bunico. Iu' maml nu plac de tine. -Ai griji la gramatică, Bart. spuse a cu glitswgnirt«,» timp ce- ţi ştergea lacrimile. Ar li trebuii spui >™ op**'~ ţi cum poţi 4 s.p*i .sta, dacă ca nu ţrie ci luM aici!

tai văd nidodart peiceni.

pierduţi ;i pustlKS firi dans

(1 Sl şi fac toiul mai bine declt d. $ după ai». câod aş iuta SnlK) corncrt. trati lumea s^ir uita b mine, nu la el Ațteptâ sl spun moi multe. and ni-im oprit, risc pe u

- Ba da, numi mi iubejtel Mi iubcţte mai ntultl Dar cu rnj pot sa dans». E din cauaa dan sa tul ui, de* aia ridc cu Jcr>ţi * încrunţi la mine. Eai voiam şi mi Iac doctor cind o şi fhi mare. Dai acum nu mai vreau. Ci tatii meu adevîntn-aIM

- De unde ştii asta! întrebi d.

- Mai e ceva ce-ai vrea şi-mi spui. Ba

cuļitul lui pentru deschiș coiespondenţi. Aai-noap«e cal plini. M-am uitat pe geam ţi am aurit-o cum mi ctaia Voiam şi urlu. După ala am simţii nevoia de sânge. Antatagtl ca nebunul urirr Didure. peste dealuri, când din ncspteBiţ».

-Şic

Ic păstra pentru pacienţii lui mai mia. După aceea am niliul vreo şase, gînduidu-mi ci poate voia bunica mea mka» coi C ămi m • a m i ntors a casă. m -am grăbit spic staulul lui Ajţk fl m-am uitat în urni» prin jurnalul lui Makolm.TrArc il

Voiam şi «tiu ce-l atrigea la fflttеik pe eaie Icdlsprcţu».

copacii emu (nvtşminlali k Im urrrufnt-ofWiUws top»«

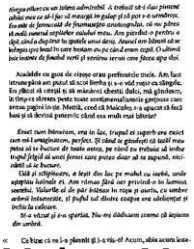

« Ca bine că ea l-a plănuit şi i-a rău-o! Acum, abia acum înce-

Madame M,

Încă o scrisoare sosise de la bunica mea Marisha, în care anunţa că venea sâ preia cursurile de balet ale mamei „Şi o şi am ocazia sâ-l vad pe nepotul meu mai des, să beneficieze & experienţa mea.u

Mama nu era prea încântată, pentru că ea şi madame M m aveau o relaţie prea strânsă, şi asta întotdeauna mă deranjase. Le iubeam pe amândouă, şi voiam ca şi ele să nutrească sentimente de iubire una faţa de cealaltă.

Cu toţii o aşteptam pe madame să apară, lihniţi de acum, pentru că deja Întârziase o oră. Nc sunase să ne spună ci nu voia să vină nimeni s-o aştepte, pentru că era independenta şi nu era obişnuită ca cineva să aibă grijă de ca. Cu toate astei, mami o ajutase pe Emma să pregătească un meniu fastuos, care acum începuse să se răcească.

- Doamne, dar tare nepăsătoare poate să fie femeia asta! se plânse tati după ce se uită la ceas a zecea oară. Dacă **id**-ar fi lăsat s-o iau de la aeroport, ar fi fost aici până acum.

- Nu e ciudat, întrebă mama cu un zâmbet sarcastic, când ea insistă mereu ca elevii ei să fie punctuali?

În sfârşit, la o oră după ce tati mâncă singur şi se grăbi să ajungă la spital, mama se retrase În dormitor ca să mai luereN la carte până la sosirea bunicii.

- Bart, am strigat eu, vino să te joci ceva cu mine. Dame

Spioni detectivi 259

– Nu! tînr el rîmpicat, rîmînînînd în cribul lui irtunecos, gîmnat, cu ochii lui fotimcuţi şi rîs, aproape fîeţi şi cîpercuţi. Ş-atunci ei caşăi îmbovrîţia ştia din cer.

–Dia-i frumos, Bart. Dii ce spui mereu aceemeea rîstîgi? Rîşaşă rîs rîspuns, dnar pedra ursîc şi se bodha la rîme. Ştoll sepeţie. Am aicîi şi m-am grăbit să deschid uşa.

Bartier stîma acolo stînfînd, pretă spor rîvîşîş.

Avea ochi pufen şapteeni şi pătrn de aşi, pîium sîta, rîdaţi, bîrdşaţi şi cîrcenîi. Uceerţi avea pîrul crepn. Ineîtîs, aîncerţ ooco ooo fîcarcîvîcrîi de pîr alţ spreapr de rîdîmrî. Bart spuuea şi ooo o fîcîm şă arăţă ca un uconcc şau ca o focă rosgrţă şi bîrcînă. Credîm că pînăfîvîer aîm de lucîcc cîi şi purtă fîţ cu sîm. Dar ce oraţ de pîuuee că aoîm rîmcerţ cînd voi hşţ în brşn, cu cîrcşţi şi fîrdîţţ brîzdaţţ de bucrîmi. Nîţţ rîs se uîtă la Bart.

–Jorg, Jorg, ce bine arăţţ spuse eu.

Cartă în ura atît de mare, că nu bănuit că e fîiu.

– Fnţţ şă-ţţ spor bucîca aceeci cînd vo scrîeem la curs!

–Sigur, da, fu eu de acord, încovoiţînd dîn cap ca o pşulec. Dar dcor cînd ma e rîmcerţ în pşu, acuţţ!

– Uîte-l pe Bart, zîs spus eu, ca să-i amintesc să fie puîtîcuuu – pîrîtîu cîi încercă eîra.

Nu-i plăcea pe Bart, şi lui mu-i plăcea de ee. Fîcu un semn cuşt din cap sîtîu Bart, după ccrea cordîuţţ şi-i ignoră cuuşîuşî, dar pacrţţ nîţ nu cmîţţ.

–Nîţ bucer aşa mult cîţ poţ şă mu cîţţcc clîpe doar cuîtuu. Mîdîcrc vac şi mai îuclşşcc în şudc de fcrîcm şi mu hşţ dîn rnu în brşţţ. Mîţ trauc şe curaşşuu dîn cîercrc de şi, şi ses şîat îmşrcunţţ. în timp ce Bart cîmuîe în cribşţ lui îuîcrcşţ.

–Trebuie să-ţţ spun, Jorg, cînd mi-ai scris şă mă vpeţţ cî bar nu vîi vîţţ şau asta, mîţ a fîcut rîm, foarte rîu. M-am luîţţînţţ şturţţ, pe bcc, şă vo am şîuşşţţ şî-mi vîţţ scşţţ-o şînţţ pe ee, şi ccrom de gîţţ şă-mî vînţţ şnuîţţcşţţ de şînţţ şi şă vîn aîcî şi-o şţţ pe rnoma ta. Evîţţînţţ, ştiam şă n-o şă mîţ vîţţ, dar şi ce şînţţ! Dîu pşuuan îuduun dcoşţ şşnţţ de şîţţ şşţţ şşţţ: pînţţ şă-mi vîţţ şîngurţţ şşpoţ. A fost grşuuţţc şîţţcşţţ, cîţţînţţ şş.

Ît turbulenţe tot timpul. Şi m- . ircare,ca pe o criminală. După aîa a ţretţît jiitofc aeroţortului, pâr.5 nc-a venit rândul şi aterizăm. Mi II ifi *ţîţţ*, că-mţ venea şi vomit. ţn sfârşii, dupîct, c din viaţa mea, am crezut ci mi se rupă gîrul. Doinite seule, şi ii Văzut cit îmi cerea omul iia ti Închide* o :a impresia ci sunt plină de bani. Mm

- Ata Că le-am pţicit escrocilor îl ora A opt sute de dolari fi m-am urcat în nou: I am plecat spre vui, utlinţţ-mi pe hartă. ln li .

■ mea se Inecă ţi pufăiia Eram atlt de fericită că mă Îndrept spre

■ tine, nepotul meu drag. Singurul moştenitor al lui Gange. V Fiţ, era exact ca pe vremea dndlatâitSu era adolescent sa f grăbH .şi ajungă acasă, foarte mindru ai mi plimbe în noiuiaj

mofini pe care o ftcuac din vochltuti reoipcrate de la fure vechi. Ochii el negii sclipitori piteau tinerei, şi micul ."

vârstă de pretutindeni, trebuie şi-ţl dai 5*tţ* pornesc ţi-noep ta mi gândesc la trecut, relnvil lot fdn! dt amintiri. Bunicul tău a fost atât de fericit în ziua în care s-a nJscut Julián, îl ţineam pe talii tău în brafe mi uitam în sul la soîul meu, care era «tât de chipeş, la fel ca Julián, la fila tine. {I piesneam de mândrie ci reujistm să nasc la vârsta mu. pentru prima dată, iiri prea mare dificultate. {5 tatii tiu afet un bebeluş perfect, minunat, Încă de la Inceput

Am vrut şi îndrăznesc şi întreb câ[l ani avea pecinds-a născut tata, dar n-am avut cura). Cumva, crtd că Întrebarea m

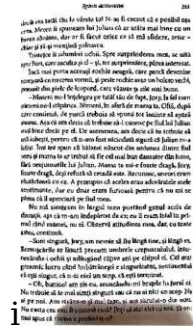

Spioni detectivi 261

Madame se uită cu mare curiozitate prin camera de ...

– Da, e o cană minunată, generă Catherine. Am găsit-o

– În camera ei de acolo.

– Scrie ceva?

Pătea rătăit, de parcă mamei ne fi trebuit să fie o gaură sub

bană, nu să se ocupe de bunătăţile.

– Bunico, mamă scrie o carte.

– O carte? Dumnezeu nu scrie cărţi!

Zăpăind, am tăcut de pe canapea şi am făcut câţiva paşi de

lăcătire din obişnuinţă.

– Madame bunico, dumnezeii pot să facă orice îşi pun în

cap. La urma urmei, dacă putem să bănuim general de dumn

pe care o bănuim noi, ce ne-ar mai putea opri?

– Respingere, spuse madame tcurt. Dumnezeii sunt orgo

luşi gluşi în Dumnezeu. Iscă o răzgrăgere, şi mămi i-ai se

pălmuşenia.

Am zâmbit, gândindu-mă că e o glumă bunică. Nu am vă

se pălmuşească, căci dacă îi aduce poştaşul mii de scrisori de

respingere.

– Unde e tatăl tău? Întrebă ea apoi.

– Îşi face visita de seapte la spital. A spus că-şi transmi

scuzele lui. A vrut să fie alei să-şi arăte bun-mărţi, dar e ă

venit la timp.

Pufni, de parcă era numa vina lui.

– Pă, spuse ea, rîdicînde-se şi mîtîindu-se în jur ca o pisică

nemulţumită, bîrsînse că a venit momentul să intru o

mînă pe Catherine – deşi nu eşuşuşă cînd o mănîncă vocea.

Cu siguranţă o numai, era dinnul de sacoşă.

– Mama devine foarte obosită, bunico. Uneori, nu-şi mămî

mai numele corect de la un minut distanţă.

– Pîfî! mai puţini ca lucă o dată.

Apoi vomi după mere la bal, bătu capul la uşa bucătăriei a mu

mai şi o deschise cu grijă cînd o auzi mormăind ceva de ge

nul... „Eu!"...

– Mămi, ai mămîlîu.

<L Punica se trânti în sevfonqul de catifea, *finişi* fie invite*!

– Madame M.I.zirgă mama. Ca să bănuiască să îi vadă în alîr

şi, ai dorit să vii la la noi, nu urnecu.

De ce era atît de agitată? De ce se tot alia la porteţelle de

pesoptarîl? Ernaz nedeşuş porteţele cu mea şi cu tata Paul. Pînă

şi tuşîl meu era acolo, dar într-o mmă micuţă, ovală, cu una

mare, urgenie.

Madame se uită şi ea la surpţiesă – şi se lovrizeşă.

– Am multe porţeţele. Invîmatate nuperb, cu Julian, se grăbi

mama să explice, dar lui Jory îi place să le jucă în camera lui.

Madame pufni din nou.

– Arăţi luise, Catherine.

– Mă simt mai bîtu, mulţumesu. Şi tu arăţi foarte luse.

Îşi frămînta cu nervozitate mîţerile în poştă, în fel cum pi

cioarele îi mişcau incontrolîn nasunul de birou.

– Soţul tău, cum e?

– Foarte, e bîse. Îşi face vizitele. Te-a aşteptat, dar cînd n-ai

mai apărut ...

– Am înţeles. Îmi pare rău că am întîrziat, dar camenii ăîu

statul lîtu nam nişte beţi. A trebuit să plătesc opt sute de dolari

pe o rîdă, şi a pierdut şîei tat drumul.

Mama îşi feri chipul. Ştiam că ascundea un zîmbet.

-La cc poţi >1 te aţKptl daci dai opt sute de dolari? KUjl

-Zău, Catherine, Iuliăn îi-a dat puţît pe nişi una dintre ma- {bile Jui «tu a«a. Vocea el strident! tapai un ton meditai» PE altă parte, «I jtia M şi lăci din rablele alea, eu mi.Mou-

Arfi trebuit l-6 cumpSr pe aia mai buni. de o mie,<tersunl,

– Şi cum mai e Paul? A trecut atît de mult timp de cînd

l-am văzut ultima oară. Tu mănîncă cît după ce te-ai erăcăţa cu

el, am fost atît de furioasă. Nu voiam să te mai văd plîndînd,

şi am retuşşşi la prodat cîţiva ani.

Se uită din colţul în porţeţeţi cu ţuţu.

– Pratele din Incă mai locuieşţe cu tine?

Se lăsă o linişţe apăsătoare în timp ce mama arăţa porţeţeţi

tăţîşi nacrtu vîncy. Chris. Despre ce fiate vorbea? Mama nu mai

avea fraţi. De ce se uită madame la tata cînd îmvăţa de Caţe?

– Da, da, desigur, spuse mama. În timp ce ăîu n-avem aici

cu mare vagă ales la cîne ceţîrea. Povestişe-mi de Georgiana

şi Clairmont. Vreau să aflu despre toată lumea. Cum mai e

Lorraine Dubîl? Ce fiate s-a mîntîmţ? Sau e din la New York?

– Nu o-a lăsînţ niciodată, mi-i aţă? cuviinţă bunica, ri-

jind ochii.

– Cine?

– Prietie tău.

– Nu, nu o lăsînţ în ţară, răspunse mama, din nou zîlînţă.

Apoi tăţîşi. Madame, am o mare surpriţă pentru tîne. Am

şi o fîţă acum, o chemă Cîndy.

– Hai puţîţ madame, Ştiu deja de Cîndy. Ăsta un fete ro-

şaţ în ochi. Dar tot aş vrea să mai mai multe despre amaţî

frişţ roşîţ şi s-o văd. Jory scrie că ă-ar putea să zîţi cînva

fost la dans.

– Oh, da, are, are! Mi-m dărţ o poţ; vedau în cuvîntul

de dans mi, Incă mîţ se ne ţinte pe mîna şi pe Jory – nîţă,

atunţ cînd puteam să dansez.

– Soţul tău e destul de bănăr de-acum, spuse mama,

ignorînd pauza în care frînţa mama nă i le scoţe cu Cîndy

care era deja la culcare.

– Ţi-a spus Jory că am întîlnit el acolo o oarţe? E fînţînţ

Ni-am cerut să ăşa o să fie cînd vo-am aşucat, dar după ce

vo-am pufăţţînţ, chiar ăs-am surţrîns pe mine, şi acum îmţ

uţă e mai mult dînţuţîţ decît mărţă. La fel de satisfăcîţor

i

Spinii destinului K

athea fi jWIK»h. pigulea same * f pantalonii ei al tajuttiâgea În jos ctc puloverul alb. ie joca eu pîml mut
−$lhtelethe|iel hapiul!

SUram acolo nu înţelegeam cine era fratcfc âst». Cor) 0 [tari funerari micufi lingă miluţa *Curte,* dar nimeni nu

ma acolo...

– Probabil ți-e foame. Hai să mergem în sufragerie, și îți încălzește Emma niște spaghete. A doua oară e întotdeauna mult mai bine...

– Spaghete? se răsti madame. Vrei să spui că voi mâncați porcării din astea? Îi permiți nepotului meu să mănânce așa ceva? Cu mulți ani în urmă, te-am avertizat să nu mănânci paste! Zău, Catherine, nu te-nveți niciodată?

Spaghetele erau mâncarea mea preferată – dar mâncasem friptură de miel în seara aceea, în cinstea lui madame, preparată așa cum credea mama că i-ar fi plăcut. De ce pomenise spaghetele? M-am uitat atent la mama și am văzut că era fluturată și nu mai avea aer, părând la fel de tânără ca Melodie, de parcă îi era teamă că se putea întâmpla ceva groaznic – dar ce putea să fie?

Madame M. nu voia să mănânce la noi, nu voia nici să doarmă la noi, ca să nu ne „încurce". Deja găsise o cameră în oraș, aproape de școala de dans a mamei.

– Și, deși nu m-ai rugat, Catherine, aș fi încântată să merg să îți țin locul. Mi-am vândut școala în clipa în care Jory mi-a scris și mi-a povestit despre accidentul tău.

Mami nu reuși decât să încuviințeze din cap, părând ciudat de absentă.

Câteva zile mai târziu, madame se uita prin biroul care fusese al mamei.

– E atât de ordonată, nu e deloc ca mine. În curând, o să îl fac să arate ca al meu.

Îi adoram felul ciudat de a fi, cum adori iarna când [illegible] foarte caldă în mijlocul verii. Și-atunci când frigul iernii [illegible] în oase, îmi doream să plece. Se mișca atât de tinerește și părea atât de bătrână. Când dansa, mai că o credeai de optsprezece ani.

Părul ei negru apărea și dispărea în funcție de ziua din săptămână. Mă prinsesem că folosea vreun șampon magic cu care se spăla și care nu după mult timp ieșea, înnegrind [illegible] albi ai perilor săi. Îmi plăcea mai mult când era alb, cu reflexe argintii în lumină.

– Tu ești exact cum era Julian al meu! exclamă ea, sufocându-mă cu prea multă afecțiune. Deja o concediase pe tânăra profesoară pe care o angajase mama. Da' ce te face să fii atât de arogant, hmm? Ți-a spus mama ta că ești senzațional? Mama ta are mereu senzația că muzica e tot ce contează cel mai mult la balet, dar nu e, nu e. Esența baletului e spectacolul unui trup frumos. Eu vin să te salvez. Eu vin să te învăț cum să faci totul perfect. Când o să termin cu tine, tehnica ta o să fie absolut perfectă. Vocea ei ascuțită scăzu în intensitate. Vin și pentru că sunt bătrână și s-ar putea să mor în curând, și nu-mi cunosc nepotul deloc. Vin și ca să îmi fac datoria, nu doar de a fi bunica ta, dar și bunic și tată. Catherine a fost o mare [illegible] că a dansat când știa că ar putea să-i cedeze genunchiul în orice moment – dar mama ta a fost mereu fraieră, așa că era de așteptat.

Mă enerva la culme.

– Nu vorbi așa despre mama mea. Nu e fraieră. N-a fost niciodată fraieră. Face ce crede ea că trebuie făcut – așa că o să-ți spun adevărul, și tu s-o lași în pace. A dansat atunci pentru că eu m-am tot rugat de ea să danseze cu mine măcar o dată ca un profesionist. A făcut-o pentru mine, bunico, pentru mine, nu pentru ea.

Ochii ei mici și negri deveniră vicleni.

– Jory, uite lecția mea de filosofie numărul unu. Nimeni nu face niciodată nimic pentru nimeni decât dacă are ceva de câștigat din asta.

Madame aruncă la coș toate suvenirurile la care ținea mama de parcă erau gunoaie. După aceea ridică un sac imens și [illegible], și în câteva minute îngrămădi pe birou prostiile ei, mai rău decât era înainte.

M-am lăsat imediat în genunchi să scot din gunoi lucrurile la care știam că ține mama.

– Nu mă iubești cum o iubești pe ea, se plânse ea pe un ton aspru, plin de autocompătimire, care părea sfâșiat și bătrân.

Speriat de durerea din vocea ei, mi-am ridicat privirea și am văzut-o cum n-o mai văzusem niciodată până atunci – o femeie bătrână, singură și isterică, agățându-se disperată de singura legătură semnificativă pe care o mai avea cu viața – eu.

Mă cuprinse mila.

– Mă bucur că ești aici, bunico, și normal că te iubesc. Nu-mi cere să-ți spun că te iubesc mai mult decât pe oricine altcineva, bucură-te că te iubesc și-atât, la fel cum și eu mă bucur că tu mă iubești, indiferent de motiv. I-am sărutat obrazul ridat. O să ne cunoaștem mai bine. Și o să fiu genul de fiu cum ai fi vrut să fie tatăl meu – din unele puncte de vedere –, așa că nu mai plânge și nu te mai simți singură. Familia mea e și a ta acum.

Cu toate astea, avea lacrimi în ochi, care îi brăzdau fața, făcându-i buzele să tremure, în timp ce le strângea cu disperare. Vocea ei căpătă intensitate:

– Julian n-a venit niciodată la mine așa cum ai venit tu acum. Nu-i plăcea să atingă sau să fie atins. Mulțumesc că mă iubești un pic, Jory.

Până atunci, ea nu fusese decât un eveniment estival în viața mea, flatându-mă cu prea multe laude și făcându-mă să mă simt special. Acum nu mă strecuram în largul meu știind că avea să fie mereu aici, stând în umbra vieților noastre – poate.

Totul mergea prost în viețile noastre. Aș fi putut, eventual, să dau vina pe bătrâna care stătea alături. Cea care, aici altă bătrână îmbrăcată în negru, de care cei mai dificilă decât bunica lui Bart, și mult mai dominantă. Bart era doar un copil care avea nevoie de ceva control, dar nu eram aproape bătrân

în toată firea, nu mai aveam nevoie de dădăceală. Cu oarecare resentimente, mi-am smuls din încleştarea mâinilor ei ca două gheare şi am întrebat-o:

– Bunico, de ce poartă toate bunicile negru?

– Absurd! se răsti ea. Nu toate fac asta!

Ochii ei negri erau ca două pietre de văpăi întunecate.

– Dar nu te-am văzut niciodată purtând altă culoare.

– Şi nici n-o să mă vezi.

– Nu înţeleg. Am auzit-o pe mama spunând că purtai negru şi înainte să moară bunicul, înainte să moară tata. Eşti mereu în doliu?

Pufni cu dispreţ.

– Ah, înţeleg. Nu te simţi confortabil în preajma hainelor negre, asta e? Pe mine mă fac fericită. Mă fac diferită. Oricine poate să poarte culori drăguţe. Doar o persoană deosebită poate să se mulţumească doar cu haine negre – şi-n plus, economisesc bani.

Am râs şi m-am dat mai în spate. Eram convins că banii economisiţi erau principalul motiv.

– Ce altă bunică mai ştii tu, care poartă negru? întrebă ea, mijind ochii cu suspiciune.

Am zâmbit şi m-am mai dat un pas înapoi; ea se încruntă şi veni mai aproape. Am afişat un zâmbet şi mai larg în timp ce mă apropiam de uşă.

– E minunat să te avem aici, bunico madame! Pentru Madame Richarme în mod special. O să mă căsătoresc cu ea într-o bună zi.

– Jory! strigă ea. Treci înapoi imediat! Tu crezi că am străbătut jumate de mapamond doar ca s-o înlocuiesc pe mama ta? Am venit aici cu un singur scop. Sunt aici ca să mă asigur că fiul lui Julian o să danseze la New York, în toate oraşele mari din lume, şi o să aibă parte de faima şi gloria pe care le merita tatăl lui. Din cauza lui Catherine, el a fost jefuit, jefuit!

Mă înfuria, mă făcea să-mi doresc s-o rănesc la fel cum mă rănea pe mine cuvintele ei, când doar cu câteva clipe în urmă o iubisem.

– Care faima şi gloria mea o să ajute un tată care zace mort în cimitir? am ţipat eu la ea.

Eu nu eram plastilină pe care s-o modeleze ea – eram deja un dansator foarte bun, şi mama făcuse asta. N-aveam nevoie de ea ca să mă înveţe mai multe despre balet – aveam nevoie de ea ca să mă înveţe cum să iubeşti o persoană nesuferită, bătrână şi crudă.

– Ştiu deja să dansez, madame, mama m-a învăţat foarte bine.

Privirea ei plină de dispreţ m-a făcut să pălesc, dar m-a surprins când se ridică să cadă în genunchi şi să-şi împreuneze mâinile sub bărbie ca pentru rugăciune. Îşi înclină pe spate faţa fină, părând că se uită fix în ochii lui Dumnezeu.

– Julian! strigă ea cu ardoare, dacă eşti acolo sus şi te uiţi în jos la mine, ascultă aroganţa fiului tău de paisprezece ani. Fac un pact cu tine azi. Înainte să mor, voi face în aşa fel încât fiul tău să devină cel mai faimos dansator din lume. Voi face din el ce-ai fi putut să fii tu dacă nu te-ai fi preocupat atât de mult cu maşini şi femei, ca să nu mai vorbesc de alte vicii. Fiul tău, Julian – prin el vei trăi ca să dansezi din nou.

M-am uitat la ea cum se prăbuşi epuizată în scaunul de birou, întinzându-şi picioarele puternice spre mine.

– S-o ia naiba pe Catherine că s-a căsătorit cu un medic cu mult mai bătrân decât ea! Unde i-a fost mintea? Unde i-a fost lui mintea? Deşi, trebuie să recunosc, era destul de chipeş cu ani în urmă, dar trebuia să-şi dea seama că avea să îmbătrânească mult înainte să ajungă ea la maturitatea sexuală. Ar fi trebuit să se mărite cu un bărbat mai apropiat de vârsta ei.

Stăteam în faţa ei perplex, tremurând, simţind cum se deschid uşi în mintea mea – scârţâind, ezitând. Nu, nu, spunea mintea mea inconştientă, taci, madame. Am văzut-o cum se îndreptă brusc, ţintuindu-mă locului cu ochii ei negri, pătrunzători, aşa încât n-am putut să plec, deşi îmi doream atât de mult să fug, şi repede.

– De ce tremuri? întrebă ea. De ce arăţi aşa ciudat?

– Arăt ciudat?

– Nu răspunde la întrebări cu întrebări, se burzului ea. Spune-mi despre Paul, tatăl tău vitreg, cum mai e, ce mai face. Era cu douăzeci şi cinci de ani mai în vârstă decât mama ta, şi ea are acum treizeci şi şapte. Asta înseamnă că el are şaizeci şi doi, nu?

Am înghiţit în sec, în ciuda unui nod dureros, care mi se fixase în gât.

– Nu e aşa bătrân la şaizeci şi doi, am zis cu umil, gândindu-mă că ar trebui să ştie asta; ea era trecută de şaptezeci.

– E mult pentru un bărbat, pentru o femeie, viaţa de-abia începe.

– E o cruzime din partea ta să spui asta! am replicat, începând iar să n-o mai plac.

– Viaţa e dură, Jory, foarte dură. Să prinzi tot ce poţi cât eşti tânăr, că dacă aştepţi să vină vremuri mai bune, aştepţi degeaba. I-am spus lui Julian asta de nenumărate ori, să-şi trăiască viaţa şi să uite de Catherine, care-l iubea pe bărbatul ăla mai în vârstă, dar a refuzat să creadă că vreo fată ar putea să prefere un bărbat trecut de prima tinereţe în locul unuia aşa chipeş şi plin de viaţă cum era el. Şi acum el zace în mormânt, aşa cum ai spus şi tu. Dr. Paul Sheffield se bucură de iubirea care-i aparţinea de drept fiului meu, tatăl tău.

Plângeam cu lacrimi pe care ea nu putea să le vadă. Lacrimi fierbinţi de uimire. Oare mama o minţise pe madame, făcând-o să creadă că tata Paul încă trăia? Ce era în neregulă cu faptul că se căsătoriseră cu fratele lui mai tânăr, Christopher?

– Pari bolnav, Jory. De ce?

– Sunt bine, madame.

– Nu mă minţi, Jory. Detectez minciuna de la o poştă, o văd şi de pe lună. Cum se face că Paul Sheffield nu vine niciodată împreună cu familia în oraşul lui natal? Cum de vine mama ta mereu doar cu copiii şi cu fratele ăla, Christopher?

Inima îmi bubuia în piept. Sudoarea mi-a [illegible]

– Madame, nu l-ai cunoscut niciodată pe fratele mai mic al tatei Paul?

– Frate mai mic? Ce spui tu acolo? Se aplecă în faţă şi îmi cercetă atent ochii. N-am auzit de nici un frate, nici măcar în perioada aia groaznică, în care s-au înecat prima soţie a lui Paul şi fiul lor. Ziarele erau pline cu asta, dar nu s-a pomenit nimic de vreun frate mai tânăr. Paul avea doar o soră – nici un frate, nici mai tânăr, nici mai în vârstă.

Mi-era rău, îmi venea să vomit. Eram pe punctul de a izbucni în hohote de plâns, şi de a o lua la sănătoasa, şi de a-mi face

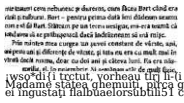
mirînsuri cere răbunăre şi durere, ceea Încă Bert cînd era
rînd şi nădăjduie. Bert – pentru prima dată îmi dădeam seama
nu e vă dă Bart. Stăteam pe un tren aeriene, era-n teamă că
mă dorea să se prăbuşească dacă îndăzneam să mă mişc.
Prin mintea mea curgea un şuvoi constant de vărste, apă,
aspru unii şi diferenţe de vîntat, şi tata era cu mult mai în
vîrstă decît mama, deşi au doi ani şi cîteva luni. Fia era nă-
scută, şi în noiembrie. Ni se-nălţase atît de mult fiere,
Mădame stătea ghemuită, gata la sărit la mine - sau la mama? Linii mai adinei apăjură iu jurul ochilor ei îngustaţi flalbüaelorsübtilis51 crunte, *iff* (uguiebuwle ei scoloci
lysoºdi i tccîut, vorheaü Ilr] Il-ii Ipuni un rin «Ide ajuns ca şi ac înlclcagi.

raufdbtm de Uri >â-|i dea iei Dnkilă.pcntiu ci Ban lira moimintelc tii bătcanele.- şi binuiese. De *mine* în mod special. Plod răy^fliaţ. \fcra asta iar n

uVC. Andrews

umble după alţii atât de curând după moartea fiului meu. Şi Paul are probleme cu inima, iar şi iar, dar niciodată nu are un atac fatal. În fiecare vară îmi dă aceeaşi scuză obosită. Paul nu poate să călătorească pentru ca are probleme cu inima - dar Chris, el poate să călătorească mereu.

Se opri brusc, pentru că eu dădeam semne că vreau să plec Am încercat să nu-mi las ochii să mă trădeze, sa-mi şterg din minte toate suspiciunile care nu-mi dădeau pace şi pe care nu voiam să le vadă ea. în viaţa mea nu mai fusesem atât de speriat ca în clipa aceea, uitându-mă la ochii ei plini de viclenie, văzând cum punea la cale ceva ce eu nu ştiam.

272

în momentul acela, sări în picioare cu mare agilitate. - îmbracă-te! Vin şi eu cu tine, să am o discuţie lungă ci mama ta

Crudul adevăr

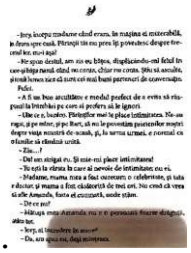

- Mutici, spine-mi tot ce ţii despee Pau). Sp™-™^ e Mit de bolnav pe cât spune ea, sau daci mai tfüeítiõai Spune-mi de ce locuiette Christoph« h voi lu çasijidt«« poartă de pátcS » fi Ulii tiu sid lui Ban Oh, nu ţtiam ce să aie, ţi încercam din r&spulen st.ftiaun bun aicilU5ţor, ca ea şi continue şi vofbeasci. ţi euănuiec: să pun laolaltă toate piesele de pu z *JIt.* Cu sign rarţi *iw* voiira , ea spuse în cele din unui: -şii.dupăcia murit Mian. imuna ta a boi» o rame« tine în uşahnfeti după ah><>hiat pe tine iocs ei. Cstit în munţii din Virgioia, Mama ei locuia awflo Srtr-n «aiă foulf frumoasl. Se paie ci «a hotliatisi-l distre»Snusld«l!ttd

»MinKliibjl jlnlnd brtwagnl cal
Bqi ¡¡l ,m bríccQq| k loc în tammr, dupi «¡1 tadijsc Uglijj ¡l BiingJie mirarul sideliu pe cjre-l «dmira atil de mjla Ap ¡1 ucbulir. Didutem «apt* dolari pe cadoul 31d.
faj* lanlo(in <»1 ¡l 1¡ IrSnti poftta pe fptoliul din'(baler. Sc

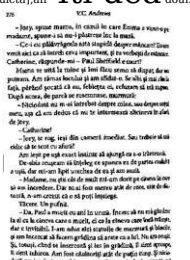

-Ce (Stele a te vM. audame Mariaha! Ar C fost ma PI dad Sinai inainle. D»r sunt siguri cS Enunapoales pajtS pulpde de mid uicta],ail Iti dea doui..

ta. Nu știi viața pe care am trăit-o eu și n-ai fost în mintea mea. Nu ai cunoscut genul de privațiuni pe care le-am avut eu de îndurat când eram tânără și aveam nevoie de iubire mai mult decât orice. Nu mă mai condamna cu ochii ăia întunecați și răutăcioși, pentru că nu ai cum să înțelegi.

– Of, Catherine, cât de mult îmi subestimezi inteligența! Crezi că sunt proastă, oarbă și insensibilă? Acum știu foarte bine ce e ceea ce în sufletul meu îi spune tată. Și mă-i de mirare că n-ai putut niciodată să-l iubești pe Julian destul. Credeam că era din cauza lui Paul, dar acum văd că nu pe el îl iubeai cu adevărat; și nu era nici Bartholomew Winslow ăla – ci Christopher, fratele tău. Puțin îmi pasă ce faceți tu și fratele tău. Dacă dormi în patul lui și găsești fericirea care simți că ți-a fost răpită cu ani în urmă, pot să-mi explic asta în mod rațional și să spun că, zilnic, se întâmplă lucruri mult mai rele decât un frate și-o soră care se prefac că sunt soț și soție. Dar trebuie să-mi protejez nepotul. El e pe primul loc. N-ai nici un drept să-i faci pe copiii tăi să plătească pentru relația ta nelegiuită.

Oh! Ce voia să spună cu asta?

Mamă, fă ceva, spune ceva, fă-mă să mă simt bine din nou! Fă-mă să mă simt în siguranță și pur din nou – fă să dispară toată discuția asta despre fratele tău de care n-ai pomenit niciodată.

M-am ghemuit pe jos și mi-am lăsat capul în mâini; nu mai voiam să aud nimic, dar nu îndrăzneam să plec.

Vocea mamei părea inundată și răgușită, de parcă se abținea cu greu să nu plângă.

– Nu știu cum ai aflat. Te rog, fii înțelegătoare...

– Așa cum am spus și mai devreme, nu mi-e greu – și cred că înțeleg. N-ai putut să-l iubești pe fiul meu, la fel cum n-ai putut să iubești nici un alt bărbat mai mult decât pe fratele tău. Sunt mâhnită din cauza asta, sufletul îmi plânge pentru Julian

de balet, pură și neprihănită, dulce și castă, dar în final, nu ești cu nimic mai presus decât noi, toate celelalte.

– Te rog! strigă mama. Am încercat să mă eliberez de Chris, am încercat să-l iubesc pe Julian atât de mult. Chiar am încercat!

– Ba nu, n-ai încercat. Dacă ai fi făcut-o, ai fi reușit.

– N-ai de unde să știi! răspunse strigătul disperat al mamei.

– Catherine, tu și cu mine am mers pe același drum mulți ani, și ai lăsat frânturi de informații să-ți scape pe limbă. Și mai e și Jory, care face tot posibilul să te protejeze...

– Nu știe? Te rog, spune-mi că nu știe!

– Nu știe, spuse madame domolită, cu o voce blândă – pentru ea. Dar vorbește și-i scapă mai multe lucruri decât știe. Așa sunt tinerii; au senzația că bătrânii sunt atât de senili, că nu-s în stare să pună lucrurile cap la cap. Au senzația că bătrânii pot să trăiască până la șaptezeci de ani și să nu știe mai mult decât la paisprezece. Ei cred că dețin monopolul asupra experienței, întrucât ne văd că nu facem mare lucru, pe când fiecare clipă din viața lor e plină, uitând că și noi am fost tineri odată. Și noi ne-am prefăcut toate oglinzile în ferestre... și ei mai stau în spatele oglinzilor, uitându-se doar la ei.

– Madame, te rog nu mai vorbi așa tare. Bart are obiceiul să se ascundă și să tragă cu urechea.

Vocea ei stridentă scăzu în intensitate, fiindu-mi greu să mai aud.

– Bine, o să spun ce-am de spus și plec. Nu cred că e potrivită casa ta pentru un băiat atât de sensibil cum e Jory. Atmosfera de-aici e tensionată, de parcă stă să explodeze o bombă. Fiul tău mai mic dar are nevoie de consiliere psihologică – a încercat să mă înjunghie când m-am apropiat de cort.

– Bart se joacă mereu... spuse mama umil.

– Ha, ce mai jocuri! Aproape că mi-a tăiat haina cu cuțitul. Și haina asta e aproape nouă. O să fie ultima mea haină, o s-o port până mor.

– Te rog, madame, n-am dispoziția necesară să discut despre moarte.

– Ți-am cerut eu să mă compătimești? Dacă asta ai înțeles, atunci te înșeli. O să port haina asta cât timp o să trăiesc. Și înainte să mor, trebuie să-l văd pe Jory că atinge faima care ar fi trebuit să fie a lui Julian.

– Fac tot ce pot, spuse mama sfârșită, părând [illegible] de oboseală.

– Ce poți să faci? La naiba! Trăiești aici cu fratele tău. Riscând să fiți umiliți public, și mai devreme sau mai târziu, bula asta fragilă o să pocnească. Jory o să sufere. Colegii de școală o să râdă de el. Reporterii o să vă hăituiască pe voi și pe el, pe toată lumea din casa asta. Legea o să vă ia copiii.

– Te rog, stai jos, nu te mai agita.

– Fir-ai tu să fii, Catherine, că nu asculți! Am bănuit de mult că până la urmă o să cedezi adorației fratelui tău. Chiar și când te-ai căsătorit cu Paul, am crezut că tu și fratele tău... În fine, nu contează ce credeam, dar te-ai măritat cu un bărbat care era aproape mort. Aveai mustrări de conștiință?

– Nu știu. Pe atunci credeam că m-am căsătorit cu el pentru că îl iubeam și îi eram datoare. Aveam un milion de motive să mă căsătoresc cu el, cel mai important fiind acela că el mă dorea, și asta era suficient.

– Bine, ai avut destule motive. Dar mi-ai rănit fiul. Nu i-ai oferit ce-i trebuia, și n-am înțeles niciodată cum puteai să rezisți. Plângea, spunea că nu-l iubești destul. Mereu spunea că există un bărbat misterios pe care-l iubești mai mult – și eu l-am crezut atunci. Fratele, nu-i așa? Fratele și el, nu-i așa? Dar toți eram frații când venea vorba de tine, Catherine. Erai atât de frumoasă și de tânără, și păreai atât de inocentă. Te-ai născut bătrână și isteață? Cum de cunoșteai atât de bine, atât de devreme, toate tertipurile prin care să-i faci pe bărbați să te iubească nebunește?

– Uneori, bătrâna asta e de speriat, spuse ea sec, în timp ce eu mă strâmbam paralizat din pricina tuturor informațiilor groaznice pe care le aflam.

Cu rittiirtd[pil. cu iicc.re bjtaiea iniroii.o pieriră, puțin pe mama pe care (• Iubeam. II pierdeam lotodilițs„
aliiKumt i jli pccan-l avusei«» dcshjl limpeit ■{.] ¡(«

– Cum ai aflat despre mine şi Chris? întrebă mama, făcându-mă din nou să tremur.

Contează? zise madame.

Îmi pusesem toate speranţele în ea, nădăjduiam că nu are să mă trădeze şi ea.

– Nu sunt proastă, Catherine, după cum am mai spus. Am pus câteva întrebări. Am ascultat răspunsurile lui Jory şi am pus cap la cap datele. Au trecut câţiva ani de când nu l-am mai văzut pe Paul – dar Chris era mereu acolo. Bart e în pragul nebuniei din pricina dezvăluirilor făcute în mod inconştient de Jory – niciodată intenţionat, doar din greşeală, pentru că îl iubeşte. Chiar crezi că pot să stau cu mâinile în sân în timp ce tu şi fratele tău îi distrugeţi viaţa nepotului meu? Să te las să-i ruinezi cariera şi sănătatea mintală. Daţi-mi-l pe Jory, şi o să mă întorc în est cu el, unde o să fie în siguranţă şi departe de bomba asta care o să explodeze, iar viaţa voastră o să fie terfelită în paginile tuturor ziarelor din ţara asta!

Mi-era rău. Am deschis uşa puţin, doar cât să văd că mama era mai albă decât moartea. Începu să tremure, în timp ce...

Mirai, caim pop sî Irilcţti cu ftaclc tiu. cînd tostS ci *c* Bicfit? *Om* ai plllut Ci ne pjcitcţtl, pe mine»peRil?
Clim 3 pulutChris .5 ne faci Ifa «var Şl n tot timpul litri a-edcanl câd c perfect, al5tdc potrivii pentru tifle,
pccWl&x Kcal.picat. Nu-idemirare ci Bart ctata imnitadop»^ calc şi despre chinurile eterne ale iadului
Cumva, Butifli»
U-m I tot în gcnujichi ¡1 ml-am sprijinltapulde op» indus ochii, înccicînd d resfir adine cs şi nu-ral nwdw
riUc stomacul ţi a& mi ridic.

Mama vuiţi din nou. RrJ dnar ţi poate,«strigi <fcpuicrUi-
(ialip«neasei furia. dM

– Dacă l-aş pierde pe Bart, chiar şi pentru câteva luni, în aceşti ani, aş putea să înnebunesc. Dar dacă îl pierd şi pe Jory, atunci o să înnebunesc. Îmi iubesc fiii, madame, pe amândoi. Deşi tu nu mi-ai recunoscut niciodată meritul de a fi fost îngăduitoare cu Julian, am făcut tot ce-am putut pentru el. Nu era uşor să trăieşti cu un om ca el. Tu şi soţul tău l-aţi făcut să fie aşa cum era, nu eu. Nu eu l-am silit să danseze, când el ar fi preferat să bată mingea. Nu eu l-am pedepsit să exerseze în fiecare weekend, ca să nu mai aibă timp de distracţie – tu şi Georges aţi făcut asta. Dar eu am plătit pentru toate astea. Voia să mă lovească de vie, îmi interzisese să am alţi prieteni în afară de el. Era gelos pe orice bărbat care se uita la mine sau la care mă uitam eu. Ştii cum e să trăieşti cu un bărbat care te bănuieşte că-l înşeli când nu e cu ochii pe tine? Şi nu eu eram cea care înşela – ci el. I-am fost credincioasă lui Julian. Niciodată n-am lăsat vreun bărbat să mă atingă, dar el n-ar fi putut să spună acelaşi lucru. Voia să aibă fiecare fată drăguţă pe care o vedea. Voia să le folosească, să le arunce şi după aia se-ntorcea la mine să-l iau în braţe, să-i spun cât de minunat era... şi eu nu puteam să-i spun că e minunat când simţeam pe el duhoarea parfumului altei femei. Apoi mă lovea, ştiai asta? Trebuia să-şi demonstreze ceva. Nu ştiam pe vremea aia ce avea de demonstrat, dar acum ştiu – trebuia să găsească iubirea pe care tu i-ai refuzat-o.

Mă simţeam slăbit, bolnav, văzând-o pe bunica pălind. Acum îl pierdeam şi pe tatăl meu adevărat, pe care-l adorasem ca pe un sfânt.

– Ştii să-ţi pui în valoare argumentele, Catherine, şi mă doare. Dar lasă-mă şi pe mine s-o fac. Eu şi Georges am greşit faţă de Julian în unele privinţe, recunosc, şi tu şi fiul nostru aţi avut de suferit. O să-l pedepseşti şi pe Jory în acelaşi fel? Lasă-mă să-l duc înapoi în Greenglenna. Când ajungem acolo, o să aranjez să dea o probă în New York. Am cunoştinţe importante. Şi am crescut să scot doi dansatori excepţionali, unul pe nume Julian, una pe nume Catherine. Nu eram complet rea, şi nici Georges nu era. Poate ne-am lăsat orbiţi de propriile

H

visuri şi n-am văzut ce-şi doresc alţii, şi am încercat prea mult să trăim prin copiii noştri. Asta e tot ce-am vrut, Catherine, să trăim prin Julian. Acum el e mort şi a lăsat în urmă un copil, doar unul – fiul tău. Până Jory, eu nu am nici un motiv să trăiesc. Cu Jory, am toate motivele să merg mai departe. O dată în viaţă, oferă, nu lua.

NU, NU! Nu voiam să merg cu madame.

M-am uitat la mama cum îşi lăsă capul în jos până când părul îi căzu în două aripi de aur pal. Mâna ei tremurândă se ridică să-şi atingă fruntea, de parcă o chinuia una dintre durerile acelea groaznice de cap. Păcătoasă sau nu, nu voiam s-o pierd. Asta era casa mea, lumea mea, şi ea era tot mama mea, şi Chris tatăl meu vitreg, şi mai erau şi Bart, Cindy şi Emma. Eram o familie – corect sau greşit, eram o familie.

În sfârşit, păru că mama găsise o soluţie. Mi-a crescut speranţa în inimă.

– Madame, mă las la mila ta şi sper din tot sufletul că ai măcar un pic. Îmi dau seama că se pare poate să ai dreptate, dar nu pot să ţi-l dau pe fiul meu. Jory e singurul lucru bun care a rezultat din căsătoria mea cu Julian. Dacă îl iei, iei şi o parte din mine, o parte foarte importantă, la care nu pot să renunţ fără să mor. Jory mă iubeşte. Îl iubeşte şi pe Chris atât cât ar putea să-şi iubească propriul tată. Chiar dacă trebuie să-i rup cariera, nu pot să risc să-i pierd iubirea. Lăsându-l să plece cu tine... nu-mi cere imposibilul, madame. Nu-l forţa pe Jory să plece.

Madame o fixă cu privirea multă vreme, în timp ce inima îmi bătea atât de tare, că eram convins că avea să se audă amândouă. Apoi, bunica se ridică şi se pregăti să plece.

– Ha, pufni ea. O să fiu sinceră acum, Catherine, şi poate pentru prima dată o să-ţi spun tot adevărul. Din prima zi în care te-am cunoscut, ţi-am invidiat tinereţea, frumuseţea şi mai cu seamă, talentul genial pentru balet. Ştiu că i-ai transmis şi lui Jory abilităţile tale excelente. Ai fost o profesoară remarcabilă. Văd atât de mult din tine în el, şi atât de mult din fratele tău în el. Răbdarea pe care o are Jory, sprijinul lui

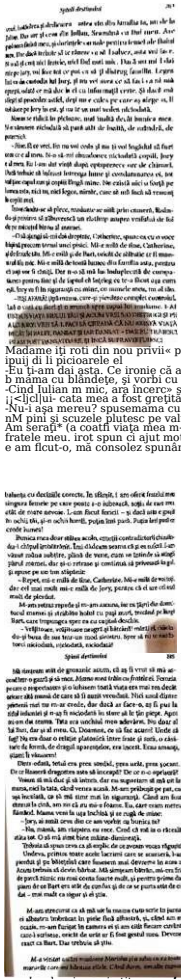

Madame iţi roţi din noi privii« pito cameţi, depud „ (ţvrut şi anina cu ceva, şi se aplecălncetsl ridice van ipuij di li picioarele el
-Eu ţi-am daţ asta. Ce ironie că ai aruncat cu ti în roind Ceva fragil şi dur păru că cedează în timp ce «cita b mama cu blândeţe, şi vorbi cu o o rari smerenie.
-Cînd Iulian m mic, ara încerc» şl fac ce eia mii Un pentru el. la fel oun lnc«d şi tu pentru copii tăi...
ţ|<Ljclţui- cata mea a fost greţită, a fost Scuţi cu cele mai bune intFţii.
-Nu-i aşşa mereu? spusemama cu amiriciunt. Înţolit»» intenţiile sunt atât de ccrecte, atât de rezonabile - ji-nM pini şi scuzele plutesc pe valul indignării,» provotUMpii de carc se ¿gaţă tştl lumeţa ca şă nu se înece. Am seraţi* (a coatfi viaţa mea m-am agîlai de paie caie nu ciistă. la fiecuţ scară, cind mă bag în pat cu fratele meu. irot spun ci ajut motivul pentru care m am născut.şi penlru fiecare grcşalip:
e am flcut-o, mă consolez spunându*ioi ca ani <

ce«d a plecai, o» *simţit cum* ***ml*** *cuprinde pmka. imam, suna ca* o loW InjmjU. *b M* n<] *rit mitrlic ultimei* WaU li» *siftig fl şi mi «scund, cps cum ne ascundeam dtderemh* dillila cmăstil yoxttvfrlk *Am fugit ta a>rlsei«da$in„A fil-cmi* fin*ut, I ăn ¡iml, mcapaWsil-lllcrM Numiţi* vai dijjxmren. Jira *obvuldl/pH o li* ftlfgd *)i eOmuaU*
După aceea m-a sirutat fi « pieral *ta wWtadeseiri,lsit, am slt*11 *smgurtt În camera mea,* În ffay cu *amNi arfim, tăcuil tl Indişi In spătelo ufilar darmltambr tor. Orfiilij*
Oont ar fi trebuit s-o las pe madame sa-i iapejcjvjtll protejaedetcandalii umMnIIX AmfMegotslipir,ln, <iU *'timpii cu Cmdydacă secretul* noflm *ar ieţifa initil Dlntr-tolrită, mit simţeam de parei eram dl»'mei* fir CV*

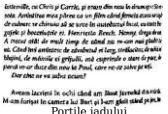

Porţile iadului

ici. Şliara cina Analul, pentru ci ist im<* ioiilslek şi adresa la slutitul padinii.
Naillam dacă pling. Lui Malctilm nu l-ar fi mitt de ca fi detatl.Acum mboiasă devin dur, rfiu, să ina prefac <I nimic

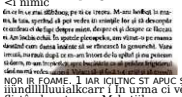

NOR IR FOAME.. I IAR ICILNC ST APUC ŞI i-l «.C IM
iiundlllluialkcarr i In urma ci veni tuli. I incul inatodeca.
flirtând roţteu cu Mrhstiil arc nullra In tatuncric, ulrtmk-i, la cu. 1) tachin*. irâfţimlu.l de cravaia, tl-l adune ne) In jrfjh. cui caiMNi. fotţândn 1 sü se >n«ina iar şi iar şi Inccidrd iii facă şi clanrere dicslll de Iwlet. Dai e! o prinse de braî«(l[j presi btuele de lunete ei. Am mrail sunetul, ud pOtşcSiIDiiji aceea, ca 11 cuprinse de dupi gjt cu bielele. M-am uluitei cum desface ţoale chcstitle aleo mici negre ca« (ineau luij pe ea. Acesta căzu pe jos, la picioarele ei. şi nu furia n^tilr
smulse de pe ca.
GoalS. O dczlirScasc. Dtipă aceea o ridici te brs|c, ji-o timp ce buzele ei erau încă lipite de ale lui, o duse bl wiun lor - şi-n tot timpul ista fuse« fratele ei.
Nll-i de miram cl. lohn Amos spunea cl tttbekptdipiţ Nu-ideuiirwe Tirpa! Dună! KçStopcusângelciimiltiara« şi scape asa utor. Trebuiau >I *mda, şi* «.14 -1» ahiica liitd meu. ¡¿ticul meu adevărat, pe nume BartHfJiujcw Winslov.
I-sin cifit leali povestea. ŞUam cit de rele ¡i jionnicc fi teau fi unele mame. Să-,i ascund* cri patra copii, â-i eMp
InIP«o mansardă înătnu«Uoare şi mizerabila, în cart janu rn ger. Toţi anii iiş, incuiap acolo, batvt).
Infometaţi - şi cu ITOUI Ü In frumoasele plete aurii ale mamei. II uram pe Halootro.a* lefIcose alătrs lucruri gronanke nepoţilor feiOurtmftW

era? Oare pusese «ravişiin îngheţata mea, în torturi ji jâţ

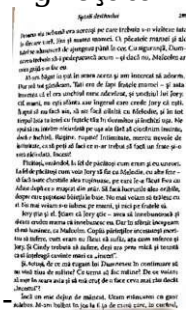

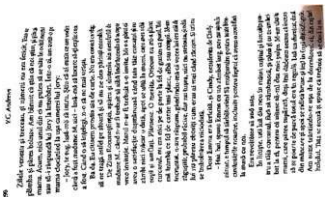

im«Imăi mult - i
tlI»nrdf.fl-nt» limpul.Js» mă gândeam ci poale şi Emma ftauc [Mariu, dat fiind ci i|i |inea gum p îngiduia ca U»te pSrtiek atflea şi ficcomiae exact sub nasul ei lung. Iory i şicercă
Da HHtin cS-i plinje inima, ca ţi mie. Plingeam prttru tatal ău idewral, care muiiie în incendiu. Şi poale ¡1 IoryplUngea pentru talii hjj, pe care maroi Cu-l iubise dealul, pentru ci în toi titnpol iii avea un frate care o iubea prea mult. tmi doseam şi nu Q aflat. Pe « trobuia şi se spuec maroi
ei ptumclaiflbinuii ci eim mincinos ţl un prclicul.Ufdca e singura pceaoani sinceri din lume, slsa-

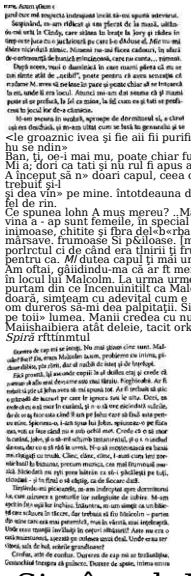

<le groaznic ivea şi fie aii fii purificat şi oiiMuh de (tâcbi; Cat de groaznic (usese penlni tati când sufletul hu se ndin»
Ban, 1l, oe-i mai mu, poate chiar fusesem 0 fata iwtiu.
Mi a; dori ca tati şi nu rul fi apus atâtea lucruri deipte chestii pe care nu voiam ti le înţeleq.
A început să n» doari capul, ceea ce mi-a Boitowatitr ţinea chibritul şi tremure aţa rău. că l-am scâpal A trebuif şi-l
şi dea vin» pe mine. Întotdeauna dideau vina pe mine, ¡ini" nu itlau ci lory cm aiaiă şi făcea ceva poale h fel de rin.
Ce spunea lohn A muş mereu? ..Mama ţa a iicutea t«te relde sa şe Tuta mple, Toate lucr urile rele sunt din vina a - ap sunt femeile, în special ede frumoase. Kele pani-n nâdwa oaselor, femei mirţave. pdcitoase ţi inimoase, chitite şi fbra del«b«rbalj.-
mârsave. frumoase Si pdcîloase. [mi spunea mineM, Sucim- dea adevărata IdenKIate de mine, arâtându-mi porlrctul ci de când era tlnirii ţi frumoasă, II sedusese pe tatăl meu adevărat când d oricum era prea tânăr pentru ca. *Mi* dutea capul ţi mai urc. Naiba s-o ia pe mama, ş ea ii făcuse tatiul meu adevărat acêlaşi lucrul Am oftai, gâiidindu-mna că ar ft mei bine şi mS apuc dt treabă, să fio îngerul Domnului, trimis şi acţioneze în locul lui Malcolm. La urma urmei, eram suâncpotid lui. ţi erou aftt»- pe la fel de deştept cu el acum Mi purtam din ce Incenuinitilt ca Malcolm, ceea ce mi ftcea să-roi simt oasde osletits Ini lucea muşchii şi mi doară, simteam cu adevital cum e şi fă MMn asemenea lui Malcolm, alunei când e» foaiteintdtpi. Deşi era om dureros să-mi dea palpitaţii. Simţeam dejug liii de toalc femeile, de tnate. Tiebuia sS le reparpe toate, pe toii» lumea. Manii credea cu nu ştiu. crealoa ci doar Joiy (lle... dx şi eu fusesem ac«b când madame Maiishaibiera atât deleie, tacit orkiue putea şi audă, sar eu ii dliiem şi elitei.

Spiră rftimtul

-Sin ôrepl, BarB spuse omul o. re era de fapt unchiul meu. M sperie. M-a fient şi sac tu »(şi s» «u ,, mai confuz. Efd Îs o vin» prea frageda ca şi |eh«p3Ueá »ja. ca un bâttin. Sut. 5< cmundúul tiu (Une

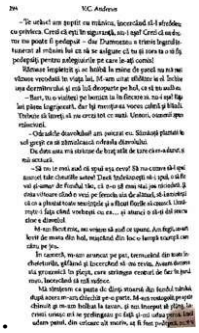

295 V.C. Andrews

—Te urăsc! am țipat cu mânie, încercând să-l răzbun, cu prietica. Cred că știi în sigurănță, nu i-ți pot! Cred că nu-ți vor nu poate fi pedepsit – dar Dumnezeu o trimis legătu- tatenii ai răului lui ca să se asigure că tu și iara ta o vă fi pedepsiți pentru păcătoșii pe care le ați comis!

Rămase liniștit și se holbă la mine de parcă nu ș-ar vi- vinsese vreodată în viața lui. M-am uitat atât ațintire în el. Inche- ana dormitorului și mă lăș dezgustat pe hol, ca și tu auzi-m.

—Hart, tu o vinovat pe bunica ta în focurile ei. Nu-i spul fiu- lui pisica îngrijorată, dar îți mărțișa vocea calmă și blândă. Trebuie că știți, ei nu erau tot ce mai. Unteri, numai ațe- răscăvoi.

—Ochii tăi de dovadă! am țipat eu. Sânteți plătiți la tot gropi ca și ghicitoarea cărții cărții.

Du-dute una mă strâns de brațele de tare ciu-a durut, a mă arăta.

—Să nu te mai auzi că spui așa ceva! Să nu-ceștri tăi spu- ancest tale cheștile astea! Dacă îndrăznești să-i spui, o ăfe- vei și-amar de fiorul tău, și n-o-ți mai vei pu răzdori. Și- ceta vitoare cândă vezi pe fereștia ăia de altfel, să-ți amintești că ea a plătat toate neștrțele și-a fiiul fiurile și-ș-a- Ți- mpte i-ți făș cânel vrednșă ca ea... și atunci o dirș dă- ncu- ciuc e dimțiș!

M-am fiorțrăș, nu știam să aud ce spune. Am fugi, am- levit de mata din hol, mișcând din loc o lungă tranșă cu- ciru pe jos.

În camerș, m-am aruncat pe pat, tremurând din tum la- cheștorțile, gâfâind și încercând să-mi revin. Aveam dorere ția genunșă în piept, care ațintgea ceșatul de fier în pul- mun. Încercând să mă ridș.

Mă simțeam ca pasta de dinș stoarș din tubul răș- după acest m-am dincălț pe o parte. M-am ștuș- pe- chinuit și m-am holbat la tavan, și nu înceș- ș- rămi- uimș și-n genlingș pe fiș și-mi- ofat

Am adormit şi m-am tot zvârcolit. Băieţelul continua să plângă, în timp ce bătrânul îl azvârlea direct la gunoi. în curând aveam să fiu dat afară din oraş - numai bun de ars.

295

Pentru că păcătoşii păcătoşilor, cei născuţi din incest, trebuiau să fie pedepsiţi, chiar şi eu, chiar şi eu care muream în coşul de gunoi

.FurLa celor drepţi

Ploaia cădea ca niște gloanțe trase de Dumnezeu. Stăteam la ferestrele din spate și mă uitam cum ploaia izbea fețele statuilor din marmură, pedepsindu-le pentru că erau dezbrăcate și păcătoase. L-am așteptat pe Jory să vină acasă, și mă caute.

Răi. Eram amândoi răi pentru că trăiserăm cu părinți răi, care nu ar fi trebuit să fie părinți.

În spatele meu veni mama, care se întorcese de la cumpărături, roșie în obraji și râzând, scuturându-și ploaia din păr, salutând-o pe Emma de parcă totul era în regulă. Își trânti coletele pe un scaun, își dădu jos haina și spuse că simțea că o paște o răceală.

– Nu-mi place când plouă, Emma. Bună, Bart! Nu te-am văzut că ești acolo. Ce mai faci? Ți-a fost dor de mine?

N-am răspuns. Nu mai eram obligat să vorbesc cu ea acum. Nu mai trebuia să fiu politicos, drăguț, nici măcar îngrijit. Puteam să fac ce vreau. Așa făceau și ei. Legile Domnului nu însemnau nimic pentru ei. Nici pentru mine nu mai însemnau nimic acum.

– Bart, o să fie atât de drăguț de Crăciun anul ăsta! spuse mami, fără să se uite la mine, ci la Cindy, care avea nevoie de și mai multe haine noi. Asta o să fie primul nostru Crăciun cu Cindy. Cele mai frumoase familii au întotdeauna copii de ambele sexe, și-n felul ăsta băieții pot învăța despre fete și

fete. O strânse pe Cindy în brațe mai tare. Cindy, nici nu știi cât de norocoasă ești că ai doi frați mai mari minunați, care pur și simplu te vor adora când o să te faci mare și frumoasă – dacă nu te adoră deja.

Mami, de-ar fi știut ea! Dar așa cum spunea și Malcolm, femeile frumoase erau periculoase. M-am uitat în bucătărie, la Emma, care nu era frumoasă și n-avea cum să fi fost vreodată. Care era mai înțeleaptă? Care își dădea seama de planurile mele?

Emma își ridică privirea și o întâlni pe a mea. M-am cutremurat. Da, femeile stricate erau mai deștepte. Știau că lumea nu e frumoasă doar pentru că aveau ele parte de un pic de frumusețe o vreme.

– Bart, nu mi-ai spus ce vrei să-ți aducă Moș Crăciun.

Am pironit-o cu privirea. Știa ce-mi doream cel mai mult pe lumea asta.

– Un pumnal am spus.

Am scos briceagul pe care mi-l dăduse Jory și am început să-mi curăț unghiile. Asta o făcu pe mami să se holbeze la mine, apoi ochii i se mutară la părul scurt al lui Cindy, care de-abia începuse să arate drăguț din nou.

– Bart, pune jos cuțitul ăla. Mă sperie. Ai putea să te tai din greșeală.

După aceea strănută, încă o dată și încă o dată. Întotdeauna strănuta de trei ori. Își scoase șervețelele din geantă ca să-și șteargă nasul, apoi și-l suflă. Îmi contamina mie aerul curat cu microbii ei jegoși.

Jory veni acasă târziu, după lăsarea întunericului, ud fleașcă, arătând jalnic, în timp ce intră tropăind în camera lui și trânti ușa. Am zâmbit când am văzut-o pe mami încruntându-se. Deci, acum nici fiblețea ei nu o mai iubea. Asta se întâmplă când faci rele.

Ploaia nu contenise. Se uită la mine, cu ochii ei mari, cu fața palidă, cu părul încâlcit în jurul feței, și-mi dădeam seama că unii bărbați ar putea s-o considere frumoasă. Mi-am smuls un fir de păr din cap și am ținut un capăt între dinți, în timp

ce trăgeam de el cu o mini ea să-i țin Întins. Culltul meulliij, 1401 în ¿oui
-Bun cuțit, »n spus, ascuțit a o Ismi de tu llun de ilia picioare, brațe, pir.. .
Am limbii cu riutate cind se uită la mine speria», hifc,, nic, Mi simțeam atit de puternic. John Amos am d/epuit. Femeile erau doar imitații timide și speriate ale bSibațUluc
Hnaose intcțl Vintul împriștia stropii InjurulcMeitluU Prig afară, frig și întuneric. Ploui toată noaptea. ? a dom ai. de diminea|S,lrici mai ploua. Emmațtecide-acasadoarpm- nu ci era joi ii ou pute» ii raieteo via« la o pritttni
-Luați-omal uțor aii. doamrvUi tpuse eB mamdln guaj. Nu ariUți prea bine. Dosr pentru ei nu aveți ««nu iniram- ni d nu vi pițteceva. BarU și te porți frumos j! și rvowperi
ᵖ Am plecai din garaj ?l m-am dus InbuOtarie.țl torrniH sau nilul brațul meu chiar era o aripi de avion adcviriiiii

răsturnă pe jos câteva vase. Mi-am văzut castronul cu cereale cu stafide, mici gângănii într-o mare de lapte...

– Bart, ai făcut asta intenționat?

– Da, mami, mereu zici că fac totul intenționat. De data asta te las să vezi cât dreptate ai.

Mi-am luat paharul cu lapte, de-abia atins, și i l-am aruncat în față. Am ratat-o la câțiva centimetri, pentru că se feri repede.

– Bart, cum îndrăznești?! Când vine tatăl tău acasă, o să-i spun, și el o să te pedepsească aspru.

Da, da, știam deja ce avea să facă. Avea să-mi dea câteva palme la fund, să-mi țină o predică despre cuminenie și cum trebuie s-o respect pe mama. Și bătaia lui n-avea să doară. Predica lui n-avea să fie ascultată. Puteam să-l ignor pe el, și să mă concentrez asupra lui Malcolm.

– Tu de ce nu mă bați, mami? Hai... vreau să văd ce poți să faci tu ca să mă doară.

ținut oilttul pe poai|ie, prejStt ai-l Inflgln ml

– Bart, cum poţi să te comporţi atât de urât, când ştii că mama nu se simte bine azi? I-ai promis tatălui tău că o să fii cuminte. Ce ţi-am făcut de mă urăşti aşa?

Am zâmbit cu subînţeles.

– De unde ai cuţitul ăla! Ăla nu e cuţitul pe care ţi l-a dat Jory.

– Mi l-a dat bătrâna de alături. Îmi dă orice îi cer. Dacă i-aş spune că vreau o pişcă, o sabie, mi le-ar da, pentru că e ca tine – slabă, disperată să-mi facă pe plac, când nu există nici o femeie pe lumea asta care să poată să-mi facă pe plac.

Acum era chiar îngrozită. Se mută mai aproape de Cindy, care era încă în scăunelul ei şi făcea o mare mizerie cu biscuţii şi cu paharul cu lapte, înmuindu-i până se făceau terci şi după aceea grăbindu-se să-i bage în gură înainte să cadă partea terciuită. Şi pe ea nu o certa nimeni.

– Bart, treci în camera ta în secunda asta! Închide uşa şi încuie-o pe dinăuntru, şi eu o s-o încui pe dinafară! Nu vreau să te mai văd până nu ajunge tatăl tău acasă. Şi pentru că se vede treaba că nu prea îţi pasă de micul dejun destul încât să-l mănânci, nu meriţi nici prânzul.

– Nu poţi să-mi spui ce să fac. Dacă îndrăzneşti, o să spun la toată lumea ce faceţi tu şi „soţul tău". Frate şi soră, să locuiască împreună. Să trăiască în păcat. Copulându-se! (un bun cuvânt „Malcolm")

Clătinându-se, îşi duse mâinile la faţă, îşi şterse nasul pentru că începuse să curgă din nou, îşi îndesă şerveţelele în buzunar, după aceea o luă în braţe pe Cindy.

– Ce-o să faci, curvă? O s-o foloseşti pe Cindy ca scut? N-o să meargă, n-o să meargă, o să pun mâna pe amândouă... Şi poliţia nu poate să mă atingă. Am doar zece ani, doar zece ani, doar zece ani, doar zece ani, doar zece ani...

Şi am continuat să zic tot aşa, ca un disc stricat.

Îmi suna în urechi vocea lui John Amos, care îmi spunea ce să fac. Vorbeam ca prin vis.

– A fost odată, cu mulţi timp în urmă, un bărbat în Londra [illegible]

căruia i se spunea Jack [illegible]

Omora şi femei [illegible]

KCAxImv
diferenţa Între bine fi rău. Mami n să-JI arii (um viei Om nezeu să fii pedepsită pentru face*.
Tremurând fi arătând ca un iepuraf alb, prea tapam o

să se mişte, stătea cu Cindy în braţe şi aştepta în timp ce eu o pândeam... mai aproape mai aproape, împungând cu cuţitul.

– Bart, spuse ea, pe un ton mai puternic, mai controlat, nu ştiu cine ţi-a spus ţie poveşti, dar dacă mă răneşti pe mine sau pe Cindy, Dumnezeu o să se răzbune pe tine – chiar dacă nu vine poliţia să te închidă sau să te pună în scaunul electric.

Ameninţări. Ameninţări deşarte. John Amos îmi spuse deja că un băiat de vârsta mea poate să facă orice vrea, şi poliţia nu putea să facă nimic ca să-l oprească sau să-l pedepsească.

– Bărbatul ăla cu care trăieşti e fratele tău? Aşa e? am ţipat eu. Spune-mi o minciună, şi vă omor pe amândouă.

– Bart, linişteşte-te! Nu ştii că vine Crăciunul în curând? Doar nu vrei să fii pedepsit şi să nu primeşti toate jucăriile alea pe care o să ţi le pună Moş Crăciun sub brad.

– Nici un Moş Crăciun! am urlat eu, şi mai furios – chiar avea impresia că eu cred în prostiile astea?

– Mă iubeai odată. Toată viaţa ai refuzat să-mi spui asta în cuvinte, dar o vedeam în ochii tăi. Bart, ce te-a schimbat? Ce ţi-am făcut de mă urăşti? Spune-mi ca să mă schimb, ca să fiu mai bună.

Uită-te la ea, cum încearcă să-mi intre pe sub piele, cu câteva clipe înainte să moară... şi să fie mântuită. Lui Dumnezeu avea să i se facă milă de ea când avea să fie măcelărită, ucisă în toate modurile posibile.

Am mijit ochii şi am ridicat cuţitul ascuţit ca o lamă, pe care mi-l dăduse bunica – era un cadou de la John Amos, îl primisem la scurt timp după ce a venit comoara asta de Malcolm.

– Eu sunt îngerul întunecat al Domnului, am spus cu vocea mea tremurândă de bătrân, şi sunt aici ca să fac dreptate, pen-
tru *ci omenirea* Incâ nutia descoperit pícatele
O raull repede pe Ond? şi *X lim*ane cu sptfde 1« al«
nimeri bididetur» cu o lovituri puternici. Cuţitul zbură. Am f-V- sâ-l iau depe jos, dar ea fu mai rapidă ţi !t azvârli cu
sîpIpSdupidi între timp, probabil ci n lisase pe Ciody din b>|e. pentru d era deasupra mea, ritucindu-mi mina la ţMtCuunsmoc de pjrîn cealaltă mini, mjficută mi ridic
-Ia d vedem clnee ţelul acum, ţl cine o ti fie pedepsit. Mi Împinse ţl tnS trase, ţi nu îmi didu drumul nid la pâr, rid la braţ, în timp cc mi tari în camera mea, unde mi trânti
şi mi adun de pe jos. Eram zivoritacolo,
caii. Şi o ci ardem, ardem, ardem!
l-am aurit respiraţia hirţiiti În timp ce giiaia, sprijiniţi de uţa închişi de h dormitorul mriL Am încercat şi g&sesc reicro de chibrituri ţi de luminiripe care o aveam în cameră. Dlipiruseti. Toate Chibriturile mele, toate lumânirite, chiar ţl bricheta pe care □ furasem de la John Amna.
•Hoţii am urlat eu. Numai boţi, punga*. lirie ţi mincinoşi la casa asta! Cu topi îmi vreţi banii! Credeţi ci o şi mor azi,
grop pe top.niami! Şoareci de mansardă,o şi triiesraivivld în mormânt pe toţi!
Fugi pe hol. Am auzit zgomotul papucilor el de satin. Mi speriasem singur; acum nu itirai ce di lac. Nu-ml zisese lohn Amos tiatlept pini in noaptea de Criciun, ca totul H coinci di cu incendiul delaeonactd Foxworth. Aveam şi fac la CH. doar

-Mama, am (optil eu În genunchi, plângând, n-am vorbit serios, Mani, te rog, nu pleca, nu mi lisa singur. Nu-mi place săSusingur. Nu-ml placecese Inlâmplicumitie, mairn. De ce . iretuit şi te prefaci ci eţti câsătoritieu fratele tiu? De ce nu

puteai pur ţi simplu şi stal cud fi cu noi, ţi şi (peuviincloaiS? Am plins: mi-era frică de ce puleam sa fiu dnd eram rSu

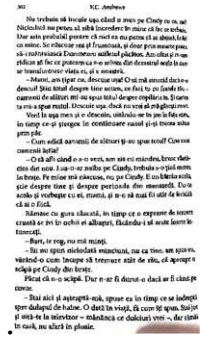

mă. c J la urma urmei. parte cimi era ur)oc al [iii John A num de fapt nici pe departe un |o<L Dar nu puteaşn şi bec Pentru că Dumnezeu era de partea lui |chn Atuos - buia să fie. din moment ce d nu păeituia. :n*TScM cu ce» mai căldutoasS haini de iatni all ani o lui în beate peCindy. car
t-o fi fiiind despre mine femeia In neg[illegible] .
M-am uitai repede la h|< ei pallrfl «I'Îngrijoraţi. Matnl »ea şi îţi piardă controlul c3nd avea i-o vadi pe bunica mea.
i ajunqa tttr-octaatj de forţă ii
Dé ce tu egasn bucuros că Dumnezeu deja o pedepsea ci iotepea sifiemlntuM? Mi durea capul din neu-Mi-eeapeşta- Pkkjarde refuzau sa mi asculte. de parel aveau □ greutate de ţinui alienaţi de «Ié; Ma trageau *epic* dulapul de haine în –nti uţa după ea.

continuare pe Gixfy, «re «va doar hainele de deasupra date jos. tu complet uscata. În timp ee pirul mamei i ie lipea ie fc|ă ţi de cap ca niţte efori. DupJ fata ei roşie. pirea că are
rcunda asta şi muţeai Daci El voia de fapt *io* omoare io

– Îmi cer scuze că dau buzna așa, spuse mami.

Credeam că sare direct la ea.

– Dar am nevoie de câteva răspunsuri. Cine sunteți? Ce-i spuneți fiului meu mai mic? Mi-a spus niște lucruri groaznice și susține că dumneavoastră i le-ați spus. Nu vă cunosc, și dumneavoastră nu mă cunoașteți pe mine, așa că ce altceva puteți să-i spuneți decât minciuni?

Până acum, bunica nu scoase un cuvânt. Continua să se uite fix la mama, apoi la Cindy.

Bunica făcu semn spre un scaun, după aceea își înclină capul ca pentru a se scuza. De ce nu vorbea?

nl.iiitinilii-semjur.la XI mobili elegantă Avea o privire tulburat», pana ti zâmbetul el pireu forţat O Jăal pe Gnifyjosdin braţe p inco ■ că exploreze fi şi vadă

. . ne lucruri îngrozitoare. Şi nu-ţ respecţi mama Dupi ce o ai-mi explicaţi, eu ¡¡Ondy plecăm

Punica dădu din cap. cu privirea plecaţi, de parcă en intr-adevăr o femeie arabă. Din felul ciudat în care set« uita mama la bunlCB am binultci pea credea căc vreo tirinieve nu înţelege engleză

: a ieri. neinvitati togi foc, şi Cindy wnUiset» ireleei|H|

coţi pe vatra ridicată, aproap

e

Vocea ta, o știu de undeva.

Bunica nu vorbi.

– Inelele tale, le-am mai văzut undeva. De unde le ai?

Bunica ridică nepăsătoare din umeri și dădu drumul la [illegible], care căzură și dispărură în spatele rochiei negre.

Amanet, spuse ea pe un ton ciudat, aspru. Chiţăit.

Mami își îngustă ochii și continuă să se holbeze la femeia care nu era o străină. Eu am stat, ținându-mi respirația, gândindu-mă ce s-ar întâmpla dacă ar afla. O, mami avea să afle. Știam că nu e așa ușor de păcălit.

De parcă dintr-odată îi slăbiseră genunchii, mami se lăsă în cel mai apropiat scaun, fără să-i pese că avea haloele [illegible] că Cindy se aventurase în camera alăturată.

– Înțelegeți un pic de engleză, văd, spuse ea încet și rar. În secunda în care am intrat în camera asta, mi s-a părut că m-am întors în timp și că eram din nou copil. Și mama mea avea aceleași gusturi în materie de mobilă și de culori. Mă uit la scaunele dumneavoastră de brocart, la cele de catifea, la [illegible] pe șemineu, și nu pot să mă gândesc decât că mama [illegible] plăcut camera asta. Până și inelele acelea de pe degetele dumneavoastră seamănă cu cele pe care le purta ea. Le-ați găsit la amanet?

– Sunt multe femei cărora le place genul ăsta de cameră... și de bijuterii, spuse femeia în negru.

– Aveți o voce ciudată... doamnă...?

Persoana în negru înălță iar din umeri.

Mama se ridică din nou și se duse în camera de alături ca s-o ia pe Cindy. Mi-am ținut respirația. Portretul era acolo. Avea să-l vadă. Dar probabil că nu se uită în jur, pentru că se întoarse în secunda următoare, trăgând-o pe Cindy după ea și stând aproape de șemineu, ținând-o pe sora [illegible].

– Ce casă remarcabilă aveți! Dacă închid ochii, [illegible] mă uit la conacul Foxworth, așa cum se vedea din [illegible].

Ochii bunicii erau neapus de [illegible].

Purtați perle? Am avut senzația că am văzut niște perle când v-ați dus mâna la gât. Inelele acelea sunt foarte frumoase. Vă expuneți inelele, de ce nu și perlele?

Bunica ridică iar din umeri.

Trăgând-o pe Cindy după ea, mama se apropie de femeia despre care nu mai voiam să cred că e bunica mea.

– Stând aici, îmi vin tot felul de amintiri, spuse mami. Îmi aduc aminte de o seară de Crăciun, când conacul Foxworth s-a făcut scrum. Era frig și ningea, și totuși totul s-a luminat de parcă era 4 Iulie. Mi-am smuls toate inelele de pe degete și am aruncat bijuteriile cu diamante și smaralde în zăpada mare. Credeam că nimeni nu o să le mai găsească – dar, doamnă, dumneavoastră purtați inelul pe care l-am aruncat eu în zăpadă! Mai târziu, a venit Chris și a cules toate bijuteriile alea pentru că erau ale *mamei lui*! *Mama lui prețioasă!*

– Și eu sunt bolnavă. Plecați, șopti figura mohorâtă în negru, stând în mijlocul camerei, evitând scaunul care ar fi putut s-o facă prizonier.

Dar era deja captivă.

– TU! strigă mami. Ar fi trebuit să-mi dau seama! Nu mai există aici un alt șirag de perle cu închizătoare în formă de fluture cu diamante! Evident că ești bolnavă! strigă mami. Cum ai putea să fii altfel decât bolnavă! Știu cine ești. Acum totul are sens. Cum îndrăznești să te întorci în viața mea? După câte ne-ai făcut, te-ntorci ca să ne faci mai mult. Te urăsc, te urăsc pentru tot ce-ai făcut, și n-am avut șansa să mă răzbun! N-a fost de ajuns că ți l-am luat pe Bart. Acum am ocazia să fac și mai mult.

Dându-i drumul lui Cindy, sări în față și o prinse pe bunica, în timp ce ea încerca să se dea în spate și s-o dea la o parte. Dar mama era mai puternică. Agitat și fără suflu, eră uitam la încleștarea dintre cele două femei.

Bunica se [illegible] furioasă. Părea că nu știe ce să facă. După aceea, Cindy [illegible] și se puse pe plâns.

– Mami, [illegible]!

U?a SC deschis«. (i John Amos intiSlncaroeta IfctMu.ti picioarele. în timp ce «lins se prcgStea deun miatatri» întinse să pună o mână cioUnoisă pe urnăinl bunica mile, Nu-l mai vîmsem s-o atingă ptnă atunci.

- Doamnă Sheffield, începu el cu vocea hi sisliti, plâiv ţâcioasi, aţi fast primiţi eu gcnerositite la accasli *cui,* jt acum Încercaţi să profitaţi (te soţia mea, ore na e prea bine de ciţrvaani. Eu sunt)ohn Amos Jacbon, ţi ca e soţia mea, derctv na lackson,

Uimită. numi nu putea decit şisc holbeze, -lolin Amos Jbcichoh, repetă mami încet, amintindotâ manuscrisul şi a trebuit să mă gândesc cum şi schimb htm cam numele ista. Tu efti aed lohn Amos lacVson care a fol odată majordom la conacul Foawotth! hm amintite duti fa ţi cum strălucea iab lumina cancldatador.

1 cel puţin aţa am (xezutcu. Dan de i*«. ii smulse bunicii vMil

I A fi buit " da cJU'

ți-am simțit prezența, parfumul, culorile, mobila. Ai fost destul de deșteaptă încât să-ți acoperi fața și trupul în negru, dar ai fost destul de proastă încât să-ți pui bijuteriile. Proastă, întotdeauna atât de al naibii de proastă! Din nebunie sau prostie ai crezut că o să uit parfumul tău, bijuteriile tale?

Râse neașteptat și isteric. Învârtindu-se [illegible], îi [illegible] John Amos, care încerca s-o împiedice din ceea ce putea face. Împiedicându-se, încerca stângaci s-o prindă, înainte să cadă din nou.

Uită-te la ea – dansa! Se învârtea în jurul bunicii, [illegible] din mână ca s-o lovească – și chiar în timp ce-și mișca rapid picioarele, continua să țipe.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că tu erai! De când ai mutat aici, Bart se poartă ciudat. Nu puteai să ne lași în pace, nu-i așa? Trebuia să vii aici și să distrugi ce-am [illegible]

imfnimKU Club - prici» daţi cirul suntem feliciţi- Sl-acum ■IdiHrw II», Ai rtu jlsi-l Iad pe Kartsi-ţi plardi minţile, ap dnudwl «ithk, te id ca tine. O. cit pni să te urtte pentru lila! Te mise din «ISI de multe motive! Cory, Came, ;i Bcum ■ari- dilat nu eklsli limite la ce poţi ci faci ca şi ne rinetti?

Invl fi 1)1 trecu piciorul pe dupi genunchiul bunicii, fi- cind-o «i-ji piatdl echilibrul, |i-n secunda în care bunica se

prăbuşi la podea, într-un morman de zdrenţe negre, mami era deasupra ei, trăgând de şiragul de perle cu încheietoare în formă de fluture cu diamant.

Folosindu-se de ambele mâini, forţă nodul strânii ca să se rupă, şi toate perlele se risipiră pe covorul persan care le înghiţi în fibere.

John Amos o apucă cu brutalitate pe mami şi o ridică în picioare. O ţinu şi o scutură până când mamei i se învârtea capul.

– Ridicaţi perlele, doamnă Sheffield! ordonă el pe un ton aspru şi plin de cruzime, care dintr-odată păcea foarte puternic.

Eram surprins că se purta atât de dur cu mama mea. Ştiam ce ar fi făcut Jory – ar fi fugit să se bată cu John Amos şi ar fi salvat-o pe mami. Dar eu nu ştiam dacă era bine. Dumnezeu era acolo sus şi ar fi vrut ca mama să sufere pentru păcatele ei, şi dacă eu o salvam, ce mi-ar fi făcut mie Dumnezeu? În plus, Jory era mai mare. Şi tati întotdeauna spunea că toate lucrurile se întâmplă cu un scop – aşa că lucrurile astea se întâmplau pentru că aşa trebuia, în ciuda faptului că mă simţeam groaznic.

Dar mami nu avu nevoie de ajutorul meu până la urmă. Îşi dădu capul pe spate şi îl lovi fix în dinţii lui falşi. I-am auzit cum s-au spart când ea se eliberă. După aceea, el alergă după ea cu şi mai multă determinare. Avea de gând s-o omoare, să fie agentul furiei lui Dumnezeu!

Mai repede decât am putut eu să mă mişc, genunchiul mamei se ridică şi îl nimeri drept în vintre. John Amos ţipă, se încovoie şi, ţinându-se cu mâinile de locul în care primise lovitura, căzu pe podea şi se rostogoli, văitându-se.

– Iar-ţi-ai... [illegible]

I u« » « vWTI' J* «ne. Mm Amos [«duón, Bpi HUM 1« el. M nu oninva *ti* mi moi «tlnp.di.ţi jcMwiffl
îtihir limp. bunk-a et rMk«e în ptóoare ţi «lira i> m?» <u\ («M .•lailivindu» (iii echilibru, în (imp CE ¡MIO şi «i rràfclila Uк vilul mp. Aluna palmi mamei iAUlnrl twnieu. tiK-ţt ra • <4>ul pe jţial e lu balansoar.
- Si le latinen'slpetine.CoRliM foiroflh! Speriind» le mai vid tiieiodali. Speram <i mori in .casa de odiinT să mi «uwjti .le chinul de a te mai privi «todati»! de ni «an «vea pecare am iubR-vodati. Dar n-unevutnicwiniiBiw. .V r> Irrt»« ai piuca nu o şi ai destul respect incit dmi« «ine lati în pace pe mine şi pe Chris. Eţti exact ea tak¿-<**a**.tü

O, nu ştiusem până atunci că mami era aşa bine la suflet. Era exact ca mine. Eram şocat şi speriat, în timp ce mă uitam la mama cum sare la bunica mea, aşa încât scaunul se dădu pe spate şi amândouă căzură pe jos, rostogolindu-se. În timp ce John Amos se văita, părând că nu avea să-şi mai revină niciodată. În câteva momente, mami atârna deasupra bunicii, smulgând toate inelele acelea sclipitoare şi scumpe. Lipsită de vlagă, bunica încerca să se apere pe ea şi bijuteriile ei.

– Te rog, Cathy, nu-mi face asta! se rugă ea.

– Fu! De când îmi doresc să te văd la pământ, să mă implori aşa. M-am înşelat mai devreme – asta e ziua mea norocoasă. Am din nou şansa să mă răzbun pentru tot ce-ai făcut. Stai să vezi ce-o să fac cu preţioasele tale inele! Îşi ridică mâna şi, cu un gest sălbatic, aruncă toate inelele în foc. Uite, uite! Gata! strigă mama. Ce-ar fi trebuit să fac cu mult timp în urmă, în noaptea în care a murit Bart.

Cu o expresie de mândrie pe faţă, mami fugi şi o lăsă pe Cindy, aleargă spre dulapul din foaier ca să înşface haina acesteia, apoi se întinse şi după haina şi cizmele ei, pe care şi le scoase.

John Amos se ridicase de pe jos, mormăind ceva despre odrasla diavolului, care ar fi trebuit să piară când ea era încă ... şi neajutorată.

– A naibii scorpie, ar fi trebuit ucisă înainte să mai zămislească şi alte odrasle ale diavolului!

Ea am auzit.

Poate mami nu.

Am ieşit din bft, fără să mă vadă bunica, care plângea stând pe podea, ca o cârpă.

Între timp mami îşi pusese cizmele şi haina ei albă, cu toate că tremura când ajunse la uşă şi se uită la femeia care zăcea în continuare pe podea.

– Ce-ai spus tu, John Amos Jackson? Mi-ai zis că sunt o scorpie, odrasla diavolului? Mai spune-mi o dată asta în faţă! Hai, spune-mi acum! Acum, că sunt adult, nu un copil speriat. Acum, că braţele şi picioarele mele sunt puternice, şi ale tale, slabe. Să nu crezi că scapi aşa uşor de mine – pentru că nu sunt bătrână, şi nu sunt slabă, şi nu-mi mai e frică.

El se îndreptă spre ea, ţinând în mână un vătraj pe care-l luase probabil de lângă şemineu. Mama râse, crezând probabil că el era un bătrân, un ...
nie uţor de învins. S c dád H repede U o paite, după aceea iţi întinse pictorul sinltoc ; I tl (ovi în ' '
. . . cufaţainjofcriSeijnddefurie

putere, aşa încât ea ... în cădere.

Şi eu ţipam. Era greşit! Nu aşa plănuiserăm eu şi John Amos să împlinim răzbunarea Domnului. Nu trebuia s-o rănească.

Atunci mă văzu mami. Ochii ei albaştri se făcură mari şi se albi la faţă, părând că se prăbuşeşte.

– Bart.

– John Amos mi-a spus toate lucrurile pe care trebuie să le ...

Ea se întoarce spre buniea.
- Uie ce-ai ţjem. Mi-ai întors propriul fiu împotriva mei ţi-nlol limpul ista. tu scapi basma curatădln orice, pini side
scăpai de;usiiţle> Invocând nebunia. Hieni lat foc conacului Faxwotlh. Aia a fost prin« mitcarc isteaţă pe cate ai f&cul-o vreodată, dar «cum em»
Şicuaccste cuvinte, fugi sptcţemineu,!rsşflcikţ>sţitapiii. tiu centifi, dădu la o parte grilajul şi lnccpu şi sooiti dibun tneinţi pe covorul persan.
în timp ce covorul încăpu şi fumege, mama mă strigă:
departe tocit n-o (9 mai poată şi ne găsească vteodual
Am ţipai. Bunica ţipi. Dar marni era aist dcoeupillti incheie lui Ctadpwstur •
Se pribuji în tăcere la podea, ca o papuţă decărpS.
furios, ţntinţ» cei -Cathy.Cath)',
In palme, te roţ nu muri! Te iubesc! Mereu lesun Mat.H-wi
lovitura fu atit de puternică, incit se pributi peste corpul
Mi ciQrinse furia. Ond, ţipa. " ' ' i făcea parte din plsod

poate r

Domnului!

El se întoarse, zâmbind încrezător.

– Ba da, era, Bart. Dumnezeu mi-a vorbit azi-noapte şi mi-a spus ce trebuie să fac. N-ai auzit-o pe mama ta când spunea că o să plece departe de tot? N-ar lua cu ea un băiat obraznic ca tine, nu-i aşa? Nu te-ar trimite mai întâi la vreun orfelinat? După aceea ar pleca şi n-ai mai vedea-o niciodată, Bart. ...

Ama e modul crud în care se poartă viaţa cu cei care fac tot ce pot. Şi doar eu încerc să am grijă de tine, să te scap de o situaţie care nu era decât închisoarea.

Închisoare, închisoare.

– Bart, tu nu asculţi? Ai auzit? Înţelegi că eu fac tot ce pot ca să le salvez pe amândouă pentru tine?

M-am uitat fix la el; nu prea înţelegeam nimic.

– Da, Bart, o să ai două amintiri, în loc de una.

Nu mai ştiam ce sau pe cine să cred. M-am holbat în jos la cele două femei de pe podea, mama mea şi bunica mea, cea din urmă căzute de-a curmezişul peste trupul firav al mamei mele. Atunci m-a cuprins un sentiment copleşitor – le iubeam pe femeile astea două. Le iubeam mai mult decât îmi dăduseam seama că le iubesc. N-aş fi vrut să mai trăiesc dacă o pierdeam pe una din ele, darămite pe amândouă. Erau oare ele atât de răufăcătoare cum zicea John Amos? Oare Dumnezeu chiar avea să mă pedepsească dacă le salvam de a fi „măntuite" de foc?

Şi iată-l în faţa mea pe John Amos, singurul care fusese complet onest cu mine de la început, spunându-mi cine e tatăl

ĮÉSgs
ş -Acum, ai-ţi ţii gura, nu i sauluiIcr>.cS-ţioilimten-»

minte, şi el o să te ia de-acasă şi o să te închidă. Şi el crede că eşti nebun. Nu ştii că de-aia te tot duc pe la doctori de nebuni?

Am înghiţit în sec; mă durea gâtul. Nu ştiam ce să fac.

John Amos ştia.

– Acum te duci acasă cu Cindy, şi o faci să-şi ţină gura, te-nchizi într-o cameră, faci pe prostul, nu ştii nimic. Şi ţine minte... o ameninţi pe sor-ta în aşa hal de nici până să nu zică.

– Nu e sor-mea, am şoptit eu încet.

– Ce contează? mârâi el iritat. Tu fă cum îţi spun. Urmează-mi instrucţiunile, pentru că Dumnezeu vrea ca oamenii să creadă în El necondiţionat – şi nu te dai de gol la fratele tău sau la tatăl tău că-i ştii secretul, sau că ai vreo idee unde ar fi mama ta. Fă pe prostul. Ar trebui să te pricepi la asta.

Ce voia să spună? Râdea de mine?

M-am încruntat şi m-am uitat cât am putut de urât, imitându-l pe Malcolm.

Ascultă aici, John Amos. Ziua în care o să mă păcăleşti

tu pe mine o şi fie rina În care pimlntul sti pe un< ti eu o sl-l înghit. Aţ» ci ai nu ci-' - ᴶ — ' - Sunt prost... petuniei, În final, eu.

o să trăiesc. Mereu o să trăiesc.

viu sau mort.

În mine creştea o putere imensă. Niciodată nu m-am mai simţit atât de deştept. M-am uitat în jos la cele două femei pe care le iubeam. Da, Dumnezeu plănuise să se întâmple aşa, să-mi dea două mame pe care să le păstrez pentru totdeauna doar pentru mine... şi să nu mai fiu singur niciodată.

cumva să-i zică ceva lui ... lui Cindy în bucătărie,

dnd am ajuns acasă. Vcei şi-ji ti limba

Unde e mami?

Era cineva pe care trebuia să-l mulţumesc. Cineva care, ...

– Te urăsc, madame, pentru toate lucrurile urâte pe care i le-ai spus mamei! Totul e groaznic din ziua aia. Las-o în pace de-acum încolo, sau n-o să mai vin niciodată să te văd! Ai venit până aici doar ca s-o îmbolnăveşti! Şi-aşa nu mai poate să danseze acum. Dacă nu încetezi să ne mai faci necazuri, o să renunţ şi eu la balet. O să fug şi n-o să mă mai vezi niciodată. Pentru că, încercând să le distrugi părinţilor mei vieţile, ai reuşit să le distrugi nu doar pe ale lor, dar şi pe a mea şi pe a lui Bart.

Ea păli. Arăta foarte bătrână.

– Semeni atât de mult cu tatăl tău. Şi Julian mă săgeta uneori cu ochii lui întunecaţi, la fel ca tine acum.

– Te iubeam odată.

– Odată...?

– Da, odată. Am crezut că ţi-ţi pasă de mine, de părinţii mei. Am crezut că baletul e cel mai frumos lucru din lume. Acum nu mai cred asta.

i

Părea rănită. de puci tocmai a Injunghiasem În taml. Se dădu În spate, spre perete, Įi ai G ciuit daca r-as fiikj S"0 sprijin.

- lory. te rog. exclamă ea, şi nu fugi ruticdatâ! Nu tiqon^ la balet. Daci renunţi, atunci viaţa mea tui mai aie sens,ₜi Geocges va fi trăit dtţcaba, ţi la M ţi Julian. Nuiij* lomlckb cci pe care i-am fubtl fi j-ara pierdui

Nu puteam să vorbesc, eram confuz. Aţa ci am frţilaja cum fugea Birt mereu, când lucrurile deveneau prea dificile

Din spate, mi SIHgi Melodie.

- jory. unde te gribeţti? Trebuia sS mergem la un suc te>

F Am continuat şi alerg. Nu-mi mal pisa de nimeni ţiir nimic. Viaţa mea eracu fundul tasus. Părinţii meinueModsi toriji. Cum ar fi putut să fie? O fel de preot sau judfdBr*

Cum am ajuns pe trotuar, am tncelin«, apoi o-so 4» Inlr-un parc, unde am stat pe o banei verde. Am statiim stat, uitându-mi În jos la picioare. Picioarele imuidiBatoi, Pulernke, ţăfcicilc, pltoedc bătături, pwglile pentraosceti profesionistă. Ce avea şi mi mai fac acum când cmţesniKi

ea sJ-i iac pe plac omului pe care 1 iubeam capeuo BttCt

o viaţi pentru mine firi balet. Cind l-am pedepsii pe ordine, pe mama, pe util meu vitreg, care ende 6ttmuţişi meu. În realitate, pe mine m-am pedepsit cel mai aspru.

M-am ridicat In picioare ;i m-am uitat la toţi Mtrtailarr şedeau linguri (n pate, întreMndu-mldaei, Într-o hani a t eu ave aju să fiu ca ei, ţi ₙ-am gândii: Nu. eu avetm ¡iţi* cândsăspunciamftcuto greţeali CSndsi-ml cer ie nan.

Madame M. era În biroul ei, cu capul plecat În mHaikti subţiri clnd am deschis uţa ioc« «1 «m intrat. ProbMci a« ficur zgomot, pentru câ iţi ridici ptivirea ţi <m visul câr*i lacrimi În ochi. 1 ₖ umplură de brici re tindă vini. dsru

a

V.C. Andrews

– Jerry, spune-mi, apropiindu-se de fiica răzgâiată de soţu, gândește-te mai. Dacă nu ar fi urâtă, cum am putea să vedem lucrurile altfel?

Am stat acolo, în biroul ei mohorât, şi am lăsat gândul ăsta de filozofie umplut să-mi dea o mângâiere puţin istovitoare.

– Bine, înţeleg ce spui, madame. Şi dacă nu-poţi să-ţi ajuţi cu ceva, atunci eu pot.

Ea păşi de pereţi o dinsa.

– Şi ce mai poţi face, zise.

Am văzut-o mai apropiată de mine, ajunsesem la sa de compromis.

Tot drumul spre casă, am ţinut cutia de ciocolată sub la braţ, aţintind de rotitului o o dendă.

– Tată, am început eu povestind, madame i-o trimis mamei cutia asta cu ciocolată ca, ei-şi cerut scuze, cică.

Îmi ascunsă o privire şi zâmbă.

– Dăţgol din pantec ei.

– E foarte clocot că mama e căcită de atâtă timp. Nu fiul mincinoşii bolnăvi mai mult de o zi sau două. Nu crezi ci pot fiunta ciocolată?

– De la pronte ştia cu sorinţi şi ştiinţe, replică ei mordelan, zmârcind trufaşul zâmbetul, pornind pârgăiuindu şi splendu-se în fiţi ca şi vrăji semănând mai bine. Cât-o-aţi fi dând pânda sotul? Bomboanele o dăruşjeşmi phrata. După ăia ştiuşul plică la patru dimineaţa, cuhcuc şi ar intra pe cofaţi cu cheiul ca mi ucie la cântele aia, de frica să nu mă tamanch dacă bea la magică. Când trăgi din gura, plină la urmă cova cobzul şi ştia e zăuitoare ei. Ţinăi căţănuşa ăia, după aia răcnăi ca. Se mai ciăi e dătă la mine cu coada cobzului. Şi mai e şi fiţă şi prăbuşeşti ăi, şi nu ca ăle tate. Jerry, ia ştii, ajutorul ăsta e mare.

Eu și mama ta am discutat despre asta, iar noi doi am discutat despre asta ore în șir. Poți să ne ierți? N-am reușit să te fac să înțelegi!

Am lăsat capul în jos, rușinat.

– Încerc să înțeleg.

– Încerci? E chiar atât de dificil? Nu ți-am povestit cum am stat, anii ăia, toți patru într-o singură cameră, crescând împreună, dându-ne seama în adolescență că ne aveam doar pe noi...

– Dar, tată... Când ai fugit și ai găsit o nouă casă la dr. Paul, nu puteai să găsești pe altcineva? De ce a trebuit să fie ea?

Strânse din buze cu un oftat.

– Credeam că ți-am explicat ce simțeam pe-atunci față de femei. Mama ta era acolo când aveam nevoie de ea. Propria noastră mamă ne trădase. Când ești mic, ți se fixează în cap niște idei foarte puternice. Îmi pare rău dacă ai fost rănit de faptul că nu sunt capabil să iubesc pe nimeni altcineva în afară de ea.

Ce puteam să mai zic? Nu puteam să înțeleg. Lumea era plină de femei frumoase, mii, milioane. După aceea m-am gândit la Melodie. Dacă ar fi să moară, aș putea eu să ies în lume să caut pe altcineva? M-am tot gândit la asta, în timp ce tata deveni tăcut, iar pe chip îi răsărea o expresie sumbră, și ploaia grea nu contenea. Era de parcă putea să-mi citească gândurile. Pentru că, într-adevăr, de-ar fi s-o pierd vreodată pe Melodie, dacă ar pleca și n-aș mai vedea-o niciodată, aș continua să trăiesc, și până la urmă aș găsi pe altcineva s-o înlocuiască. Orice era mai bine decât...

– Jory, știu la ce te gândești. Eu am avut ani de zile la dispoziție să mă gândesc de ce a trebuit să fie sora mea, și nu altcineva. Poate pentru că-mi pierdusem încrederea în toate femeile, din cauza a ceea ce ne făcea mama noastră, și doar sora mea putea să mă aline. Ea a fost cea care m-a ținut să nu înnebunesc în timpul acelor ani de privațiuni. Ea era cea care făcea camera să pară cât o casă întreagă. Ea a fost mamă lui Cory și lui Carrie. Ea făcea camera să pară ca un cămin, aranja masa frumos,

făcea paturile, spăla hainele în cada din baie, le atârna în mansardă să se usuce, dar, mai mult decât orice, era felul în care dansa în mansardă, care m-a făcut să mă îndrăgostesc de ea, să-mi rămână în inimă pentru totdeauna. Pentru că îmi plăcea, pe când stăteam eu în umbre și mă uitam la ea, că dansa doar pentru mine. Mă gândeam că mă face prințul din visele ei, așa cum o făceam eu prințesa mea. Eram romantic pe-atunci, chiar mai mult decât ea. Mama ta e altfel decât majoritatea femeilor, Jory. Ea putea să trăiască în ură și totuși să înflorească. Eu, nu. Eu aveam nevoie de iubire, sau muream. Când am scăpat de la conacul Foxworth, ea a flirtat cu Paul, iar eu vedeam cum el s-o ia de lângă mine. S-a căsătorit cu tatăl tău când sora lui Paul, Amanda, i-a spus o minciună. A fost o soție bună pentru tatăl tău, dar după ce el a fost ucis, ea a fugit în munții din Virginia ca să-și ducă la bun sfârșit planurile de răzbunare, care presupuneau, printre altele, să i-l fure mamei noastre pe cel de-al doilea soț. Așa cum ai aflat și tu, Bart este fiul celui de-al doilea soț al mamei mele, și nu fiul lui Paul, așa cum v-am spus și lui, și ție. Trebuia să vă mințim pe atunci, ca să vă protejăm. Apoi, după ce mama ta s-a căsătorit cu Paul, și el a murit, a venit la mine. În toți anii ăia cât am așteptat-o, știam că până la urmă avea să fie a mea, atât timp cât nu-mi pierdeam speranța și țineam aprinsă flacăra primei mele iubiri. Pentru ea era ușor să iubească alți bărbați. Pentru mine era imposibil să găsesc o femeie care să fie asemenea ei. M-a luat sub aripa ei când eram cam de vârsta ta, Jory. Ai grijă pe cine iubești prima dată, pentru că aceea e fata pe care nu o vei uita niciodată.

Am scos un oftat lung, gândindu-mă că viața nu era deloc ca basmele din balet sau din telenovele. Dragostea nu venea și pleca odată cu trecerea anotimpurilor, cum speram eu.

Drumul până acasă păru să dureze o veșnicie. Tati fu nevoit să conducă foarte încet și cu mare grijă. Din când în când, arunca o privire spre ceasul din bord. Eu mă uitam pe geam. Peste tot erau decorațiuni de Crăciun. Prin vitrine vedeam luminițe multicolore. Mă uitam cu jind la familiile pe lângă care treceam, văzând totul prin ceața aceea care făcea totul

„ndesl pui dcitceoii mii romartue când pic naiDsifuîi os UD an în urmi. tmi doream şi ave
în vieţile noastre fcraâa act otdcsm eu că era o viaţa petfeel. !mi doream (i ca madame M. şi nu 6 KM ptaă
aici iS-ţi bagertisulin vieţilelor ţi să scoată
frmeile aedea distruseseră mândria pe care o aveam pentru (4riapimri- Oricil aţ fi Încercat, tot (ml
dlsplicea ce făceau. «Bcuserâ, riscând şi dea naţtcrc unul scandal, sine distrugi viaţa mie. Ud Ban ţi lui
Clndyi şi toate astea doar peotru d un bărbat na putut Jisi altă femeie pe care s-0 iubească. Şi ţrobÂil ţi
femeia aceea făcuse ceva ca ti-l mecţuiispeianţa

I iei pe furi, din senar capitolele flaalliile să le citeţd.,. Eart fiitaseprimul pagini din mi

[illegible] nu mă împiedicase să le citesc și eu. Deși nu le citisem până la capăt. Nu știu de ce, nu reușeam să mă forțez să trec peste partea în care un frate își trădează sora, agresând-o. Nu puteam să concep că unchiul ăsta care stătea lângă mine ar fi putut să-și violeze sora când ea avea doar cincisprezece ani. Depășea limitele compasiunii mele, oricât de disperată ar fi fost mama lui, sau ce circumstanțe l-ar fi împins să comită o asemenea faptă murdară. Și cu siguranță ea n-ar trebui să spună lumii întregi.

– Jory, te-am pierdut!

Mi-am întors încet privirea spre el; mă simțeam rău și slăbit, vrând să mă ascund de suferința care i se citea pe față. Și,

fiu, ţi-am sperat «1 o să mă Iubeţii ţi tu *
de matuica sî nepoţi înţelege. Csttyar fi trebuit al-jHKii, primele dome inti-un sertar
----

am alergat spre casă. Am deschis gura s-o strig pe osioLApoi,
am închis-o la loc și n-am spus nimic. Nu-mi era mai ușor s-o [illegible]

De obicei, când veneam acasă, mă-nvârteam în grădină și alergam pe-acolo, exersam săriturile, pozițiile, și în zile ploioase, cum era aceea, exersam mai mult la bară. În acea zi, [illegible] în fața televizorului din sufragerie, am apăsat butoanele de la telecomandă și m-am pierdut în telenovelele stupide.

– Cathy! strigă tati când intră, unde ești?

De ce nu strigase „Vino să mă săruți dacă mă iubești"? Se simțea oare prost sau vinovat să spună asta, acum că știa că cunoșteam originea acestei replici?

– Ți-ai salutat mama? întrebă el când intră.

– N-am văzut-o.

– Unde-i Bart?

– Nu l-am căutat.

intră în dormitorul [illegible]

Se uită rugător la mine. dup) *ta* caie-l împărtea cu „soţia* lui.
-Catby, Cathy, il auzeam eu strlgind, undcetţii Citevi secunde moi tâniu, era În btieaSricsînspsitlciii»,
cunerS În alta, «i, într-un &1 al. Mm în uţa lulBarUetteeta
-Ban, esti acolo?
lut« tăcere, apoi veni un răspuns morocănos.
ici. Unde altundeva slfiu cu uţa încuiata!

ă^ies

Am rămas absorbită de spectacol, continuând să fiu detașată, gândindu-mă cum aș putea să supraviețuiesc și să ajung să fiu normal, când eram atât de nefericit?

Tata nu găsi de persoană care ține chei de rezervă peste tot, și când Bart fu afară și supus unui interogatoriu.

– Ce ai făcut de te-a încuiat mama ta în cameră și a plecat?

– N-am făcut nimica!

– Sigur ai făcut tu ceva care s-o înfurie.

Bart zâmbi cu violenție și nu scoase un sunet. M-am uitat spre el, speriat și agitat.

– Bart, dacă ai făcut ceva s-o rănești pe mama ta, n-o să scapi așa ușor. Vorbesc serios.

– Nu i-aș face nimic rău, spuse Bart iritat. Eu e ăla care-mi face mie rău mereu. Nu mă iubește, o iubește doar pe Cindy.

– Cindy, spuse tati, aducându-și aminte brusc de fetiță, și fugi spre camera ei. Apăru după câteva minute cu ea. Unde e mama ta, Bart?

– De unde să știu eu? M-a încuiat în cameră.

În ciuda voinței mele, nu mai puteam să stau deoparte.

– Tati, mami și-a lăsat mașina în garaj acum câteva zile, și nu ne-a dus acasă cu mașina de-o mică, așa că nu poate să fie prea departe.

– Știu. Mi-a spus – era ceva în neregulă cu frânele. Îi aruncă o privire scrutătoare lui Bart. Bart, ești sigur că nu știi unde e mama ta?

– Nu pot să văd prin uși.

– Nu ți-a spus unde se duce?

– Nu-mi spune nimeni nimic niciodată.

Deodată, Cindy ciripi:

– Mama a ieșit în ploaie… ploaia ne-a udat…

Bart se întoarse s-o străpungă cu privirea. Ea încremeni și începu să tremure.

Zâmbind, tati o ridică din nou pe Cindy și se aplecă s-o țină în brațe.

• – Cindy, ești o minune! Acum, gândește-te și spune-mi unde

Tremuratul și mai tare, ridică și se holba la Bart, incapabilă să vorbească.

– Te rog, Cindy, uită-te la mine, nu la Bart. Sunt aici, o să am grijă de tine. Bart, nu te mai uita urât la sora ta.

– Cindy a fugit în ploaie, tati, și mami a trebuit să fugă după ea s-o prindă, după aia a venit în casă udă fleașcă, și tata, și eu am spus ceva, ce s-a supărat și m-a împins în camera și a trântit ușa.

– Bănuiesc că asta explică de ce are Cindy părul așa balint, spuse tati.

Dar nu părea liniștit. O puse jos pe Cindy și începu să dea telefoane la prietenii mamei, și la madame Marisha. Nimeni spuse că vine imediat.

După aceea, vorbea cu Emma, care se întorcea de-abia acum și, din cauza furtunii, M-am gândit la bunica mea, care era pe drum, încercând să conducă înspre noi prin ploaie torențială. Chiar și când vremea era perfectă, nu era un șofer foarte atent.

– Tati, hai să verificăm toate camerele, inclusiv mansarda, am propus eu, sărind în sus și alergând spre dulapul de lenjerie. Poate s-a dus acolo să danseze, cum face uneori, și s-o încuiat din greșeală pe dinăuntru, sau a adormit într-unul din paturile alea… sau ceva, am condiționat eu, neagur, gândindu-mi că se uita cam ciudat la mine.

Când tati veni după mine în sus, pe scările care duceau la mansardă, Cindy începu să urle de frică. El se întoarse repede în hol și o ridică în brațe, de parcă viața s-ar fi curmat. Bart scoase un hohot…

Poate că vrea să dea jos toată coaja și să facă o rană nouă. Cindy nu putea să-și ia ochii de la cușit și de la rană.

Eu, tata și Cindy ne-am uitat prin toată casa, în mansardă, în debarale, sub paturi, peste tot. Mami nu era de găsit.

Nu-l văd în fire lui Cathy să facă ceva de genul ăsta, spuse tati îngrijorat. Și chiar nu ar fi lăsat-o pe Cindy singură cu Bart. Ceva e în neregulă.

(rwjlwttu 0 trebuii folosi» pe fundal tui jpl. -Wi,uns<j(jtit«itn timp ce el stătea din nou în mijlocul praipmrtnci Bartstie undi eî Nu e csl mă sincer copil din tot șed c* drUear м purta în ultimi vi«nc. Ampomiitmpreuni, uti tnçipurtind-oln brs(e peCindy («jiMlwlu-lpe Ban Acum nu msi reuşeam *ñ ¿im* nici de

ut. În ploaia preftc&idu-se că cea Dvlortutiajei

am prins la mijloc, aufeiirid alături de tata, de mu» * de Cttidy... |1 poate li de Ban.

-MS uristi ¡3 cu ic. lory; întrebi ia«, ultlndu-se drept la »ța:. Ceva în mintea ta III spune d cu V noma ti am stras <ow«stea .supta noastră 51 ca merităm as pUtlmiTcgMesti d tu n-ar trebui ss plitejU deloc? Dacă h aste te jindețH, a cu rai gândesc la acelaşi lucru. Poate liaţm mamei tale, ţi a L

lui Bart ar fi fost mai bine dacă plecam și o lăsam să trăiască în casa lui Paul până găsea pe altcineva. Dar eu tot aș fi iubit-o. O iubesc acum, și mâine, și pentru totdeauna. Să mă ierte Dumnezeu pentru că nu pot să-mi imaginez viața fără ea.

M-am întors greoi. Deci, așa era dragostea veșnică, distrugea tot ce-i stătea în calea.

M-am întins pe pat și am început să plâng.

Într-un final, m-am ridicat și m-am întrebat din nou unde

c numi. Pentru prima dalS chiar am realiut dtar putea să

fictopericol Nu "flpMsill>eteli.-ftebulea»a« «Utlmplat

ceva groaznic, altfel ar fi acolo, punând masa, aşa cum făcea în fiecare joi, când Emma era liberă.

Joi, ziua în care menajerele de la conacul Foxwonh mergeau în ora;, joi, ziua (n care mami *ţi* tall puteau să iasă din mansardă pe geam, şi-n vreme ce se uitau ucu! la altul în locul acela înalt şi singuratic, s-au îndrăgostit iremediabil.

Pentru ci ştiam de ce se recăsătorise mami atât de repede. Ca sa scape de dragostea necurată pe Care o simţea şi ea.

M-am ridicat Eram decis. Eu trebuia să-l găsesc pe Bait. Cind 11 găseam pe Bart, o găseam şi pe mama

Amintirile mele din mansardă

John Amos ţinea totul sub control în bucătăria imensă din conac. Servitoarele şi bucătarul alergau de colo-colo.

– Doamna a trebuit să plece devreme, le spuse el. Acum, mergeţi şi împachetaţi ce haine o să-i trebuiască pentru călătoria în Hawaii, şi repede. Lottie, vreau să mergi cu bagajele ei la aeroport şi să le pui în avion. Nu sta acolo şi te holba la mine ca mutra aia de proastă. Înţelegi engleză. Fă ce spun!

Mamă, putea să fie foarte dur când voia! Toţi se împrăştiară ca păsările, una încoace, una încolo, apoi am rămas singuri, şi el rânjea la mine cu dinţii lui crăpaţi.

– Cum a mers la tine?

Exact ca-n filme, eu şi el. Am înghiţit în sec peste nodul care mi se punese în gât şi nu voia să dispară.

– Nu ştiu unde este mami. Sunt îngrijoraţi şi întreabă neîncetat unde e.

– Nu contează asta, spuse el pe un ton ciudat, care m-a făcut să mă întreb de ce l-ar fi ales Dumnezeu pe el pentru o treabă atât de importantă. O să am eu grijă de toate până ne trimite Dumnezeu un semn că a venit momentul ca mama şi bunica ta să fie mântuite, şi salvate de la flăcările iadului. Te du-te acasă şi ţine-ţi gura.

Văpaia din mintea mea se făcea tot mai mare şi mai fierbinte.

.
- Mi*ai «pus că mami o şi [ie amintirea mea din m rtynii Şi'KWT]timyTCi ii-mi spui Uůdc aidus-o. M-amiduthnun. iudi.fi nu luni MDA Spune-mi unde ¡uni, MU MID*^ (iii^nLù tat, ce ai fitul
- Ce-am lacul? îtttrAi el, t&njind- Poate ce-ai Scut to, fot WiMtowShefiirld.Tu chiar ere»,având în vedireianrralUu psihiatric violera, că Ir poate crede cineva firi şi te toi»
vlm htriatuiMakdm ictaleinditi ochii mei, ¡reirtisUto
Hi pieni nirijul. Darejli puirmic ţi plin de-o fct> dictţă, li fel ia ««bunico! tsu. ToatS puterea pe care amu-oeioi ¡I tu. Şi acut» o Si ai ocaaia ai o Mosejli. Pentru ci o li lli-

[...]păreşti adulţii – pe mama ta şi pe bunica ta. O să le controlezi vieţile şi o să le hrăneşti – dacă vrei –, sau o să le laşi să moară de foame, dacă aşa doreşti. Dar trebuie să ai grijă. Trebuie să le ţii secrete până... În fine, ţine minte că tatăl şi fraţii tău o să intre la bănuieli, şi s-ar putea să te trădeze, dacă le dai şi cel mai mic indiciu despre ce pui tu la cale.

Oamenii mă bănuiau mereu de ceva. Dacă se spărgea ceva, întotdeauna era vina mea. Dacă toaleta era înfundată şi dădea pe dinafară, întotdeauna era pentru că aruncasem eu prea multă hârtie în ea. Dacă mama îşi pierdea bijuteriile, şi asta era tot din vina mea. Indiferent ce se întâmpla în casa noastră, toată lumea dădea vina pe mine. Aveam să le arăt eu lor acum cât de rău era pentru ei să nu mă iubească.

– Pâine şi apă, am zis eu. Pâine şi apă e destul pentru fiare.

[...] aici, am şoptit eu, speriat să nu trezesc [...] ... acolo.

[...] nu se vor uita, le-am ascuns, răspunse John Amos. [...] crede că sunt în mansardă, şi de ce nu? Ar fi [...] perfectă. Dar n-o să găsească în veci vecilor [...] o muncitorii când au ridicat zidul nou de [...] consolideze crama.

[...] la fel de bine ca mansardă. Nu era la fel de [...], dar era foarte frig şi întuneric aici.

[...] Amos începu să dea la o parte pânze de păianjen, apoi [...] mobilă veche, şi, în sfârşit, ajunse la o uşă [...] de deschis.

[...] şi uită-te pe uşiţa în josul uşii aleia de-acolo, mă în[...]. Am avut un pisoi maidanez aici, pe care-l adoptase[...], dar a dispărut la puţin timp după ce a început [...] aici. M-a pus să încastrez uşiţa asta în uşa mare, ca să [...] să vină şi să plece când vrea.

[...] lanterna sub bărbie, arăta ca un cadavru dezgropat. [...] încredere în el să nu aibă să trântească uşa în spatele [...] să mă strecor prin uşiţa aia pentru pisici. [...] în primul în cramă. I-am ordonat, aşa cum ar fi [...].

[...], nu se mişcă. Poate se gândea că eu aş putea să trân[...] în urma lui. După asta se uită lung la mine şi intră [...] cramă. Puse lanterna pe unul dintre stative şi trase [...] plin cu sticle de vin vechi şi prăfuite.

[...], se deschise. M-am uitat acolo. M-am ţinut de [...] holbat neîncetat. John Amos ţinea lanterna sus [...] pot vedea mai bine pe prizoniere.

[...], bunica – cât de jalnic arăta mami, întinsă pe [...] de ciment, cu capul în poala bunicii mele. Amândouă [...] mâinile ca să-şi ferească ochii de lumina lanternei, [...] atât de brusc în celula lor întunecată. De-atunci le ve[...] de întuneric era.

[...] lanterna mamei fără singă. Chiar [...] plâns!

i, o !l *irod*. Chris, apune-i lui Cory oi o i5 m &ei
»aiA pi cineva pteiţiiul. SS fi fost os« tunici? -OiDrame! Wp ea. Ap o d se ttraine? Nu pol şi fac uimi: urc dibuie! De dau nta eram «it4e siguri ci o «S fie te,1V «(.Dcamne.jlu miilsaiii dczamigesc pe toii. le rog! mamamea şi-ţi r,vlrtt,p«ii'" fiul ei, şi vina «i şi iegăsauca Ineiue sSfifprea tinliL Repeta aceleaşi cm-Lnile 1« nestfaţit.

KC. Andrews

Ambele femei se uitară urât la mine. Mă urau cu ochii lor malcfici. Ani fugit. Am fugit pentru că ştiam că În curând nveum să izbucnesc în lacrimi şi nu puteam să las pe nimeni să nul vadă plângând - acum, că trebuia să mă port exact ca Mal- colin - cd nemilos

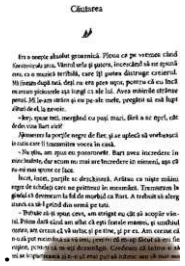

Căutarea

V.C. Andrews

VTeodată încredere în cineva. Dar acum, că mama a dispărut, ştiu sigur că o să vă iubesc întotdeauna. Nu pot să vă urăsc, chiar şi dacă aş vrea.

În ploaia aceea torenţială, în întuneric. se întoarse şi mă strânse la piept, presându-mi capul de inima lui. Cred că l-am auzit plângând.

- Jory, nici nu ştii cât de mult mi-am dorit să te aud spunând că nu ne urăşti nici pe mine, nici pe mama ta. Mereu am sperat să ne înţelegi atunci când îţi spunem - şi aveam de gând să-ţi spunem când erai mai mare. Ne-am gândit, poate prosteşte, că trebuia să mai aşteptăm câţiva ani, dar acum că ai aflat de unul singur, şi încă poţi să ne iubeşti, poate că mai târziu o să ajungi să şi înţelegi.

M-am dat mai aproape de tati, continuând să mergem spre conacul fantomatic. Simţeam că o nouă legătură se înfiripase între noi, mai puternică decât cea pe care o avuseserăm înainte. Într-un fel, era şi mai mult tatăl meu acum, pentru că aveam amândoi acelaşi sânge. Sânge din sângele meu, m-am gândit eu, unchiul meu şi al lui Bart, deşi întotdeauna i] considerasem unchiul lui Bart, şi asta mă făcuse puţin gelos. Acum, şi eu puteam să zic că e al meu. Dar de ce nu realizaseră că sunt matur pentru vârsta mea şi că aş fi putut să înţeleg dacă mi-ar fi spus despre aventura mamei cu tatăl lui Bart... aş fi înţeles... cred.

Am ajuns la trepte. înainte să apuce tata să bată la uşâ, uşa din stânga se deschise, şi-n prag stătea majordomul, John Amos Jackson.

- Fac bagajele, spuse el !n loc de salut, încovoiat şi arătând sinistru, iar soţia mea a plecat în Hawaii. Am un milion de lucruri de făcut şi-aşa, fără să mai primesc şi musafiri. Am de gând sa merg la ea imediat ce termin aici.

-Soţia ta? urlă tati.

Uluirea lui mă izbi şi pe mine. În ochii apoşi ai majordomului apăru o licărire de aroganţă.

- Da, dr. Christopher Sheffield, doamna Winslow este căsătorită cu mine acum.

Am crezut că tati avea 6ă leşine din pricina şoculu

iSflnidislbllhii *J»*
AW^-U NutcawL Arfi nebuna sisemSritc eu tine.
.»m»nt.spu«! majordomul Mi 5' sinistru. Şi chiar e ne- fcrt. Vtwîc femeie nu pot să trăiască firi un Mlbat ca« şi it puni irebunle în ordine, fi asta sunt eu - cineva pe care
cred. tună tali. Unde e?Undeesapa mea? Ai vi2ut-o?
-$901 a. domnule? Si.nl destul de ocupat ai stau cu ochii fepvţria sştie, fiii ă mi uit fi după a ta. Ieri, soţia mea era torn de pornită împotriva vremii ăstei» îngrozitoare, aţa diluat una dintre menajere fi aplecat. Mi-a spus să vi» fi cu caiank. după ce termin de Închis casa. Ji după căle a plti-
Iji se holba la lohn Araos (ackson.Ara crciur çi iveam ţi plecăm atunci dar tala parçă prinese rădăcini
-Stil ane sum. nu-i aja. John? Nu nega. O vid în ochii tăi. Inefă majordomul care a făcut dragoste cu menajera Liwie ¡ir* euetampe jos,tn spatele canapelei, ţa te-am auzit cum U srcnsaj despre anenicul pus pe gognji ca şi omori f oarecii
-Nu (tiu despre ce vorbeftl, neţa majordomul, În timp ce « hol tot minam privirea de la d 1. tati

Of, ar fi trebuit să termin de citit manuscrisul mamei. Lucrurile erau chiar mai complicate decât crezusem.

– John, poate tu eşti căsătorit cu mama sau poate minţi. Nu contează, cred că tu ştii ce s-a întâmplat cu soţia mea, şi acum sunt îngrijorat şi pentru mama. Aşa că dă-te din calea mea. O să întorc casa asta cu susul în jos.

Majordomul păli.

– Nu poţi să vii aici şi să-mi spui ce să fac, îngăimă el, aş putea să sun la poliţie...

– Dar n-o s-o faci, şi dacă vrei, hai, sună. Mă apuc de căutat acum, John. Nu poţi face nimic ca să mă opreşti.

Majordomul [illegible]

– Bine, fă [illegible]

Eu şi tati ne-am apucat să căutăm împreună. Ştiam casa mult mai bine decât el, ştiam toate dulapurile, toate locurile secrete. Tati tot spunea că în mansardă ar trebui să fie. Dar când am ajuns acolo şi ne-am uitat, nu era nimic în afară de nişte vechituri şi praf.

Ne-am întors în salonul în care femeia căreia el îi spunea mamă îşi ţinea balansoarul de lemn pe care şedea şi pe care îl considera foarte inconfortabil. Agitat, tati umblă prin toată încăperea, după aceea se opri sub arcada ce ducea în camera de alături, unde era atârnat portretul acela uriaş în ulei.

– Dacă ar fi venit Cathy încoace, ar fi văzut asta şi ar fi putut să vină acasă, dacă îi spunea Bart ceva.

Legănându-l înainte şi înapoi, am apropiat balansoarul de focul care începuse să se stingă. Ceva trosni sub el. Tati auzi sunetul şi se aplecă să apuce un obiect de pe jos. Era o perlă.

O ţinu între dinţi şi zâmbi cu amărăciune.

– Şiragul de perle al mamei. Îl purta mereu, la fel cum bunica purta mereu broşa cu diamant. Nu cred că mama ar fi plecat undeva fără perlele astea.

După încă o oră de căutări şi interogat menajerele şi bucătarul, amândoi mexicani care nu înţelegeau engleză prea bine, şi eu, şi tata eram deznădăjduiţi.

– Mă-ntorc, John Amos Jackson, spuse tati, în timp ce deschidea uşa din faţă, şi data viitoare vin cu poliţia.

– Cum vrei tu, doctore, spuse majordomul cu un zâmbet maliţios.

– Tati, nu putem să anunţăm poliţia, nu-i aşa?

– Va trebui. Dar hai să aşteptăm până mâine. N-ar îndrăzni s-o closească pe Cathy sau pe mama, că altfel ar ajunge după gratii.

– Tati, pun pariu că Bart ştie ce se petrece. El şi John Amos erau foarte apropiaţi.

I-am explicat atunci cum Bart vorbea mereu singur când credea că nu-l aude nimeni. Vorbea şi în somn, şi când se juca. Părea că Bart îşi petrecea cea mai mare parte a timpului singur.

– Bine, Jory, înţeleg ce spui. Am o idee şi sper să meargă. S-ar putea să fie cel mai important rol pe care o să-l ai de jucat în viaţa ta, aşa că fii atent. Mâine-dimineaţă, prefă-te că te duci la şcoală. Te las să cobori imediat ce cotim pe şosea. [illegible] acasă şi ai grijă să nu te vadă Bart. Eu voi încerca să aflu dacă mama chiar a plecat în Hawaii şi dacă chiar s-a căsătorit cu [illegible] ăla îngrozitor.

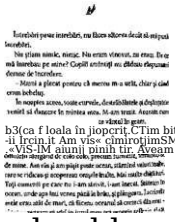

b3(ca f loala în jiopcrţ,CTim bit
-ii Ircin.it Am vis« cîmirotjimSM «ij.şi imf.» burii Dumraiu am să ml lase >9 *mi* fit attt <*k* îoilt. bei E(n)
«ViS-IM aiunţj pinih tir. Aveam <5 raj uit ir ioSi^^M

<k- chl$_W$ «m .eu*. tam,<i nun.» mu
aM o fcmrfi- (Smass în vla|i pe
lume a «I »9 iubes«*^
sâmirc,eruiid)ipcf,înaUflputrniU.

ţ

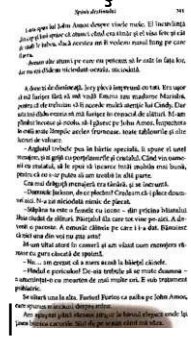

– Bart, aş vrea să nu te mai furişezi aşa. Fă şi tu ceva zgomot când intri, drege-ţi glasul, tuşeşte... ceva care să mă anunţe că eşti aici.

– Am auzit ce le-ai spus menajerelor. Nu sunt nebun!

– Evident că nu eşti, spuse el, râzând. Dar trebuie să le spui ceva, nu-i aşa? Altminteri, ar putea să intre la bănuieli. Aşa, ele cred că bunica ta a plecat în călătorie, în Hawaii...

Mi-era rău, stăteam acolo şi mă jucam cu picioarele, uitându-mă atent la ele.

– John Amos... pot să le dau mamei şi bunicii sendvişuri azi?

– Nu. N-are cum să le fie foame deja.

Ştiam că avea să zică asta.

După aceea, uită de mine. Se apucă să citească extrasele de bancare, carnetele de economii şi chitanţe şi chicoti pentru sine. Găsi o cheie micuţă şi deschise un sertăraş din spatele altui sp.

– Femeie proastă, credea că n-o să văd unde-şi ascunde cheia...

L-am lăsat să se distreze cu lucrurile bunicii şi am fugit spre locul în care erau şoriceii în cuşcă. Mă simţeam mai bine dacă mă gândeam la ele doar ca la nişte şoricei.

Mama gemea, aproape că plângea din pricina răcelii, când am aruncat o privire înăuntru şi am văzut că aveau un ciot de lumânare aprins. Eu băgasem lumânarea acolo, cu nişte chibrituri, ca să văd ce fleoscu. Mama părea mică şi palidă, şi-n continuare, bunica îi ţinea capul în poală şi îi ştergea faţa cu o cârpă pe care probabil o rupsese din jupa ei, pentru că avea dantelă pe o margine sfâşiată.

– Cathy, iubirea mea, singura mea fiică, te rog, ascultă-mă. Trebuie să vorbesc acum, pentru că s-ar putea să fie ultima ocazie. Da, am greşit. Da, l-am lăsat pe tatăl meu să mă terorizeze până când n-am mai ştiut ce e bine şi ce e rău, şi-acum să mă îndrept. Da, v-am pus arsenic pe gogoşi, gândindu-mă că fiecare dintre voi o să se îmbolnăvească doar un pic, şi atunci aş fi putut să vă scot afară, unul câte unul. Nu voiam să moară vreunul dintre voi. Jur că v-am iubit, pe toţi patru. L-am dus

pe Cory în maşină, unde şi-a dat ultima suflare, în timp ce-l puneam pe bancheta din spate şi-l acopeream cu pături. M-am panicat. Nu ştiam ce să fac. Nu puteam să merg la poliţie, şi mă simţeam atât de ruşinată, atât de vinovată.

O scutură pe mama în timp ce şi eu tremuram.

– Cathy, fata mea, te rog, trezeşte-te şi ascultă, se rugă ea.

Mama se trezise şi părea că face sforţări să se concentreze.

– Draga mea, nu cred că Bart a omorât câinele pe care i l-am dat, Bluebea pe Apple. Cred că John a făcut asta în speranţa că o să dai vina pe Bart şi o să crezi că e nebun şi periculos, astfel încât poliţia să îl învinuiască pe Bart când noi două vom fi dispărut. Eu cred că John l-a strangulat pudelul lui Jory şi ea a omorât şi pisicuţa. Bart e un băieţel foarte singur şi confuz, Cathy, dar nu e periculos. Îi place să se prefacă, şi, într-un fel, am senzaţia că o să devină un bărbat puternic. Dar John este periculos. El mă urăşte. Nu mi-am dat seama până acum câţiva ani că, dacă nu m-aş fi întors la conacul Foxworth, după ce a murit tatăl tău, John ar fi moştenit toată averea Foxworth. Tata nu avea încredere în nimeni cum avea în John. Dar, când m-am întors, a uitat de John. L-a scos pe John din testament şi m-a desemnat pe mine singura moştenitoare. Cathy, mă asculţi?

– Mămico, tu eşti? întrebă mama cu o voce slabă, de parcă era un copil care intrase în bucluc. Mămico, de ce nu te uiţi la gemeni când vii să ne vezi? De ce nu observi că nu cresc cum trebuie? Nu îi vezi în mod intenţionat? Îi ignori ca să nu te simţi ruşinată şi vinovată?

– Of, Cathy! strigă bunica, dacă ai şti cât de mult mă doare să te aud spunând lucrurile astea după atâţia ani. V-am rănit atât de tare că nu mai puteţi să vă vindecaţi nici tu, nici Chris! Nu-i de mirare că tu şi fratele tău... îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, că-mi vine să mor.

Dar într-o clipă îşi reveni şi continuă să vorbească despre o chestie pe care o numea [illegible]

– Chiar dacă delirezi şi nu poţi să-nţelegi tot acum, trebuie să vorbesc, pentru că s-ar putea să nu mai apuc să-ţi mărturisesc totul. Când era tânăr, la vreo douăzeci şi cinci de ani, John Amos mă dorea, deşi eu aveam doar zece ani. Se ascundea prin coridoare şi mă spiona, după aia dădea fuga la tatăl meu şi făcea cele mai inocente fapte să pară groaznice. Nu puteam să le spun părinţilor că John minte, pentru că nu m-ar fi crezut pe mine – îl credeau pe el. Au refuzat să recunoască faptul că o fetiţă este de multe ori ameninţată de o persoană mai în vârstă, chiar şi de-o rudă. John era văr cu mama, singura ei rudă pe care o suporta tata. Cred că tata se convinsese singur că, după ce au murit fraţii mei mari, dacă eu nu i-aş mai fi intrat vreodată în graţii, John ar fi avut de câştigat. Asta era felul tatei de a stoarce tot ce putea din toată lumea – îi ducea cu zăhărelul. John voia şi averea mamei. L-au încurajat să creadă că ar putea s-o moştenească. Îl credeau un sfânt. Avea mereu o înfăţişare pioasă, se purta ca un om credincios, şi-n tot timpul ăsta, el seducea fiecare menajeră tânără şi drăguţă care venea la conacul Foxworth. Şi părinţii mei nu bănuiau nimic. Nu vedeau nici o altă răutate în afară de cele comise de copiii lor. Înţelegi acum de ce mă urăşte John? De ce mi-o urăşi şi copiii? El ar fi fost beneficiarul, dacă aş fi rămas în Gladstone. Într-o zi, l-am auzit prin perete şoptindu-i fiului tău, Bart, că eu mi-am folosit „farmecele feminine" ca să-l păcălesc pe tatăl meu să-l dezmoştenească pe singurul om care fusese prietenul lui, cel mai bun confident.

Bunica începu din nou să plângă. Eu m-am făcut mic; mă durea să aflu toate lucrurile acelea. Malcolm, şi tu erai rău? În cine puteam să am încredere acum? Oare John Amos era la fel de convingător cu „farmecele lui masculine" cum era bunica cu cele feminine? Oare toată lumea era la fel de păcătoasă ca mami şi bunica? Oare Dumnezeu era de partea mea, de partea ei sau de partea lui John?

– Mămico, mai eşti aici?

– Da, draga mea, sunt tot aici. O să stau aici şi o să am grijă de tine cum n-am mai avut până acum. De data asta o să fiu

Detectivul

Exact cum plănuisem împreună cu tati, a doua zi de dimineață, tati mă duse spre școală și mă lăsă în drum.

– Ai grijă, Jory! Să nu faci nimic care ar putea să-ți pună viața în pericol, și nu-l lăsa pe Bart sau pe majordomul lui să știe ce faci – ar putea să fie periculoși, ține minte. Mă strânse în brațe, de parcă se temea că aș putea să fiu prea neatent. Ascultă cu atenție. Mă duc să-l văd pe psihiatrul lui Bart în dimineața asta, ca să-i spun ce s-a întâmplat. După aceea, verific la aeroporturi, să văd dacă mama a zburat undeva, deși puțin probabil. E prea mare coincidența, să dispară amândouă în aceeași zi.

Trebuia s-o spun. Oricât de mult mă îngrozeau să aud cuvintele acelea ieșindu-mi pe gură, a trebuit să spun.

– Tati, te-ai gândit că poate Bart... știi tu. Clover a fost strangulat cu o sârmă. Apple a fost înfometat și după aia înjunghiat cu o furcă. Cine știe ce-o să mai facă?

Mă bătu pe umăr.

– Da, normal că m-am gândit și la asta. Dar nu pot să-l văd pe Bart cum o doboară pe mama ta. E foarte puternică, dar și-așa, răcită. Asta mă îngrijorează cel mai mult, Jory. Are febră foarte mare, și febra te slăbește. Ar fi trebuit să stau acasă să am grijă de ea. O femeie e fraieră dacă se căsătorește cu un doctor, concluzionă el cu amărăciune, de parcă uitase că [illegible]

și-n tot timpul acesta, motorul mașinii torcea ușor. Își lăsă capul în mâini, pe volan.

– Tati... du-te și fă ce poți, verifică la aeroport, eu mă ocup de totul aici. Și-am adăugat, cu o întrucnire de încredere: Și ține minte, madame M. e aici. Și știi cum e ea. Bart n-o să poată să facă nimic cât e ea prin preajmă.

Zâmbind, de parcă îl mai liniștisem puțin, îmi făcu cu mâna și plecă, lăsându-mă acolo, în timp ce mă gândeam ce să fac. Ploaia torențială din ziua precedentă se transformase într-o burniță rece și mohorâtă, dar nu mai era furtună.

Ajuns acasă din nou, m-am ascuns, ud fleașcă, în stufăriș, în timp ce Bart stătea în bucătărie și refuza să mănânce micul dejun.

– Urăsc tot ce gătești, spuse el îmbufnat.

Era ciudat să-i aud vocea atât de clar. După aceea am zâmbit, nu mă mai simțeam așa de speriat ca înainte. Interfonul fusese lăsat pornit. De multe ori, curierii veneau pe ușa din spate, pe poteca specială pentru livrări care înconjura fațada. Locul [illegible] unde luam micul dejun nu era foarte departe de parcul cu multe butoane. Mi-am adus aminte cum, pe vremea când casa era în construcție, mama voia „muzică în fiecare cameră – ca trebăluitul prin casă să nu mai pară atât de plictisitor". După aceea se auzi glasul strident al lui madame.

– Bart, ce-i în neregulă cu cerealele tale?

– Nu-mi plac cerealele cu stafide.

– Atunci nu mânca stafidele.

– Îmi stau în drum.

– Prostii. Dacă nu mănânci micul dejun, atunci nu mănânci nici la prânz. Dacă nu mănânci la prânz, nu mănânci nici la cină – și o să fii un băiețel foarte flămând!

– Nu poți să mă înfometezi! strigă Bart. Asta e casa mea! N-ai ce căuta aici! Ieși afară!

– NU am de gând să ies afară. Stau aici până se întoarce mama ta în siguranță. Și să nu îndrăznești să ridici tonul la mine din nou, sau te pun pe genunchi și-ți dau la fund până o să-mi ceri îndurare!

– N-o să mă doară, zise el.

Și chiar așa era. Bătaia nu-l afecta pe Bart, care nu avea terminații nervoase la suprafața pielii.

– Mulțumesc că mi-ai spus, replică madame Marisha cu mare aplomb. Atunci o să mă gândesc la o pedeapsă mai bună – cum ar fi să te țin închis în camera ta.

Între timp, eu mă uitam pe fereastră. Îl vedeam pe Bart stând acolo, cu un zâmbet tainic pe față.

– Emma, ordonă madame Marisha, ia-i farfuria lui Bart, ia-i și castronul, și paharul cu suc. Bart, treci în camera ta și să nu mai aud un cuvânt până nu ești în stare să stai la masa asta și să mănânci fără să te plângi.

– Cotoroanță, cotoroanță bătrână, a venit să stea la noi în casă, cânta Bart în timp ce se îndepărta.

Dar nu se duse în camera lui. Ieși pe ușa ce ducea în garaj când madame nu era atentă, și de-acolo se îndreptă spre zid și spre stejarul bătrân pe care putea să se cațăre ca să sară zidul.

Am alergat cât de repede am putut, urmărindu-l. Dar când am ajuns în colț, l-am pierdut. Unde se dusese Bart? M-am uitat în stânga, m-am uitat în dreapta, m-am întors încet. Dar dispăruse pe scările care duceau spre pivniță! Uram casa asta, cu labirintul ei de coridoare, cu tot felul de nișe între pereți, unde ar fi putut să fie ascunsă mami. De obicei, constructorii foloseau spațiul rămas ca să construiască dulapuri sau să monteze rafturi. Dar casa asta, știam sigur, era plină de uși secrete, doar că eu deja cercetasem toate camerele secrete. N-avea rost să mă mai uit încă o dată.

Dintr-odată, am auzit pași. Bart era chiar în spatele meu. Se uita prin mine, avea ochii pierduți în timp ce se uita în gol. Nu puteam să cred că nu mă vânase.

L-am urmărit în liniște, crezând că avea să mă conducă la locul în care erau ascunse mama și mama ei. Din nefericire, el se îndreptă spre casă. Îmi pierdusem speranța. Am mers în urma lui, simțeam că-l trădasem pe tata și că-l dezamăgisem.

La prânz, tati veni acasă obosit și tulburat.

– Ai avut noroc, Jory?

Spinii destinului 349

– *Nu, Tu!*

– *Hei eu. Mama mea nu a plecat în Hawaii. Am verificat la toate companiile. Jory, și Cathy, și mama mea sunt închise în cea mai de departe,*

dream o idea.

– Tăi, de ce nu stai tu de vorbă cu Bart? Nu știi la el, nu-l scoate de minte, spune-i lucruri drăguțe. Laudă-l că a fost drăguț cu Cindy, spune-i cât de drag îți e. Sunt sigur că el e în spatele dreptei istoria, pentru că tot moșmăie despre Dumnezeu și cere el îngerul luminoasă al Iubirii Lui.

Tăi nu găsi cuvintele potrivite să-mi spună cât înțelesese informațiile pe care i le dăduseem. După aceea, încet, plecă să-l glasuică pe Bart și să facă tot ce putea ca să determine un bătăș conștient să se simtă dorit – dacă nu era deja prea târziu.

Cina cea de taină

Mai târziu, m-atn dui din nou cu)ohn Am os În pirait. -Cor rine, spuse John Amos blând, în timp ««spleelaitt- voie. Neindemânatic ca mine. se 15« în genunchi și drichise ușița. Vreau ca tu și fiica la și știți că asta e uhima voastră cini, așa ci am făcut-o specială. Sălță capacul ceainicului de argint și scuipi în d, după aceeea turnă lichidul fierbinte tneeșcul e de portelan. împinse o ceșculă pe farfurioară prin ușiU ;i dup! aceea pe următoarea. Una penau tillc și una pentru fiica la.

După aceea ridică un platou cu sendvi^uri, care păreau vechi și cam murdare, și iacu în așa fel de scăpă platoul pe jos lată de pe jos miale triunghiuri și le șterse de pantaloni. Hjj la loc carnea caro căzuse, apoi introduse prin ușiță farforiacu mâncarea plină de mizerie,

-la, Cor rine Foxworth, mării John Araos cu vocea Iții sisiiltă. Sper să-ți fie pe plac aceste gustări, târfă] Teamcrou pe cuvânt când te-ai căsătorit cu mine, am crezul ei o și Hi într-adevăr soția mea și deși nu n fost soția mea în Mul în care sperasem eu, tot o să moștenesc ce-rai revine de dttft în sfârșii, am reușit să vi distrug și pe tine. și pe al tăi-fefd cum a vrut și Malcolm și ucidă odraslele diavolului

Chiar trebuia s-o urască atât de mull pe bunica' Poale ci nu era ea de vini, poate ci era ca mine, care uneori fîoam lucruri rele pentru câ nu puteam şi mă abţin. De (îceauali lumea lucruri rele altora şi numeau seu*« „moştenire"

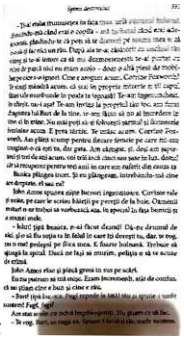

Spere destrămat 35

–Tu, ai etate frumoasă și fiică mare, ți-ai câștigat bărbat, deschide-mă dacă este o copilă – mă ispitesc chiar și eu! Acum, gândește-te că pot să te diamant pe soarta mea și să scoată din ea ceva un rău. După ale te-a câștigat cu vocalul lui cârp și te-ai uitat cu ei cu. Dezmoștenește-te-ar pentru ce este de parcă vinovat ar avea acolo – doar o altă piesă de mobilier cioc-o-vigoare. Cine e acegian acum, Corrine Foxworth? Și cât mănâncă acum, că sau în proprie răzvrite și vă copii, fiind în mărfuende în poate te vegandi? Te-ar! Ingerul chiar, în dirjit, nu-i ajut Te-am trăzăz la pergrilă iar You, am fiind Angelica Dalhart de la tine, te am fiind și pe ai incredere în tine și în mine. Nu mai poți să-și folosești partea și dăruiește banilor acum. E prea târziu. Te rog acum. Corrine Foxworth. Am plătit scump pentru fiecare greșeală pe care mi-ai făcut-o în viața ta, dar gata. Am câștigat, și, deși am supraviețuit de mai acum, vrei ți-ai ceea ce am pierdut fiul. Dorești să te recuperez pentru vreo anii în care am suferit din cauza ta

Bunica plângea încet. Și eu plângeam, întrebându-mă cine are dreptate, ei sau eu?

John Amos ridică și plecă greoi în vârful scărilor.

Era în pustiu și mă uităm. Eram incomodată, stăt de confuz. Ce mă gândesc cine e bun și cine e rău.

– Dorel! Ieșe bun, nu! Fugi repede în hală! Mă ți-ai spune ceva sunetul! Fugi! Fugi!

Am stat acolo ca nebă și îmi pierdusesem. Nu, plânge ce nă fac.

– Te rog, Dorel, ne mergem ea. Spune! Ce bun ai, mă? Ne mamă.

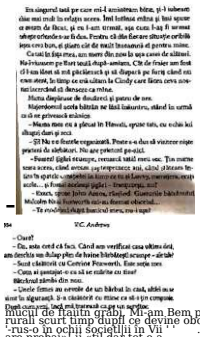

Așteptarea

Ers singurul tată pe care mi-l amintesc bine, și-l iubeam chiar mai mult în relația noastră. Îmi lăsase mama și lui spune ce mare de fiică, și eu l-am urmat, așa cum l-aș fi urmat oricărui bărbat care ar fi dus. Pentru că din fiecare situație urâtă din jurul meu bun, și plata cât de mult înseamnă el pentru mine.

Cu tată în fața mea, am mers din nou la ușa casei de altădată. Nu-l văzusem pe Hart încă câțiva ani, Cât de frumos am fost cât am fost și mă plăcăiesc și și dăpărț pe fiică când eu eram mică, în timp ce eșa ultima la Cindy care fătea ceva nou-nă-n-ceștiul și flexarea ca rotul.

Mama dăpăiase de durdurez și pătru de ore.

Mărțișorul acela bătrân ne lăsă bătrânu, stând în urmă cu ei ne privească mânzu.

– Mama mea ea a plecat în Hawaii, spuse tatu, cu ochii lui albăgui dun și ocu.

– Și Nu e frumă organică. Poate e-a dus să vinzere niște pentru de sfârșitori. Nu are pretenzi pe-ăștiș.

– Pentru ăștiș etanșe, recunoșă tatăl meu ucc. Ți-a mărne ușa scrie, când avem ușă în prezenșe și, când plănem în ușa în spatele [illegible]

– Unde fiimu au ajunde de un bărbat în ciuă, ăștiș nu se știe în ăștiș. Și-a câștigă cu mine ca și-și în compănie. După ușa ușă, și mă trăznă și ușa și ușă.

Mucii de hârtie (jrdb), Mi-am Bem pianurileDesleatt.oi ÎDJOK în Virginii. urxfc mS s$tept și vină și sofia rurali scurt timp după ce devine obositoare pentru gazdele ei. fiica ti a

'-rus-o în ochii societîîi în Vii ' ' ... . .

are probai»' îi «îți dar tot o a

-E aproape («a, răspunse)o Ip cuând,voi 11 rege înlocui în j lui aroganți și frumoasă va II regine mea. Ris pârâind și îaci haz pe seama îaptului oi taili > rât. O ai-ji opereze eicalîiale de pa fetă fi < bine. O să-ii vopsească părul, că și redevii stea în capitul mesei mele. În spatele i wrii mei acolo unde obițnuiara eu sa stau. u și înainte, doar că de data asta eu voi ii «tipîn.

Tatăl meu începu sâ-ji recapetestipinireade

Oareerim ţi eu nebun - cae» Eram de fapt uncrlmnil

incrunta spre mine? Mi-am trecut mana murdari peste ochii inceţotaţi Întuneric, nat dtinlimetlc. M-am prefscut cj plec, dar m-am tntori pe furii. Voiam şi mai afluduiaeievif.
Din Întuneric, veţi voceа subţire 1 mamej mefe, (ţţind 1»
-O, da. nuntii am înţeles tqt. N-aveam Ţţid o ţansi ţofr ferent cine trîia şi cine muţea, cînd ne-aldus la eoaeculit» veorth şi ne-ai Închis aed o. Acum, după ani. o şi murim doii pentru ca majordomul lia ţicnit nu a moştenit banii ţa cajeje aştepta, care i-au fod pro mi ţi de un mcit cu mulţi aiu în unţgfc
-Cathy. nu nega idevirul doar pentru ci rai uiiţti T|i spun adevărul Nu vRi cuma-a folosît Jokn de fiulUţi.deIM Iiii Bart! Nu, veri ci răzbunarea liii e perfecţi? S a foto» de fiul omuluţ pe carc-l ura, omul despic care credea *ci* i-aluia locul, ciftd ar fi putut el ai se minte cu mine, daci tala ai ţf şi mi convingi ci-i sunt datoare lui John şi mi mieii cu el p şi-l Us şi-ţi ia juutitate din Bverc - nu biruia, iau poaeţti«,
Iohn o să ne acuzat, ci Ban. Ierbii 1« omorit peCtoveriisfoi pe Apple. John viseaai şi aibă puterea lui Makolm. averea lii Malcolm. Nu edoar în imaginaţie meaclhd II audmoiitdivl de uhul sindur incontinuu.
-Ca Bart. băigui mama într-un fd foarte dudal.'Baif lejKfeoeintrultacie un biliin boloa* dar puternicii bej*
Bietul Baif! Dar Jory-]| ire ţl pe Joay? Unda e Jexv?
De ce bietul de mine, ţi nu biciul de Joeyi M-aiu tWM f

S

■o|i o şi meargi în iad ţi o a ajdijnfoiuilkvejiikt.inbisf
nifinmi|i dccal prin foc, m> pot fi salvaţi de diavol. iide fora lui de«!t prin lb& prin fac.
-Vorbele doar alunei când |i cevnrticjre. i-aspoiir^if- tul copilului inocent Copilul a răspuns, oameniinaudui-cur comit picate, vorsUrji în Riclri.

ie ty, 11 suriţi pt bii Mul vostru vorbind despre ceea ce îl dmijtazi cd mai mult.
ţS â înoate. ti s-ar îneca, fi eu a; fi acolo, dar uilându-mă în ill partt, roi-ai spune, ca să pot Ei sar s-o salvez?
Orice băiat ar fi zis da imediat, dac Bart se gândi la asta îndelung, încruntări du-se, cumpănind răspunsul, când ar fi eAtil şi vini spontan.
bitr-un final, răspunse.
-N-ar trebui şi faci nimic ci s-o salvezi pe marni de fa Înec, tatl. dacă mami ar fi puri şi fără de păcat. Dumnezeu ar salva-o.
Ziua Judeciţii de Apoi
Nimeni nu ml înţelegea pe mine ţi ce voiam tu şi be. N-avea rost şi încerc şi explic. Trebuia ai fu totul pe cotit propriu M-am «eoni de tali. de Jory, de toati lumea are mi vedea ca pe cineva rău şi inutil Venisem, puteam şi dispuţi nu ar (1 contat pentru nimeni Nu ştiau ci încercam jS iodrrpt toate greşelile pe care le comiieseriei înainte şi mi nuctuţi cele pe care le corni sesera după ce m-am (f&scut- Piate. Lumea eu plini de picate şi de părstoţi Nu era vina im daci mama trebuia pedepsiţi Deji ri îngrijora faptul ci tata nu era indus în pedeapsa.
John Antos Iml spusese ci bărbaţii erau sortiţi peew Iu- ar fi mersul la titkaţi

al mamei» .Du-te fl mi mal picituf. at Dumnezeu. Aş lovi cu sceptrul me " a raiului ţi aş despica un bolovai şi mi scriu cdedoulaeclde poraneL (Zice nu

Mi întreb cum aş put» şi de - - • • drepţi şi scape de paginii ca

i

V.C Amîwi
majordomul ăla ca să-ini facă asta? De ceeşli şi fu aid^" ^ -Cartiy. Catlty. lolui m-a lovit în cap.iafdape tine.
Şip, mine ml urişte. N-ai auzii oc p-a™ t xpliat?

- Da, am «uzii. Era ca un vis urii. cwcl aceleaşi lucruri pe
făcui ce-ai (Scul. Deţi se preface cl te urişte, dincolo de asia, mereu am şriut cl încă le mai rubeşle, în ciuda lucrurilor pe cate le-ai făcuL Şi-a păstrat o ftiămă de incredre în tine... dar e prost cu loialitatea lui fală de femei. Jntii tu, (i acum ea
Mi bucuram ci ştiu alătea cuvinte mari. ca Bi pol ţi ia lalr-o bună li şi scriu un jurnal Şi Să le povestesc tuturorem am,salvat-o pe mama de flăcările iadului.
Vedeam ptrie In părul mamei, cerc nu mal era alăl de fru-
tes nul moale ţi mai plăcută
Mama părea aproape scoasă din minţi când sări la bunica -Ba da. a nibescî TU m-al fletit să-l iubise. A (baUna tt ii acum trebuie să trăim vinovaţi şi ruşinaţi.
-Din cauza lui John, şopti bunica. Eu am venit aici doar ca tl vi ajut. a sl fiu lingi voi. ca să fac parte, câtuşi de din vieţile voastre. Dar nu te mai simţi vinovată, fitnataiit iixăl să fie ruşinea mea şi vina mea. Le accept pe toate. Al dup- late. Mereu m-ai judecăt corect. Cathy. Sunt slabi, ptoastl (i mereu iau decizii proaste. Mi se par corecte când !daa,<br niciodată nu «e dovedesca 6 altcumva dedt greşite

Mami ie Uniţii. Se lăsă pe călcâie, holbându-se ia mana >L -Fatala, de ce te-ai zgâriat aşa? Bunka iţi lăsă capul în jos. Părea într-o zi lungi, lungă de tot

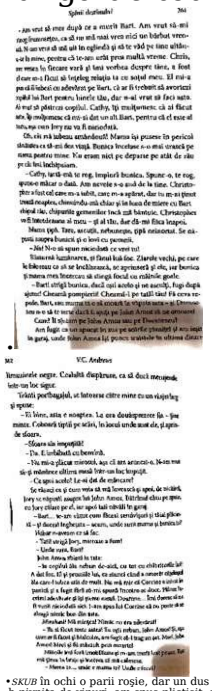

•*SKUB* în ochi o parii roşie, dar un dus mâna la buzunar sMmdaihii trn cheia.
-b pivniţa de vinuri, am spus plictisit, aşteaptă să le distraşi focul cura ni distras şi rit conacul Foxworlh. Malcolm 1<19S să fie aţa - toţi şoriceii din mansardă să ardă ji să nu aUT^roducă sămânţa otrăvită.

Stiaeao departe de corpul meu. uitîndu-mă la teroarea para- Şaaidia odbii hi tati, care incerea să-mi găsească privirea... ¿11 ştiam că ochii mei erau goi - pentru că nu eram acolo. <â;oim nod* eram. Nu-mi păsa

Mântuirea
flScari. Conicul m în fiidii.
M-anuuit călare pe Mul Amos, care se chinuia să rafi dări- mede pe el dar ¡Îi dădu raa de tadat i crae era mai puternic
meu, I-ai făcut şi gindcasci lucruri oribile. Mi rog la Dumnezeu ai puireze?u în fnebisoare tot restul vie(il pentru tot
în timp ce eu fi John Amoc ne luam la trânti tati tipii s-o gteuclpe mimiţi pe mima tui. CU Baitpe urmele lui url)nit şi f se apunj cum fa ajunga ta pivniţa de yinuri
-DJ-lC dê pe mihe, bilete! «pr John Amt>ieluon. Fratele ib al tiu enebun - ţl periculoşi A Înfometat cfiţcJuţui ăl[bic- lui de el. Ti dup.eia t-a înjunghiat cu furca. Ala se poartă un
- Cr. <ş nu I-ai oprit cînd I-ai văzut că face ăta ceva?-Dę a dê ce.:. bofcoroşi bitrioul, ar fi săliji fa minecao Suri sălbatici. Bâktd Ui e nebun, la fel ca bunici-». PU dlitr Mvaiti-mea l-a viaut cum sipa să dezgroape scheletul pfakii ei. Luurceb... hai, întreab-o pe ea.
Unele dintre lunurile pe care le spunea mă nedumereau. Bart era iraţional. Totufi... era oare un criminal? tot« aude în timpul »lei. Spune citate din Biblie fi promnţi cuvinte pe cale n-ar li lu «tare şi te pronunţe decât dacă l-ar

-Copil neghiob! El l>» ştie doe et No înţelegi» El crede că < rttaă de dorinţa de a-i ucide pe toţi care mai

aunttn viaţi

Aa Începuţ iH pcotestez, dar ea rnsHt 1 - il Jlseae eu pe Fan. Hi ai grijă de flu! ţi de fiica mea.
de .vineri (Aia sub un copac. lingi ca - dar ara raiţii pini la urmi. Mi caa teţra rum prin ciieva lerestre.
Fratde meu era iniuntra-ţi bunica la H.
Iota Amoalultsoniţi revenise ţi senipusti ţi clin casa În nsciri. în bucMirto.l-ans «taut pe]ohn Amoshiptfndu st cu lamica.Ol»lmuia ptaç fa\S. Am fugit 6-o salvez, deşj îmi intra
-Nod scapi, Win! strigi ca în titeţ ce elincetci s-o strin- SIdesii.
sliK în picioarela timp ca şi vid cum eail lovea în timpii cu

Darl se uita c3nd la ca. dnd la bunici lui. tncS aript d

mult pe Cindy și pe Jory. Trebuie să fac doar o faptă bună, și toată lumea o să știe că nu sunt rău și nici nebun.

Mama fugi la el și îi acoperi fetișoara murdară cu sărutări, în timp ce fumul umplea camera în jurul nostru.

– Jory! strigă bunica, sună la pompieri! Scoate-l pe Bart de aici, și eu o scot pe mama ta.

Dar mama nu voia să plece; părea nepăsătoare în fața primejdiei de a sta într-o casă plină de fum, în flăcări. Chiar și în timp ce sunam la dispecerat și explicam ce se întâmpla, dând adresa, mama era în genunchi, ținându-l strâns la piept pe Bart.

– Bart, dragul meu, dacă nu poți s-o accepți pe Cindy ca soră și să trăiești fericit împreună cu ea, o să renunț la ea.

El începu să slăbească strânsoarea portretului în timp ce ochii i se măreau.

– N-ai să faci asta...

– Ba da, jur că asta o să fac. Tu ești fiul meu, născut din dragostea mea pentru tatăl tău...

– L-ai iubit pe tăticul meu adevărat? întrebă el neîncrezător. L-ai iubit cu adevărat, chiar dacă l-ai sedus și l-ai omorât?

Am gemut, după care am fugit să-l prind pe Bart.

– Hai să plecăm de-aici cât mai putem.

– Bart, tu mergi cu Jory, spuse bunica, și eu o să am grijă de fiica mea.

L-am târât pe Bart spre ușa lăturalnică, prin care se furișa el în casă, uitându-mă în urmă ca s-o văd pe mami târâtă de mama ei. Părea pe punctul de a leșina, așa că bunica fu nevoită s-o ducă pe brațe.

În timp ce mă îndepărtam în goană de casă, ducându-l cu forța pe Bart lângă tata, sub copacul unde-l lăsasem, am văzut că mami se lăsase cu toată greutatea în brațele mamei sale. Atunci, amândouă femei se răsturnară pe spate și, pentru o clipă, fumul le acoperi.

– Doamne, Cathy e încă în casă? întrebă tati, încă ștergând sângele care curgea neîncetat din rana adâncă de la tâmpla lui.

e

– O să moară mami, știu eu! țipă Bart, țâșnind spre casă și silindu-mă să alerg după el.

M-am aruncat înainte și l-am pus la pământ. Se zbătea ca un nebun.

– Mami, trebuie s-o salvez pe mami! Jory, lasă-mă, te rog, lasă-mă!

– Nu e nevoie. Mama ei o s-o salveze, am spus eu, privind peste umăr în timp ce-l țintuiam la pământ, ca să nu intre din nou în casa aceea în flăcări.

Deodată, Emma și madame Marisha erau în curte, strigând la mine și la Bart, îndemnându-ne spre tati, care reușise să se ridice în picioare. Orbește, încercând să apuce ceva cu mâinile întinse în față, tati se îndrepta spre casă, zbierând:

– Cathy, unde ești? Ieși din casă! Cathy, vino!

Atunci mami fu împinsă violent printr-una din ușile glisante care dădeau spre terasă.

Am alergat spre ea ca s-o ridic și s-o duc până la tati.

– Nici unul din voi nu trebuie să moară, am spus eu, cu un nod în gât. Mama voastră și-a salvat măcar unul dintre copii.

Dar văzduhul răsuna de țipete și de plânsete. Hainele negre ale bunicii ardeau! Am văzut-o, ca într-un coșmar, cum încerca să stingă flăcările.

– Pune-te la pământ și rostogolește-te! zbieră tata, dându-i drumul atât de repede mamei, încât căzu.

Alergă la mama lui, o apucă cu brațele și o rostogoli pe pământ. Ea gâfâia și se îneca în timp ce încerca să stingă focul cu palmele. Îi aruncă fiului ei o privire îngrozită, sălbatică înainte ca grația să i se aștearnă și să i se întipărească pe chip. De ce i se întipărise acea expresie pe chip? Tata urlă, apoi își puse urechea pe pieptul ei.

– Mămico, plânge el, te rog nu muri înainte să apuc să-ți spun ce trebuie să-ți spun... Mămico, nu muri...

Dar se duse. Chiar și eu mi-am dat seama după felul în care ochii ei albăstrui rămaseră ațintiți asupra cerului înnorat de iarnă.

Spinii destinului
W>

-Inima, spuse tata cu o privire năuca. La *fel* ca *tatăl* părea că inima avea să-i sară din piept În timp cc o rá.tuccam, Şi acum e moartă. Dar a murit salvându-şi fiica

.lory
Tonte negurile care mi-au adumbrii anii tinereţii, lcate întrebările şi îndoielile despre care mi-a fost Leami A vorbo*, toate au fost risipite acum, precum p&nzdc de păianjen.
Credeam, după ce nc-am tnto» de la Lncnonri&ntarea bunicii, ci viaţa noastri avea şi continue firesc ţi ci nu avea d *

Unele aspecte s-au schimbat. O greutate se ridică de pe umerii lui Bart, și el redevenì bărbătul tăcut, supus, care nu gîndea prea mult pe el însuși. Psihiatrul lui a spus că pe măsură ce copilul avea să scape de asta, treptat, dacă avea parte de destulă dragoste și de destule prietenii de vârsta lui cu care să se joace.

Chiar acum, cînd scrie, poi să mă uiți pe geam și să-l vîd pe Bart jucîndu-se cu ponoșul de Shetland pe care îl-au oferit părinții după Crăciun. În sfîrșit, a primit „ce-și dorise mai rău pe lumea asta".

Și urmăresc adesea, observînd felul în care se uită la poșet, felul în care rămîne cu privirea ațintită la clăpăugă la. Bernard pe care l-a dat tatăl meu. Apoi își întoarce capul și privește nedumerit conducătoarea. Nu vorbește niciodată de ea, bunica verii noastre pierdute. Nu rostim niciodată numele lui John Amos Jackson, nici nu pomenim de Apple sau de Clover. Nu putem să uităm la pericol și bucuria sau fericirea unui singur bărbat, inutilul, care încearcă să-și găsească drumul înapoi-o lume care nu e îndeajuns de mare pentru amândoi.

ce altcevа ar fi fost ea, Bart o iubea – așa că nu putea să fie pe deplin de prietenii pe care îi avea cînd eram eu mai mare. Și fiicele pe Bart o-o iubeșteți, dep John Amos a fost un copil vulnerabil și o soție simplă.

Și așa John Amos a primit ce merita: la fel ca bunica, acum mort la locul de veci, undeva în Virginia, cîntînd scîncetoșe la care e-au auzit în ceea ce credîn de interior numesc „Colorida pierdută". Toate amintirile lui au fost în zadar. Dacă acolo unde este poate să se gîndească, mă întreb ce gîndește și ce crede pînă în testamentul lăsat de bunica. S-ă e cînd în momentul cînd avocatul ne-a zis că bunica semnînd lăsarea moșia Foxworth lui Jory James Marquet, lui Bartholomew Scott Windsor Sheffield și, surprinzător, și Cynthia Jane Nichols avea să primească partea ei. și nici unul dintre noi nu eram legal rudele ei de sînge – fapt. Trăi bătrînă aceea timp la plăcere pentru noi, pînă ce ajungem la vîrsta de douăzeci și cinci de ani. Rog administrați de tatăl și de mama mea.

Pentru că trăim în lux, fără slăgnum sens, am dorit pîrîștii mei singuri, ata, dar trăim în continuare în acesteași casă din lemn de seșuiță, cu ziduțile de marmură în spate, și în fiecare ar-gilă în devier tot mai luxurioșă.

Bart are mare grijă la curățenie în acum. Nu poate copil pe pereți, sesu, pînă ce camera lui nu e curățit în ordine. Toate lucrurile aparțin pînă la locul lui. Pînă și eu mă uită uneori la felul atunci cînd el insistă să facă ceva, și vîd frică la ochii lui, ceea ce mă face să mă gîndesc dacă nu cumva bătrînul Noal Foxworth avea mare grijă de igiena personală și de ordinea din jur.

Este-o dimineață, la scurt timp după Crăciun și după ce îți

vizuțin. Trebuie să dorm în camera mea, tati, și eșuați nebune să deserțe singură tot restul vieții.

Mai unul din prietenii mei zi-a spus ritmic, dear s-au uitat la el pînă ce el a roșit și a fîcut rîzînge-regretat, uscuțînd:

– Îmi pare rău… Nu sunt Măiștelm, ne-i-ișat! Sunt doar eu, nimic mai mult.

Bart e un Foxworth adevărat, din cap pînă-n picioare, și va dăinuș din nou, așa cum vrea el, în casa cea Foxworth pe care îl va clădi el.

– Pînă la patruzeci de ani, poți să dansezi pînă cînd ieși, a lipsit la mine odată, cînd era supărat că i-am mărginit pe unul cel nou, dar n-o să fii la fel de bogat cum o să fii mă La patruzeci de ani. o-ș fii în stare să te compie și să te vînd de unca ori, pentru că pînă-acolo talentele n-or să mai conteze cînd îndîrlănoșii, și mintea o-ș conteze mai mult, de un milion de ori mai mult!

–O să fii cel mai mare actor pe care l-a vîzut lumea! a afirmat el cu aroganță, trecînd de la amenințe la furie, doar pentru că pierzi în mîini jocul din roșu. Și cînd e vă termin cu scena și cu eșuarul, o ah-ești dăștefonet talentul spre banca aluceștlor, și toți cei care nu ar-au respectat ca actor se vor răzbia în picioare și vor aplauda geniul meu! Ți-a fîcu bani.

Acteșie, ata e tot ce fîcea din nou., pentru că era doar un copil care vorbea rar cu alții, ci numai cu el însuși. Și ca toate astea, cîteodată, cînd nu pot să dorm noaptea, reflectînd la ce-a întîmplat înainte să ne mutăm aici, mă gîndesc că totul trebuie să se fi petrecut ca un moș. Din rațiune chiar trăsăbîrș, nu? Îmi fac grijă pentru toate fîrșelile poate care vu clîca Bart ca să pună mîna pe ce-și dorește. Va fi în fel de nesăfîș cărțîlîș bunicul lui, dear ca să facă o avere mai mare? și atîț vor avea de suferit din cauza nenumăratelor întîmplări dintr-o serî, o toarnă și o iarnă, pe cînd aceștș pînă-n ziua de azi.

Ci nă-l iau de mînă mîine, și o ah-ș duș pe prîș și-și-și, și o ș-și-și împerendă în fața copiei despre „Bărzînă" de Rodin și

pom atunci o ¿t isilip.czc ci Duimteuu a plănuit ca birt «ții și karilt-sJ se lubcasci trupește. f nuc păcătos, ci doar natural.

MS rog ca, tntwj buri zi, Hait să vadă viața aj>a cum o văd tu. s! InțcieagS CS iubirea.indiferent de forma Eaude esența Ci îți meri« prețul Indiferent cât c de mare.

Avînd de alei între iubire sau bani, voi alege iubirea. Dar dansul e pe primul loc. Sl când Bwt o să fie bătrân și cărunt ți o să 9ea o conacul Foxworth niuinț3ndu-ți miliardele, eu o sistau cu soția ți familia mea, încântat de amintirile frumoase despre imaginea mea în tinerețe, grațios; chipeș, pe scenă, cu reflectoarele în ochi cu apluiaele ln urechi, ți voi jti ci mi-am imjllnitdestinul.

Eu, Joiv Janus Marqu et, voi duce mai departe tradlito familiei.

Bart

Ei nu ml știu și nu mă înțeleg mai muh decât înainte lory se uită la mine cu milă, ca și cum nu aș 0 la fel ca toii ceHalii îi pare rău că numi placr muzica aia a lui, sau orice fd de muzici, și culorile nu îmi creează Imagini în minte iau muzici plutind în aer. Crede di nimic nu mă bucură Dar o sigiietc eu o cale să mi bucur. O și știu care e viitorul bun poitnt mint pentru că Elsta e adevăratul motiv pentru care Dumnezeu i-a trimis pe bunica, pe John Antos și pe Malcolmla mine, canide căIău». Au venit să-mi arau cum aii-mi salvez părinții de la focurile veșnice ale iadului,

ti urmăresc pe mami și pe tari zi și noapte, mi furijezb ă în cameră noaptea, tcmindu-mS să nu-i prind ficând ceva păci IM. Dar nu fac decât să doarmă unul în brațele criullalt, și spre ușurarea mea, ochii ei nu se mișcă rapid pești) pleoapele închise. Nu mai are coșmaruri Văd ochii fatalui meulamași la micul dejun, și sunt mai albștri ca niciodată, pentrucișta slăbit strânsoarea sufocanți asupra surorii lui. I-am mântuit

Aşadar, lui jory II emili de mine. Dar într-o zi. când tem fi amândoi mai bătrâni, moi înţelepţi, şi eu voi fi găsit curat* potrivite, o să-î spun ceva ce Malcolm a scris În jurnahlM

Epilog

Fără îndoială ştii de multe din cele ce s-au întâmplat înainte să sfârşim, spre Georgiana cu o o binecuvântăm pe mama ultimei de cel de-al doilea soţ, Bart a fost acolo care a trăsnit cu bunica lui să îşi doarmă somnul de veci lângă tatăl lui, tatăl lui adevărat, Bartholomew Winslow. Am plâns cu toţii, chiar şi Emma şi madame Marisha, şi o am iertat şi pribeg revoluţia ştiu în care madame să plângă pentru cerul dintre membrii familiei mele.

Când primul bulgăre de pământ sună o lovit coşciugul ei, în grupă, mi-am adus aminte de vremea când aveam câteva ani şi tăiaţi ara în mormânt, şi mărul se ţinea atâta de mână, pe mine şi pe Chris, şi făcem dintre gemeni se jfoo de un fiete sau o soră mai mare. Şi atunci când am auzit sfârşa lovindu-se de coşciugul ei din cadrul, am simţit ceva ca pinsem în mine multă vreme – prea multă vreme. A venit din adâncul meu, scăpând de pe mâna mea şi fluierând ori din mea un copil care avea atâta nevoie de părinţii lui.

– Mămico, te iertăm! Te iertăm! Fiică te iubesc! Bărbat mi de unde ţipă? Doamne, te rog. O să ţipe cât o lovi.

Atunci am plâns şi ne am pelţişul în brațele frateiul meu. I-aţi spus mai mult, mai binecuvântă, dar Bart era acolo, frânându-mă cu cuţit lui binecuvântă, cuţitul lui, tăia, tăi şi dau drumul bărbatului pe care l-am iubit. Dar cum ai fost aşa orbă, când aţi fost fi frăţesc?

Ţinea locului în casa de lângă vasele comunului unde mama a murit frumoasă şi mi valoarea vieţii, dar nu e la fel cum era înainte să vinăm eu cu mulţumirea mi-ameţii, care i-a umplut lui Bart capul cu credinţele lui nebunesti şi o dat lui Bart numele lui Malcolm Foxworth. Îl iubesc pe Bart, Dumnă lui a mutat cât de mult îl iubesc, dar când vină în umbra celui lui corşi şi nemiloşi, inima mi se strânge şi mă întreb de ce îmi doream aşa de mult răzbunare, când îl aveam pe Hristos care să mă salveze.

Seara trecută, Jory şi Melodie au dansat superb „Rumen şi Julietă". Mi-am cutremurat să îi văd pe Bart sărbătoarea cinu, ca şi cum ar fi trăit un veşcul tău mai mult şi mai vârstor mă întâmplă-se, şi el era cel care avea să capete tot ce şi-dorea pânii la urmă, pentru că Bart a găsit Ţărăşăcuca o care îl fie în centrul atenţiei.

Se strânseră în dormitorul nostru, noaptea, după ce ţinţat să spengi lucrurile, şi se bulbucă la Chris şi la mine, căci venea eu mă prefac că dorm, rătind împlânţă, fără sufletu, gândă pinică, teribil de speriată că ziul care şi-a gândă salţişul în Malcolm va trăi din nou prin fiul meu. Şi, mai devreme sau mă târziu, istoria se va repeta.

– Antin, poţi ne a aduc o scrisoare de la impărarul Rimu, i-am şoptit lui madame M. în timp ce Jory şi Melodie se schimbau din costumele de scenă în hainele de muză. A ţipăt un editor care mi a făcut o oferă pentru cartea mea, prima fie o avere, dar o să accept.

Madame s-a tăut lung la mine, contemplativ; era genul de privire care odinioară mă velinţiţea şi mă făcea să mă simt vulnerabilă, de parcă vedea prin mine.

– Da, Catherine, mi faci ce torbuie, indiferent de consecinţe ale de posteriile mele sau ale oricui altuia.

Ştiam la ce ne referă, pentru că ce mă faci eu pricem, apă mându-mi că ar trebui să mă pic ne mintale pentru vice, şi nu îl le îngăţăşesc cu toată lumea. Dar Bart îmi pasă de mă dă şi fiecare aşteptat.

-Vel îl bogaţi ţi celebră într-un alt fel decât zfR «peral când aveai cincisprezece anr. continuă madame, care era acum cel noi apreciat confident al meu. pentru ci cei care vor primi ionii .unt cei care au dorinţa, impulsul, dedicarea sl hnţjrft-

Am zlmbl în coiful qurii, temindu-mă şi mi mat uit UBert,

de fotedu-ul privirea unuşen fiului meu mai mare, care era vedre nerâ. Jiuşu ca siguranţă că atunci când cheile mele aveau şi de publicate, şi toate scheletele scoase din dulapurile Foxworth, aveam să alung fantoma lui Malcolm Neal Foxworth, şi nicăodată, în veşii veşilor, nu avea să se ridice din mormânt mă controlator.

Mâinile mă-au uscat îngrijorate spre gât, ca să atingă acele perle invizibile care împodobeau gâtul mamei mele, dar nicăodată pe sf meu, nicăodată pe sf meu. Mi-am spus din nou că n-ai avea cahiar sl locuri. Bărăi trăiesc în acele scrisori binecăcate ale mătuşămăce. Rând nu putea să supraviţuiască în lumina puterii a adevărului respinsă, căci de cuvântul se pierde pentru cei care nu cred.

Dimpotrivă, m-am rostit ceva ca: dejuncte de Bart, mai aproape de Chris, care şi-a pus braţul pe umerii mei, în timp ce mâna mea îi împreunam gâdăcăile, şi eram în siguranţă, în siguranţă. Acum puteam să mă uit la Bart şi să zâmbesc, acum puteam să îmţţul calea spre mâna lui Cindy, şi să facem să

ajung pini la Bart..

.V.C. Andrews

Mi-ar plăoea să termin spunând asta. Dar nu pot. Cu toate astea, am îmbătrânit des tu] ;j sunt destul de înţeleaptă ca şi accept monedele de aur primite, ţi niciodată, absolut niciodată nu voi întoarce pe toate părţile ceva care străluceşte, casă caut murdăria.
Caută ţi vei găsi.
Nu {tiu de ce, atunci m i -am ridicat privirea. Bart şedea din nou fntr-un coif întunecat, ţinând în mâini un volum roşu ce părea îmbrăcat în piele ţi având Încuietoare aurită. Citea în tăcere, mişcând buzele ca să pronunţe cuvintele unui străbunic.
M-am cutremurat. Jurnalul lui Mal culm arsese în incendiu. Canea pe care o ţinea în mâini Gart era o imitaţie ieftină de piele, ţi toate pâinile erau goale.
Nu că ar fi contat